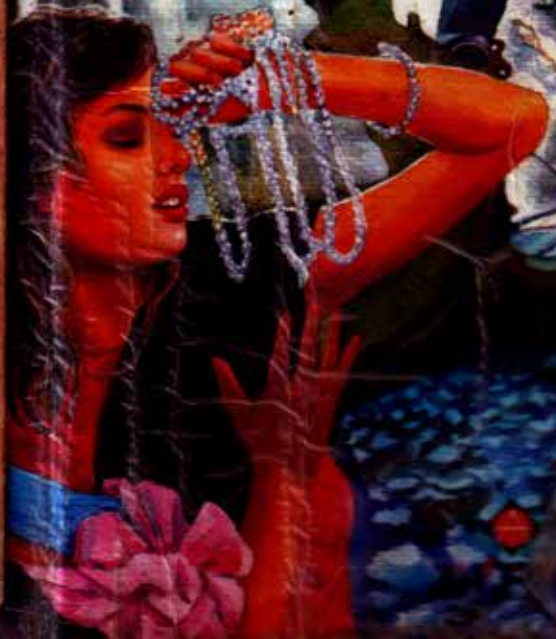

၈ ၉ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂ ၁

ကြိတ်

စာမလွန်မေတ္တာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်	၅၀၀၅၀၀၀၆၀၄
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်	၅၀၀၇၄၄၀၆၀၇
အကြိမ်	ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၆-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အုပ်ရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၁၅၀/-
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉) ရွှေသမင်စာပေ ၃၇၊ ၄၄-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
အတွင်း/အဖုံး ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြူ (မြ -၀၈၁၀၈) မိုးကောင်းကင်အော့ (ဖိ)ဆက် အမှတ် (၁၂၁)၊ ၃၈ လမ်းအောက် ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ရွှေသမင်

စာပေမှ စီစဉ်တင်ဆက်သည့်

တမလွန်မေတ္တာ

[ဂန္ထဝင်ကြီးကြမ်း ဝတ္ထုပုံနှိပ်]

ရွှေသမင်စာပေ၏ စီစဉ်တင်ဆက်မှု

ရွှေသမင်စာပေ အမှတ်(၃၇) ၄၄-လမ်း၊ ဝိလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကင်းတိုင်း။ ☎ - 296110.

ဒဿနလက်ဆောင်

ရွှေထဲကို ကြေးရောက်တော့ ရွှေရဲ့တန်ဖိုး ကျသွားပြန်ရော။
ဒါပေမယ့် ကြေးမရောတဲ့ ရွှေကျပြန်တော့လည်း လိုချင်တဲ့
လက်ဝတ်ရတနာပုံစံ လုပ်မရပြန်ဘူး။
စာဂိတ္တကောင်းတဲ့ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတွေကို အထင်မသေး
ဘဲ သုံးစာတ်ရင် ကိုယ့်အတွက် အထောက်အပံ့ ရစေနိုင်တဲ့
သာဓကပါပဲ။

အယောင်ဆောင်ခြင်း ၃၇ ပါး ရှိ၏။
ထိုအထဲတွင် ရာဂသည် မေတ္တာယောင် ဆောင်တတ်၏။
သောကသည် ကရုဏာယောင် ဆောင်တတ်သည်။
လောဘသည် မုဒိတာယောင် ဆောင်တတ်သည်။
မာယာများသော အချစ်သည် ကြင်နာခြင်း ယောင်ဆောင်
တတ်သည်ဟု ဖော်ပြထားရာ အချစ်ကို ကိုးကွယ်လွန်းသူတို့
သတိပြုမိအပ်ပေသည်။

လူတိုင်း နံပါတ်တစ်နေရာ မရောက်နိုင်သော်လည်း နံပါတ်
တစ် နေရာ ရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခွင့်တော့ လူတိုင်းမှာ
ရှိပါသည်။

☞ သင် တစ်ယောက်တည်းထံမှာ ဒုက္ခတွေက စုပြုံရောက်ရှိနေသည်ဟု မထင်လိုက်ပါနှင့်။ အခြားသူများထံမှာလည်း သောကနှင့် ဒုက္ခများက ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှာ ရောက်နေကြပါသည်။

☞ အခွင့်အရေး ရနေသည့်အခိုက်မှာ နည်းနည်းသာ တွေးပြီး အလုပ်များများ လုပ်ပါ။ အခွင့်အရေး မရသည့်အခိုက်မှာ အရာရာကို များများ စဉ်းစားပြီး အလုပ်ကို ချင့်ချိန်ပြီးလုပ်ပါ။

☞ သင် ပန်းခင်းလမ်းပေါ်ရောက်နေချိန်မှာ သင်လျှောက်ခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သင် နင်းခဲ့သဖြင့် ကျိုးကြေ ပျက်စီးနေသော သစ်ပင်များကို ပြန်ကြည့်ဖို့ မမေ့ပါနှင့်။

☞ စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင် တစ်ပင်သည် အရွက်နှင့် အညွန့်ကို ပေးသည်။ အရွက် အညွန့် မပေးနိုင်လျှင် ပန်းပွင့်ကို ပေးသည်။ ပန်းပွင့်ကို အသုံးချမရလျှင် အသီးကို ပေးသည်။ အရွက်၊ အညွန့်၊ အပွင့်၊ အသီးကို မပေးနိုင်လျှင် အခိုက်ကိုတော့ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး ထင်းလောင်စာအဖြစ် အသုံးဝင်လှသည်။

☞ ကျေးဇူးမသိတတ်သော သားသမီးတစ်ယောက်ကို မွေးခြင်းမှာ သစ်ပင် တစ်ပင်လောက်မှ အကျိုးမပြုနိုင်ပေ။

☞ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အဗ္ဗတ္တ သဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးအိမ်မှာ အခိုက်ထင်နေတတ်ပေသည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်ကို မမြင်နိုင်အောင် ကူခြေနှင့်အတူ ကပ်ပါလာသော မာယာ တစ်မျိုးမျိုးက သူ၏ မျက်လွှာကို အတင်းဖိချထားတတ်သည်။

☞ ချစ်သူရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ သွားသောအခါ ပျော်ရွှင်မှု တစ်ဝက်သာ ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကို လျှော့ချထားပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဆင်မသင့်ပါက ထိုတစ်ဝက်တောင် မရဘဲ ရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှု ကလေးပါ ဆုံးရှုံးရတတ်ပါသည်။

☞ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ခြင်းမှ ရသော မှတ်ကျောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ကြည့်သောအခါ အချစ်တူ၊ အချစ်ယောင်နှင့် မိတ်ဆွေတူ၊ မိတ်ဆွေယောင်များကို ခွဲခြား သိနိုင်ပေသည်။

ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း (၁) ကျွန်ုပ်နှင့်ထူးဆန်းသော ဂမုန်းကိန္ဓရာ၊
- အခန်း (၂) သံယောဇဉ် နွယ်တစ်မျှင်ကြောင့်၊
- အခန်း (၃) ဘဝအတွက် ဆည်းဆာ၊
- အခန်း (၄) မျှော်လင့်ချက် အလင်းရောင်၊
- အခန်း (၅) လောကအမွေထက် တန်ဖိုးရှိသောအရာ၊
- အခန်း (၆) အမှောင်တွင်းမှ ရန်သူ၊
- အခန်း (၇) တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကယ်တင်ရှင်၊
- အခန်း (၈) ထူးဆန်းသော အမွေ၊
- အခန်း (၉) ထူးခြားသော မေတ္တာစွမ်းအင်၊
- အခန်း (၁၀) သိင်္ဂီရ အလှများ၊
- အခန်း (၁၁) ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်၊
- အခန်း (၁၂) ဆင်သေချောင်းမှ တောင်ကျရေ ရန်စွယ်၊
- အခန်း (၁၃) တောနက်ထဲမှ ကယ်တင်ရှင်၊
- အခန်း (၁၄) ထူးဆန်းသော ဝိညာဉ်အရိပ်များ၊
- အခန်း (၁၅) သစ်ဒိုးသမားများကို ပမ်းဆီးခြင်း၊
- အခန်း (၁၆) တိမ်စင်လ မျက်နှာ၊
- အခန်း (၁၇) မစ္ဆရိယနိဂုံး၊
- အခန်း (၁၈) ရတနာများကို ရလေပြီ၊
- အခန်း (၁၉) ဘုရားခန်းထဲမှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်၊
- အခန်း (၂၀) သစ္စာဖြင့် ထုံမွှမ်းသော မေတ္တာ၊
နိဂုံး။

အခန်း [၁]

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသော ဂမုန်းကိန္ဓရာ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးထွက်ရန် အကြောင်းလည်း မရှိ၊ စာရေးခြင်းကိုလည်း ခေတ္တ နားထားခိုက် ဖတ်ဖို့ရာ ကျန်နေသေးသော စာအုပ်များကို စာအုပ်စင်မှ ထုတ်ယူလာကာ စားပွဲပေါ်၌ ပုံချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ပြင်ပြီး လင်ကွန်း တံဆိပ် ဆေးတံသောက်ဆေးဘူး၊ ဆေးတံ၊ လက်ဖက်ခြောက်များများ ခတ်ထားသော ရေခွေးကြမ်းအိုး၊ ရွှေခြသေ့ ကော်ဖီမူန့်နှင့် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီတို့ကို တပည့်ဖြစ်သူ မောင်တိုးအောင် အား စီစဉ်ခိုင်းကာ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်ရှုလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် နှစ်သက်စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှုလေ့ရှိသော စာအုပ်များမှာ ရှေးဆရာကြီးများ၏ လက်ရာများဖြစ်ရာ ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် မှတ်သားစရာများ များစွာရှိလေသည်။

အချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန် ဖြစ်သဖြင့် ရေဒီယိုကိုလည်း ဖွင့်ထားလိုက်သေးသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပိုင်ဆိုင်သော ရေဒီယိုမှာ နေရှင်နယ် အမျိုးအစား သစ်သားအိမ်နှင့် ဓာတ်ခဲလေးလုံး ထည့်၍ ဖွင့်ရသည်။

ဓာတ်ခဲက တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် လဲရသည်မို့ မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော သတင်း၊ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ၊ အသံလွှင့်ဇာတ်လမ်း၊ ကွက်စိပ်၊ ခေတ်ဟောင်း တေးဂီတ အစီအစဉ်နှင့် တရား အစရှိသော အစီအစဉ်များ လာသည်နေ့ရောက်မှ ရေဒီယိုကို တကူးတက ဖွင့်ထားလေ့ရှိသည်။

ရေဒီယိုမှ လာသော အစီအစဉ်များတွင် ကျွန်ုပ်အနှစ်သက်ဆုံး အစီအစဉ်မှာ ခေတ်ဟောင်းတေးဂီတ အစီအစဉ်ပင်ဖြစ်၏။

ရှေးခေတ်က စာရေးဆရာကြီးများ ရေးသားခဲ့သော စာပေများသည်လည်းကောင်း။

ရှေးခေတ် ဂီတပညာရှင်ကြီးများ၊ အနုပညာရှင်ကြီးများ၏ ဂီတတေးသံများသည် လည်းကောင်း ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါမှ မရိုးနိုင်သဖြင့် ဘယ်အချိန်မှာ ဖတ်ဖတ်၊ ဘယ်

အချိန်မှာ နားထောင် နားထောင် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

ယခု နေ့လယ်ဘက်တွင် ရေဒီယိုမှ ခေတ်ဟောင်း တေးဂီတ အစီအစဉ်များ ထုတ်လွှင့်နေရာ ဥဩဘသောင်း၊ မောင်တင်မောင်တို့ သီချင်းများဖြင့် ဒေါ်ကြည်အောင်၏ ဝိစိတြနှင့် ဝိဘမေတ္တာ သီချင်း နှစ်ပုဒ်ကိုပါ ထုတ်လွှင့်ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့ နားအရသာ ခံနေရင်းမှပင် လက်ထဲမှာ ကိုင်၍ ဖတ်နေသော “ဘူမိသေလာ ရတနာ” အမည်ရှိ ရှေးဟောင်း စာအုပ်မှ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာ ၂၄ ပါးနှင့်၊ ကျောက်မျက်ရွဲ ၂၄ ပါးတို့၏ ဆက်စပ်မှု ရှိပုံကို ရေးသား ဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရသောအခါ များစွာ စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလှပေသည်။

ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်းမှာ...

- ၁။ ဟေတုပစ္စယော - ပစ္စယုပ္ပန် တရားတို့အား အမြစ်သဖွယ် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၂။ အာရမ္မဏပစ္စယော - အာရုံဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၃။ အဝိပတိပစ္စယော - ကြီးကဲစိုးမိုး၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၄။ အနန္တရပစ္စယော - အခြားမဲ့ဖြစ်သော နာမ်အား ကျေးဇူးပြုသော တရား။

- ၅။ သမနန္တရပစ္စယော— အခြားမဲ့ နာမ်အား ကောင်းစွာ ကျေးဇူးပြုတတ်သော တရား။
- ၆။ သဟဇာတပစ္စယော— အတူတကွဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၇။ အညမညပစ္စယော— အချင်းချင်း ပြန်လှန်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၈။ နိဿယပစ္စယော— မိုရာအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၉။ ဥပနိဿယပစ္စယော— အားကြီးသော မိုရာအဖြစ်ဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၀။ ပုရေဇာတပစ္စယော— ရှေးဦး ဖြစ်နှင့်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၁။ ပစ္စာဇာတပစ္စယော— နောက်မှဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၂။ အာသေဝနပစ္စယော— အရှိန်အဟုန် အထုံကိစ္စဖြစ်၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၃။ ကမ္မပစ္စယော— အမှုပြီးမြောက်ရန် နှိုးဆော်ခြင်းကိစ္စဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၄။ ဝိပါကပစ္စယော— မှည့်ရင့်၍ အရှိန်အဟုန် ငြိမ်းစဲခြင်းကိစ္စဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ၁၅။ အာဟာရပစ္စယော— ဆောင်မှု ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။

- ၁၆။ ဣန္ဒြိယပစ္စယော— မိမိတို့၏ အသီးသီးသော ကိစ္စဖြင့် အစိုးတရ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၁၇။ ဈာနပစ္စယော— ရှုစားခြင်း ကိစ္စဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၁၈။ မဂ္ဂပစ္စယော— ခရီးလမ်းကိစ္စဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၁၉။ သမ္ပယုတ္တပစ္စယော— ယှဉ်ခြင်းကိစ္စဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၂၀။ ဝိပ္ပယုတ္တပစ္စယော— မယှဉ်ဘဲ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၂၁။ အတ္ထိပစ္စယော— ပစ္စုပ္ပန် ထင်ရှားရှိဆဲ အနေအားဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၂၂။ နတ္ထိပစ္စယော— ထင်ရှားမရှိဘဲ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၂၃။ ဝိဂတပစ္စယော— ကင်း၍ ကျေးဇူးပြုသော တရား။
 - ၂၄။ အဝိဂတပစ္စယော— မကင်းဘဲ ပစ္စုပ္ပန် ရှိဆဲအနေဖြင့် ကျေးဇူးပြုသော တရား။
- ဟူ၍ ပဋ္ဌာန်းအကျိုးတရား ၂၄ ပါးကို ဖော်ပြပြီး တော့မှ ၎င်း ၂၄ ပါးနှင့် ဆက်စပ်မှု ရှိနေသော ရတနာ ၂၄ ပါးကို ယှဉ်တွဲ ဖော်ပြထားပေသည်။
- (၁) ဝရဇိန်ကျောက်၊ (၂) မဟာနီလာကျောက်၊
 - (၃) ဣန္ဒနီလာကျောက်၊ (၄) မသာရဂလ်ကျောက်၊
 - (၅) ကြောင်မျက်ရွှေ၊ (၆) မဒုမရာဂကျောက်၊

- (၇) ဥဿဖရားကျောက်၊ (၈) ကရတ္တဝန်ကျောက်၊
- (၉) သလာကကျောက်၊ (၁၀) သန္တာကျောက်၊
- (၁၁) ဇောတိရသ်ကျောက်၊ (၁၂) ဂေါ်မုတ်ကျောက်၊
- (၁၃) ဂေါ်မိတ်ကျောက်၊ (၁၄) သောဂန္ဓိကျောက်၊
- (၁၅) ပုလဲ၊ (၁၆) ခရသင်း၊
- (၁၇) မျက်စဉ်းကျောက်၊ (၁၈) ရာဇာဝတ္ထကျောက်၊
- (၁၉) ပတ္တမြားကျောက်၊ (၂၀) ကျောက်ဆင်း၊
- (၂၁) မြကျောက်၊ (၂၂) စိန်၊
- (၂၃) ရွှေ၊ (၂၄) ငွေ

အစရှိသော ရတနာမျိုး ၂၄ ပါးပင် ဖြစ်၏။
ထိုကျောက် ၂၄ ပါးနှင့်အတူ ကျောက်မျက်ရွဲ ၂၄

ပါးလည်း ရှိပေသေး၏။

- (၁) ဝရဇိန်ကျောက်၊ (၂) မဟာနီလာကျောက်၊
- (၃) ဣန္ဒနီလာကျောက်၊ (၄) ကြောင်မျက်ရွဲ၊
- (၅) ပဒုမာရာဂကျောက်၊ (၆) သုလာကကျောက်၊
- (၇) မသာရကန်ကျောက်၊ (၈) ကရတ္တဝန်ကျောက်၊
- (၉) ဥဿဖရားကျောက်၊ (၁၀) အမြတ်ကျောက်၊
- (၁၁) လောဟိတကံကျောက်၊ (၁၂) ဖန်ချန်ကျောက်၊
- (၁၃) သန္တာ၊ (၁၄) ဇောတဂုတ်၊
- (၁၅) ဂေါ်မုတ်၊ (၁၆) ဂေါ်မိတ်၊
- (၁၇) သောဂန္ဓိကကျောက်၊ (၁၈) ပုလဲ၊

- (၁၉) ခရသင်း၊ (၂၀) မျက်စဉ်းကျောက်၊
- (၂၁) ရာဇာဝတ္ထကျောက်၊ (၂၂) မြကျောက်၊
- (၂၃) ပယင်းကျောက်၊ (၂၄) ဗြဟ္မဏီကျောက်

ဟူ၍ သီးသန့် ဖော်ပြထားပေသေး၏။

၎င်းကျောက် ၂၄ မျိုးတို့မှာလည်း တစ်မျိုးစီတွင် စွမ်းအား တစ်ခုစီ၊ သိဒ္ဓိတစ်မျိုးစီ ရှိကြပေသည်။

ရတနာ စာရင်းဝင် ကျောက်များအပြင် အခြားသိဒ္ဓိ ရှိသော ကျောက်နှင့် ကျောက်အမြဲတေတို့လည်း ရှိပေသည်။

အမြဲတေ ဆိုသည်မှာ ရှားပါးသလောက် တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ရှိပေရာ ထိုကျောက်မျိုး ရရှိပါက လောကတွင် စေလိုရာစေ ဖြစ်နိုင်လောက်သော အစွမ်းသတ္တိများ ရနိုင်ပေ၏။

တစ်ခါက အထက်ပိုင်း နယ်ဘက်တွင် သူဆင်းရဲ တစ်ဦးသည် တောလည်ရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး တောနက်ထဲမှာ ကျောက်လက်ဝါးရှိသော နေရာသို့ အမှတ် မထင် ရောက်သွားခဲ့ပေသည်။

ကျောက်လက်ဝါးကြီးမှာ လူတစ်ယောက်၏ လက်တစ် ဖက်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူလှပေသည်။

နောက်တော့ တောဆင်ရိုင်းများ လက်ချက်ကြောင့် ကျောက်လက်ဝါးကြီး ကြေမ္မ ပျက်စီးသွားပြီး အတွင်းမှ ကျောက်အမြဲတေ တစ်လုံးကို ထိုလူမှာ အမှတ်မထင် ရရှိခဲ့ ပေသည်။

ထိုသို့ ရပြီး ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ကို ပြသရာမှ အစွမ်းထက်သော ကျောက်အမြွေတေမှန်း သိရသောကြောင့် ရောဂါသည်များအား ဆေးကုပေးရာမှ တစ်စတစ်စ လူသိများလာခဲ့သည်။

ထိုကျောက် အမြွေတေမှာ ၉၆ ပါးရောဂါ အားလုံးနှင့် ကံနာ ဝဋ်နာများကို ကုသ၍ မပျောက်သော်လည်း ရောဂါ အတော်များများကိုတော့ သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ ဝိသမ လောဘသမားများ ရန်ကြောင့် ထိုကျောက် အမြွေတေကို ပြန်လည် စွန့်ပစ်ကာ ရဟန်းဝတ် သွားခဲ့ပေသည်။

(ထိုကျောက် အမြွေတေနှင့် ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ဖတ်ရှုလိုပါက ကျွန်ုပ်ရေးသားသော ကျောက်လက်ဝါးအမြွေတေ စာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်များနှင့် ဂမုန်းများ၏ သိဒ္ဓိရှိပုံ၊ ဆန်းကြယ်ပုံများကို များစွာ စိတ်ဝင်စားလှပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်က ကသာခရိုင်ဘက်တွင် တာဝန် ကျနေသော ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ သစ်တောတာဝန်ခံ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သူ ဇော်ဝင်း တကူး တက ပေးပို့ထားသော ဂမုန်းပင်ကလေး နှစ်ပင်ကို ကျွန်ုပ်၏ ခြံဝင်းထဲတွင် အမြတ်တနိုး စိုက်ပျိုးထားခဲ့ပေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်တိုးအောင် တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ရှိရာ အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ ကပျာကယာ ပြေးတက်လာသည်။

ထိုနေ့က လပြည့်နေ့ည ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ထပ် စာရေးခန်း အတွင်း၌ စာရေးနေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မောင်တိုးအောင်”

“ဆရာရေ... ကျွန်တော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့လို့ အောက်မှာ မနေဝံ့တာနဲ့ အပေါ် ပြေးတက်လာတာပဲဗျ”

“ဘာအကြောင်းလဲကွယ်၊ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်လည်း ဒီခြံကို ရောက်လာတာ အတော်ကြာပါပြီ၊ တစ်ခါမှ ခုလို ထူးထူးဆန်းဆန်း မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ အခုည ကျွန်တော်လည်း အိုက်စပ်စပ် ရှိတာနဲ့ ခေါင်းရင်းဘက် တံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်ထားမိတယ်၊ အတော်ညဉ့်နက်လာတော့ ခြံဝင်းထဲက သီချင်းဆိုသံလိုလို ကြားလိုက်မိလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံဝင်းထဲမှာ လူနှစ်ယောက် ကနေတာကို လှမ်းမြင်ရတယ်”

“မင်းကွာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အိပ်ရင်မှတော့မှ မြင်မိမြင်ရာတွေများ မြင်လေရောသလား”

“သေသေချာချာကို မြင်လိုက်ရတာပါ ဆရာရဲ့၊ အဲ... ဒါပေမယ့် လူကောင်ကတော့ အကြီးကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သေးသေးလေးတွေပျ”

“ဟာ... ဒီကောင် ပေါက်တီးပေါက်ရှာတွေ လာပြောနေတယ်၊ အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ဒီမှာ စာရေးပျက်လှတယ်၊ သွား... သွား အိပ်ချေတော့၊ အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်ဝံ့ရင် အပေါ်ထပ် တက်အိပ်လှည့်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မောင်တိုးအောင် ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျွန်ုပ်လည်း ရေးလက်စ စာမူကို ဆက်လက်၍ ရေးသားနေသော်လည်း ဇာတ်လမ်း၌ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘဲ မောင်တိုးအောင် ပြောသွားသော အကြောင်းအရာများကသာ ခေါင်းထဲရောက်နေသောကြောင့် စာရေးခြင်းကို မကြာခဏ နားပြီး နားစွင့်ကြည့်မိသည်။

သို့သော်လည်း သူပြောသွားသလို သီချင်းသံ မကြားရဘဲ လေတိုးသဖြင့် ဝါးရုံပင်မှ ဝါးပင်ချင်း ပွတ်ကြိတ်သံကိုသာ ကြားရလေသည်။

ရုတ်တရက် ကြားရလျှင် ဝါးပင်ချင်း ပွတ်ကြိတ်သံမှာ တယောသံကဲ့သို့ သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလေသည်။

“အင်း... ဒီကောင်တော့ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ဝါးရုံတောက ကြားရတဲ့ အသံကို သီချင်းသံလို့ ထင်နေတာ ဖြစ်ပယ်”

ထို့ပြင်...

လရောင်ရှိသည် ဆိုသော်လည်း မှောင်ရိပ်က ရှိနေသဖြင့် လေတိုးလိုက်တိုင်း သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ လှုပ်ရှားနေမှုမှာ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး မြင်နေရသဖြင့် ထိုအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်ပြီး ပိမိ ရေးလက်စ စာကိုသာ ဆက်လက် ရေးသားနေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

နောက်ထပ် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်အထိ အခြေအနေ ထပ်မံ မထူးတော့ဘဲ ရှိနေရာမှ သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နေသော ခြံနှင့် ခြံချင်းကပ်နေသော နွားခြံမှ ကုလားအဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ နွားနို့ လာပို့ရင်းနှင့် ထူးဆန်းသော စကားကို ပြောလေသည်။

“ညက ဆာမိ နွားတွေလွတ်သွားလို့ လိုက်ဖမ်းရင်းနဲ့ ဆရာကြီး ခြံစပ်ကို ရောက်တော့ အဲဒီခြံဘက်က သီချင်းသံ လိုလို ကြားရတယ် ဆရာကြီး”

“ဟင်”

“ဒါနဲ့ ဆာမိလည်း မသင်္ကာတာနဲ့ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကြီးခြံစပ်မှာ လူသေးသေးနှစ်ယောက်က နေတာကို မြင်ရတယ်၊ ဆရာကြီးခြံထဲမှာ သရဲမွေးထားသလား”

ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆာမိရယ်၊ ကျုပ်ခြံထဲမှာ ဘယ်သရဲ တစ္ဆေမှလည်း မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား အသက်ကြီးလာတော့ မျက်စိတွေ သိပ်မကောင်းတော့တာ ဖြစ်ရမယ်”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ ပေါ့ပေါ့ပြောသော်လည်း ဆာမိ ဆိုသော ကုလားအဘိုးကြီးက လက်မခံပေ။

“ဆာမိနော် အသက်ကြီးလာပေမယ့် မျက်စိကတော့ မမှုန်သေးဘူး။ အပ်ပေါက်ဆိုရင် အမိနာ မထိုးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်က ထိုးပေးရတာ၊ ညက ဆရာကြီးခြံဝင်းထဲမှာ လူ သေးသေးလေး နှစ်ယောက် ကနေတာကို မြင်လိုက်ရတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မယုံရင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ပါ”

“ဒါထက် ဆာမိ ညက မြင်တာ ဘယ်နေရာလဲ”

ဆာမိက ခြံထောင့် တစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးနဲ့ ပြပြီး ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဆာမိ လက်ညှိုးထိုးပြသော နေရာမှာ ကျွန်ုပ် ဂမုန်းပင် နှစ်ပင် စိုက်ထားသော နေရာပင် ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

ကျွန်ုပ်လည်း စာအုပ်များထဲမှ ဂမုန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးထားသော ကျမ်းစာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထူးဆန်းသော ဂမုန်းပင်များအကြောင်းကို လိုက်လံကြည့်ရှု သောအခါ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ကိုဇော်ဝင်း ပို့လိုက်သော ဂမုန်း

ပင်မှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ဂမုန်းကိန္နရာပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ဂမုန်းကိန္နရာပင်၏ သဘာဝမှာ ညအချိန် လသာသော အခါတွင် လူခြေတိတ်ချိန်များ၌ အပွင့်များ ပွင့်လာတတ်ပြီး သို့အပွင့်များမှ သီချင်းဆိုသံကဲ့သို့ သာယာသော အသံများ သွက်လာလေ့ရှိကာ အပင်များမှာလည်း ဟိုဘက် သည်ဘက် ယိမ်းထိုးကာ လှုပ်ရှားလေ့ရှိ၏။

လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ရှားနေသော သဏ္ဍာန်မှာ လူပု လေးများ က၊ နေဟန်သဏ္ဍာန် တူကြောင်း ရေးသား ဖော်ပြ သားလေသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း ဂမုန်းကိန္နရာပင်တို့၏ သီချင်းဆိုသံ၊ က၊ နေဟန်များကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့လိုသော ကြောင့် ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်၌ ထိုဂမုန်းပင်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်မှ အမှောင် ခိုင်ကို ကွယ်ကာ စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း အတော် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် သစ်ပင်လေးများဆီမှ အသံလည်းမကြားရ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုကိုမှလည်း မတွေ့ရပေ။

သို့ကြောင့်...

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်ထိ အခြေအနေ မထူးသဖြင့် လက်လျှော့ကာ အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး ဆေးတံထဲသို့ ဆေးတစ်အိုး ဖြည့်ပြီး သောက်မည် ကြံကာရှိသေး ခြံဝင်းထဲမှ တိုးညှင်းသော သီချင်းသံလိုလို ကြားရလေသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ခြံထောင့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အတန်ငယ် ဝေးသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

ထိုအခါမှ ဂမုန်းပင်ကလေးများမှာ လူတစ်ယောက် ယောက်က စောင့်ကြည့်နေလျှင် လှုပ်ရှားမှု မရှိဘဲ သူ့သဘာဝအလျောက် ရှိနေတော့မှ အသံထွက်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြဟန် ရှိပေသည်။

သို့ကြောင့် သူ့သဘာဝအတိုင်း ရှိစေတော့ဟု သဘောထားကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ကာစ ရှိသေး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ အပေါက်ဝမှ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ဝင်လာသူမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“ဆရာကြီးကို လာပြီးနှုတ်ဆက်တာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတဲ့နေရာကို လူတွေ သိသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနေလို့ မရတော့ပါဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ဧည့်သည်တွေပါ”

“အခု ဘယ်ကို ပြန်ကြမှာလဲ”

“ဟိမဝန္တာက ရဟန္တာ အရှင်သူမြတ်တွေ သီတင်းသုံးတဲ့ ဂန္ဓမာဒနတောင် အနီးက သီလာသကျောက်ဖျာရှိတဲ့ နေရာကို ပြန်ကြမှာပါ”

“ဟင်”

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုဝေါဟာရကို စာပေကျမ်းဂန်များ ထဲ၌သာ ဖတ်ဖူးပြီး ယခုမှ ကြားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် လူနှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတော့သည်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီး တံခါးရွက်ကို ပြန်ပိတ်ခဲ့ရာ အနည်းငယ် အသံကျယ်သွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မှေးနေရာမှ လန့်နိုးလာတော့သည်။

“ဟင်”

ထိုအခါမှ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းနေသောကြောင့် ပြန်မအိပ်ဖြစ်တော့ဘဲ အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲဆင်းလာပြီး ကျွန်ုပ် စိုက်ပျိုးထားသော ဂမုန်းကိန္နရာပင် ကလေးများကို

သွားရောက် ကြည့်ရှုသောအခါ နှစ်ပင်စလုံး မတွေ့ရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိုက်ထားသော တိုင်ကလေးများသည် လည်းကောင်း၊ ကာရံထားသော ဝါးကပ်ကလေးများသည် လည်းကောင်း ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေပြီး အလယ်တွင် မြေကျင်းတစ်ခုသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

သူခိုး သူဂှက် တစ်ယောက်က ဝင်ရောက် ယူသွားသည်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ် စိုက်ပျိုးခဲ့စဉ်က ထိုသစ်ပင်များ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်တန်ရာဟု တွေးမိပြီး လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဂမုန်းနှင့် ပတ်သက်သော ထူးဆန်းသည့် အကြောင်းအရာအချို့ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်လောက်တွင် ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးမှ စာပို့သမား မောင်အောင်မြင့်ဆိုသူ လူရွယ်ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပါဆယ်ထုပ် တစ်ထုပ်ကို လာရောက် ပို့ပေးလေသည်။ စာတိုက်ကြီးမှ ထိုကဲ့သို့ အထုပ်ကြီးမျိုး ရောက်လာလေတိုင်း ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာ တစ်ခုခု ရလေ့ရှိရာ ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် ၎င်းအား ငွေငါးကျပ် ပေးလိုက်ရာ သူလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

သူပြန်သွားတော့မှ အထုပ်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ...

သို့...

စာရေးဆရာကြီး အောင်မင်းအောင် အမှတ်(...)! ရွှေဂုံတိုင်လမ်း။

ငါးထပ်ကြီးဘုရားအနီး၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဟု ရေးထားပြီး ပို့သူလိပ်စာမှာတော့...

မှ...

ဦးနီမောင်

မဲဇာမြိုင်ရွာ၊ ပဲခူးတိုင်း။

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထို့နောက်...

အထုပ်ကို ဖောက်ကြည့်သောအခါ စာတစ်စောင်နှင့် စာရွက်ထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်ကြည့်သောအခါ...

သို့...

မိတ်ဆွေကြီး ဦးအောင်မင်းအောင် ခင်ဗျား။ ဆရာကြီး ရေးသားသော စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုကြည့်သည့်အခါ တောတောင် ပင်လယ်များကို အခြေခံပြီး စွန့်စားခန်းပါသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်ကို သိရသဖြင့် ကျွန်တော် မှတ်တမ်းပြုထားသော ဤထူးဆန်းသည့်

အကြောင်းအရာများကို ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ဤ မှတ်တမ်းထဲတွင် ရိုးမတောတွင်းမှ ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက် သော အကြောင်းများ၊ ဂမုန်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများနှင့် အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ အပြင် မိဘများ သေဆုံးသွားကြသော်လည်း ကျေးဇူးသိတတ် သည့် သားတစ်ယောက်ကို တမလွန်ဘဝမှ စောင့် ရှောက်ပေးသော ဖြစ်ရပ်မှန် မှတ်တမ်းများပါရှိပါသည်။

ဆရာကြီးအနေနှင့် ဖတ်ရှုပြီး လိုအပ်သလို အသုံးပြုနိုင်ရန် ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ကျန်းမာ ချမ်းသာစေရန် ဆုတောင်း မေတ္တာ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။

လေးစား ခင်မင်စွာဖြင့်...

ဦးနီမောင်

ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် ထိုစာရွက် ထပ်ကြီးကို ထုတ်ကြည့်သောအခါ မင်ရောင် အမျိုးမျိုး၊ စာရွက် အမျိုးမျိုးနှင့် အဆင်ပြေသလို ရေးမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ စာရွက်များကို အစီအစဉ်အတိုင်း ထပ်၍ ဖတ်ကြည့် သောအခါ ကျွန်ုပ်အတွက် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဇာတ်လမ်းကြီး တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာရပေတော့သည်။

အခန်း [၂]

သံယောဇဉ် နွယ်တစ်မျှင်ကြောင့်

စစ်ကြိုခေတ်လောက်က ပဲခူးတိုင်း ရိုးမတောင်ခြေ တစ်နေရာတွင် မဲဇာမြိုင်ဆိုသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိခဲ့ပေ သည်။ အိမ်ခြေပေါင်း နှစ်ရာကျော် သုံးရာခန့်ရှိပြီး လယ်သမား အများစု နေထိုင်ကြရာ အချို့လည်း ခြံစိုက်ပျိုးခြင်း၊ ရာသီထွက် သီးနှံ စိုက်ပျိုးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

သစ်ကြီးဝါးကြီး၊ သစ်ကောင်းဝါးကောင်းများ ပေါလှ သောကြောင့် သစ်ခွဲလွှစင် ထောင်သူများလည်း ရှိကြပေ သည်။

အများအားဖြင့်တော့ လက်လုပ်လက်စား များသော် လည်း လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများ၊ သစ်ခွဲစက်ပိုင်ရှင်များနှင့် အတော် အတန် ချမ်းသာသော လူကုံထံများလည်း နေထိုင်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးဘရှိန် ဒေါ်ကျင်မေတို့ မိသားစုလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဦးဘရှိန်သည် မဲဇာမြိုင်တွင် လယ်ကေ အတော်များ များကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပြီး ရွာတွင် မျက်နှာဖုံးစာရင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘရှိန် ဒေါ်ကျင်မေတို့တွင် သမီးတစ်ယောက်သာ ပါပြီး သားသုံးယောက် ရှိသည်။

သားသမီးတွေမှာ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ်တွေ ဖြစ်သဖြင့် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်တွေ ဖြစ်ကြသည်။

ရွှေအောင်၊ ရွှေမောင်၊ နီမောင် ဆိုသော သားသုံး ယောက်အပြင် မမင်းဖြူ ဆိုသော သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။

အိမ်မှာ နီမောင်က အထွေးဆုံးသား ဖြစ်သည်။

ရွှေအောင်နှင့် ရွှေမောင်က အရွယ်ကလေး ရလာ သောအခါ မိဘများ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်သော လယ်ယာ အလုပ်များကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကြပြီး နှမဖြစ်သူ မမင်းဖြူက အိမ်မှုကိစ္စများကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးရလေသည်။

နီမောင်ကိုတော့ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်သောကြောင့် အစ်ကို၊ အစ်မများကရော မိဘများကပါ ဘယ်အလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မခိုင်းဘဲ ရန်ကုန်-ပဲခူး ကားလမ်းမကြီးနံဘေးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော လောကဓာတ် ပညာသင်ကျောင်းသို့ ပို့ကာ ပညာသင်ကြားစေသည်။

ထိုကျောင်းမှာ လခကလည်းများ၊ အခြားစရိတ်စက များ ရှိသဖြင့် တော်ရုံလူတို့၏ သားသမီးများ မပို့နိုင်ဘဲ အတော်အတန် ငွေကြေးသုံးစွဲနိုင်သူတို့၏ သားသမီးများသာ ပို့နိုင်လေသည်။

ထိုကျောင်းတွင် မြန်မာစာသာမက အင်္ဂလိပ်စာကိုပါ သင်ကြားပေးရုံမက အစိုးရမင်းများကပါ အသိအမှတ် ပြုထား သောကြောင့် ထိုကျောင်းမှ အတန်းကုန်အောင် အောင်မြင် ပြီးပါက ပဲခူး-ရန်ကုန်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော မြို့ကျောင်း များသို့ ဆက်တက်ခွင့်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် တော်ရုံ လူတို့ အနားမကပ်နိုင်ကြပေ။

ပဲခူးတိုင်း ဟံသာဝတီ နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ ဖွင့်လှစ် ထားသော ၎င်းကျောင်းကြီး၌ ခန့်ထားသော စာသင်ဆရာ များမှာလည်း မနည်းလှပေ။

လ, ၁ ၆၀၀ စား ဂီလဘတ်သခင် ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ဦး၊ ၎င်းမှာ အော်လရစ်သခင်၊ အလယ်ဆင့်ကျောင်း အုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

၎င်းလက်အောက်မှာမှ လ, ၁ ၃၀၀ စား ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ဦး၊ ထို့နောက် လ, ၁ ၅၀၀ စား ရစ်ပလီသခင် ဒုတိယ ဆရာ၊ လ, ၁ ၁၀၀ စား စတုတ္ထဆရာ၊ လ, ၈၀ စား ပဉ္စမဆရာ၊

မိုင်နက်သခင် ပထမဆင့် ကျောင်းဆရာကြီး တစ်ဦး မှာလည်း လ, ၈၀ စား ဖြစ်သည်။

လခ ၆၀ စား ဝါဒသခင် ဒုတိယဆရာနှင့် လခ ၅၀ စား လံဝဒေသခင် တတိယဆရာတို့ ရှိကြသည်။

၁၈၇၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်မြို့၌ ပထမ ပြန်သွားသော မဟာဝတ်ရှင်တော်မင်းကြီး ဖယ်ရာသခင် အိမ်ကို အစိုးရကျောင်းတော်ကြီးအဖြစ် ဖွင့်ကြလေသည်။

ထိုကျောင်းတော်ကြီး၌ ကျောင်း တက်လိုသော ကျောင်းသားများမှာ ဘိလပ်ကပြား လူငယ်တို့မှာ စာသင်ခ ယူ၍ မူလ သင်စဖြစ်လျှင် တစ်လ ၃ ကျပ်။

အလယ်တန်းဖြစ်လျှင် တစ်လ ၅ ကျပ် ကျသင့်လေ သည်။

မြန်မာမှ စ၍ အခြားလူမျိုးတို့မှာ မူလသင်စ ဖြစ်လျှင် တစ်လ ၁ ကျပ်၊ အလယ်တန်းသား ဖြစ်လျှင် တစ်လ ၂ ကျပ် ကျသင့်လေသည်။

အမြင့်ဆုံး အတန်းများ၌ စာသင်ကြားရန် အခမဲ့မှာ မြန်မာလူငယ် ဖြစ်လျှင် တစ်လ ၃ ကျပ်၊ ဘိလပ်သား ကပြားလူငယ် ဖြစ်လျှင် တစ်လ ၆ ကျပ် ကျသင့်လေရာ ထိုခေတ် ထိုအခါက စာသင်ကြားမှုအတွက် ကုန်ကျသော ငွေမှာ မနည်းလှပေ။

သာမန် လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတို့ အနားပင် မသိကြဘဲ ရွာ၌ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများတွင် စာသင်ရသော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

ပဲခူး-ရန်ကုန် ကားလမ်းနံဘေးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော အစိုးရကျောင်းတွင် စာသင်ကြားရန် ကိစ္စမှာ အချို့မိဘများ အဖို့ စိတ်ကူးမျှပင် မထည့်နိုင်သော အရာဖြစ်သည်။

မဲဇာမြိုင်ရွာမှ လယ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးဘရှိန် ဒေါ်ကျင်မေတို့ကတော့ သားကြီး၊ သမီးကြီးများအား အစိုးရ ကျောင်းများ၌ ပညာသင်ကြား မပေးနိုင်ခဲ့ဘဲ ရှိရာမှ ယခု အငယ်ဆုံးသား နီမောင်အလှည့် ရောက်သောအခါ ငွေကုန် ကြေးကျခံကာ လောကဓာတ်ကျောင်းသို့ ပို့ကာ စာသင် ကြားစေသည်။

ထိုအချိန်က နီမောင်မှာ ၁၅ နှစ်သားအရွယ်သာ နီးသေးသော်လည်း လိမ္မာရေးခြား ရှိသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

တခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ ခေတ်ဆန်ခြင်း၊ ပညာ ဆရာနှင့် မသက်ဆိုင်သော ကိစ္စများကို ရှုပ်ထွေးခြင်းများ မရှိဘဲ ပညာရေးကိုသာ ကြိုးစား၍ သင်ကြားခဲ့လေသည်။

သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ တစ်နေ့ ပညာတတ်ကြီးတစ် ယောက် ဖြစ်လာသောအခါ အရာရှိ အရာခံ ဘဝနှင့် မိဘ များအား တစ်လှည့်ပြန်၍ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

သူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးဘရှိန် ဒေါ်ကျင်မေတို့ ထည့်သွင်း ဤသို့ ဆုံးမကြသည်။

“ငါ့သား အဖေတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ ခေတ်ပညာတတ် ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မင်းအဖေတို့မျိုးရိုးဘက်မှာ လည်း ဒီလိုပဲ။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် တစ်ယောက်မှ ခေတ် ပညာတတ် မရှိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ အမိ၊ အဖတွေ လက်ထက်မှာ ခေတ်ပညာတတ် မရှိခဲ့ပေမယ့် အခု ငါးသားလက်ထက် မှာတော့ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် လုပ်ရ မယ်ကွယ်”

ထိုအခါ ဒေါ်ကျင်မေကလည်း...

“ဟုတ်တယ်သား။ မင်းအစ်ကိုကြီးတွေ၊ အစ်မကြီး တွေတုန်းကလည်း အဖေတို့မှာ ဒီလောက် အခြေအနေမရှိ တော့ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အခု ငါ့သားထွေးလေးကျွန်ုပ် နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ် ဆိုသလို လုပ်ပေးရတာ ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်ပေတော့ သား။”

ဟု မှာကြားလေသည်။

ထိုသို့ နီမောင်တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဖူးဖူးမှတ်မတ်ဝ ဖြစ်ကာ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ ခေတ်ပညာများ သင်ပေးပေး သည်ကို အစ်ကို၊ အစ်မများက သိပ်မကျေနပ်ကြသော် လည်း မည်သူကမှတော့ မပြောဝံ့ကြပေ။

သို့သော်လည်း အခွင့်သင့်လျှင်တော့ ပြောချင်ကြသည်။

“အဖေတို့၊ အမေတို့ကတော့ဗျာ၊ သားသမီးချစ် အတူတူတောင်မှ သိပ်ပြီး မျက်နှာလိုက်တာပဲ။ ကျုပ်တို့တုန်း

ကတော့ လောကဓာတ်ကျောင်း မတက်ခဲ့ရဘူး။ နီမောင် ကျမှပဲ တစ်လကို လေးငါးဆယ် အကုန်ခံပြီး ကျောင်းထား ပေးနေတော့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီလောကဓာတ်ပညာတွေ မတတ်တော့ လည်း ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ လယ်ထဲ၊ ကိုင်းထဲမှာ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်နိုင်ရင် ထမင်းတစ်လုပ်ကတော့ စားရ ပါတယ်”

ရွှေအောင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သိပ်မကျေနပ်သလို အစ်မဖြစ်သူ မမင်းဖြူကလည်း မကြည် ခြလှပေ။

“ဟုတ်ပ၊တော်၊ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ဆယ့်ငါးကျပ် လောက်ပဲ ပေးရတယ်။ နီမောင် ကျောင်းစရိတ်က တစ်လ သုံးလေးဆယ်ထက် မနည်း ကုန်နေတော့ တစ်လကို ရွှေ သုံးလေးကျပ်သားလောက် ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီငွေတွေကို စုထားပြီး ရွှေဝယ်ရင် ဝယ်ထား။ ဒါမှမဟုတ် နားတစ်ရှဉ်း၊ ဒါမှမဟုတ် လယ်တစ်ကွက်လောက် ဝယ်ထား ထာကမှ အချိန်တန်ရင် အသုံးချလို့ ရဦးမယ်။ အခုတော့...”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီလောက် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လောက ဓာတ်ပညာတွေ သင်နေလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာမို့လဲ။ လယ်ထဲ ချောင်းတာကမှ မနောင်တစ်ချိန်ကျရင် အသုံးကျဦးမယ်”

ဟု ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ပြောကြလေသည်။
ထိုသို့ ပြောကြသော်လည်း ဦးဘရှိန် ဒေါ်ကျင်မေတို့
ကတော့ အထွေးဆုံးသား နီမောင်ကို လောကဓာတ်ကျောင်း
ကို ပို့ထားပြီး ပညာသင်မြဲ ဆက်သင်စေသည်။

မဲဇာမြိုင်ရွာမှ လောကဓာတ်ပညာသင်ကျောင်းသို့ သွား
ရောက်၍ ပညာသင်ကြားသူမှာ နီမောင် တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ဘဲ ၎င်းရွာမှ သစ်ကုန်သည်ကြီး ဦးသက္က၊ ဒေါ်မင်းဖြူ
တို့၏ သမီး ပန်းအိဖြူနှင့် နွားပွဲစားကြီး ဦးဘထွန်း၊
ဒေါ်မြငွေတို့၏သား ဟန်ထွန်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း ရှိပေ
သေးသည်။ ၎င်းတို့ သုံးယောက်မှာ ရွယ်တူတန်းတူများ
ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများအဖြစ်နှင့်
ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်တွင် နီမောင်က ရိုးရိုးအေးအေး
နေသလောက် ဟန်ထွန်းကတော့ သွက်သွက်လက်လက်နှင့်
မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသူဖြစ်သည်။

ကျောင်းသွားလျှင်လည်း အတူတူ၊ ကျောင်းမှာရှိနေ
တော့လည်း တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်
အကြောင်းရှိလျှင် တစ်ယောက်က အကူအညီ ပေးလေ့ရှိ
ကြသည်။

ပန်းအိဖြူမှာ အသက် ၁၅ နှစ်ကျော်ကျော် အရွယ်
ရှိနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အလှသွေးကြွယ်စ၊ အချိန် ဖြစ်သည်။

မျက်လုံး မျက်ခုံး ကောင်းကောင်းနှင့် ချောမောလှပ
သူဖြစ်သောကြောင့် လူပျိုပေါက်အရွယ် ယောက်ျားကလေး
များ၏ မထိတထိ စ၊ ခြင်း၊ သွေးတိုးစမ်းခြင်းကို ခံရလေသည်။

“အိဖြူ... နင် နေတာထိုင်တာ ဆင်ခြင်စမ်းဟာ”

“အောင်မာ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့၊ ငါက အနေ
အထိုင် မဆင်ခြင်ရအောင် ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“ဟို... ကပြား ဂျင်မီဆိုတဲ့ အကောင်ကို ငါ သိပ်ပြီး
ကြည့်မရဘူး၊ သူက နင့်ကို ရိသဲ့သဲ့ အမြဲလုပ်နေတယ်”

“သူလုပ်တိုင်း ရမှာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ နေတာပဲ၊
ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

“နင်ကပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမထင်
ဘူး၊ ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“အေးလေ၊ နင်က စေတနာနဲ့ ပြောပေမယ့် ငါ့ရဲ့
သိက္ခာကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“နင်က ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ငါ့ဆိုရင် ဘယ်
တော့မှ အကောင်းမမြင်ဘူး၊ နင်က နီမောင် ပြောရင်သာ
အကောင်းထင်တာ မဟုတ်လား”

“ငါက ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဟန်ထွန်း
ရယ်၊ နင်ရော နီမောင်ပါ တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေ၊
သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ပိုမခင်ပါဘူး၊ နင်တို့
နှစ်ယောက်ကို ငါက အတူတူ ခင်တာပါ”

ထိုစကားကြားတော့မှ ဟန်ထွန်းမျက်နှာမှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် ရှိလေသည်။

“နင် တကယ်ပြောတာနော်၊ ငါက နင် တစ်ခုခုဖြစ် သွားမှာကို သိပ်ပြီး စိုးရိမ်တာဟ၊ ဒီတစ်ခါ ဂျင်မိတို့အဖွဲ့တွေ နင့်ကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်လို့ကတော့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဟန်ထွန်းက သူမအနားမှ ထွက်သွား လေရာ ပန်းအိဖြူမှာ နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ ဟန်ထွန်း၏ အမူအရာ၊ အပြောအဆို များမှာ နီမောင်နှင့် မတူဘဲ သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း ထိုကဲ့သို့ သွေးရှူးသွေးတန်း၊ ကမူးရှူးထိုး ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ထိုစဉ်က ပန်းအိဖြူတစ်ယောက် နား မလည်နိုင်ခဲ့ပါပေ။

နေ့လယ်ဘက် ကျောင်းနားချိန်တွင် ပန်းအိဖြူတစ် ယောက် နီမောင်ကို မတွေ့သဖြင့် လိုက်ရှာနေရာ ကျောင်းသား တစ်ယောက်က ညွှန်ပြတော့မှ ကျောင်းခြံဝင်းအစပ်ရှိ ခရေ ပင်ကြီးအောက်မှာ ရှိနေမှန်း သိရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ လိုက် လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာ ရောက်တော့ တစ်ယောက်တည်း စာဖတ် နေသော နီမောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ငါကဖြင့် လိုက်ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေ တာပဲ၊ သူက ဒီရောက်နေတယ်၊ ဘာစာတွေများ ဖတ်နေ တာလဲ”

“ဒီမှာလေ မိန်းမတို့ရဲ့ မာယာလေးဆယ်အကြောင်း ကို ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ကလေးတွေလို့ ဖတ်နေတာပါ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူကဖြင့် မလောက်လေး မလောက်စားအရွယ် ရှိသေးတယ်၊ ဖတ်တဲ့ စာတွေကဖြင့် စာကြီး ပေကြီးတွေချည်းပဲ၊ နင်က အဲဒီ မာယာလေးဆယ်ကို သိတော့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဗဟုသုတဆိုတာ ရတဲ့အချိန် ယူရတာပေါ့၊ အခု အသုံးမချသေးရင်တောင် တစ်ချိန်ကျတော့ အသုံးဝင်ချင် ဝင်မှာပေါ့၊ ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

နီမောင်က စာအုပ်ကို သိမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာလေ၊ ငါ အိမ်က မုန့်တွေ ထည့်ယူလာတယ်၊ နင့်ကို ကျွေးချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာပေါ့၊ နောက်ပြီး နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ နီမောင်ရဲ့”

“ဘာလဲ”

“ဂျင်မိတို့က ငါ့ကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ပြီး ဟန်ထွန်းက ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ သူဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ဖြစ်နေရတာလဲဟင်”

“ငါက ကြားထဲက ဘယ်သိမှာလဲ၊ နင်ကိုယ်တိုင် မေး ကြည့်ပါလား”

“အို... ငါက ကိုယ်တိုင်မေးလို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို မေးကြည့်တာပေါ့”

နီမောင်က ပန်းအိဖြူမျက်နှာလေးကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ငေးကြည့်နေသည်။

“တို့က တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေလည်း ဖြစ်တယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်၊ ငါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူက အဲဒီလို အမြဲဖြစ်တယ်၊ နင်ကရော အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးလားဟင် နီမောင်”

“ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဘေးကလူတွေ ဝင်ပါလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်၊ အဓိကက သူတို့က ကိုယ့်ကို ဒီလိုလုပ်နေမှန်းသိရင် သူတို့နဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်နေလိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“သူပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ နင့်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို အားကိုးပြီး နေရရင် ငါ ဒုက္ခရောက်နေတာ မြင်ရင်တောင်မှ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပဲဆိုပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေမလား မသိဘူး”

ဟု အသံကလေး ကတုန်ကယင်နှင့် ပြောလေသည်။

“ငါက ဒီသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အိဖြူရယ်၊ နင် ဒီလိုဖြစ်နေတော့လည်း ငါက ဒီအတိုင်းကြည့်နေပါ့မလား၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်မှ ပန်းအိဖြူမှာ စိတ်ဆိုးပြေသွားပြီး သူမ ယူဆောင်လာသော မုန့်ဘူးကို ဖွင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား စားသောက်နေကြစဉ် သူတို့ရှိနေရာသို့ ဟန်ထွန်း ရောက်လာလေတော့သည်။

“အောင်မယ်...အောင်မယ်၊ ငါက နင်တို့နှစ်ယောက် ပျောက်သွားလို့လိုက်ရှာနေတယ်၊ သူတို့က ဒီမှာလာပြီးမုန့်စားနေကြတာကိုး၊ ကျောင်းသွားတော့ အတူတူ၊ မုန့်စားတော့မှ ဒီလို ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါ့ကိုလည်းကျွေးကြလေ”

ဟု ပြောဆိုကာ မုန့်ဘူးထဲမှ မုန့်များကို အားလုံး နှိုက်စားပြီးနောက် နေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟန်ထွန်း... သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ မုန့်တွေကို အားလုံး နှိုက်စားသွားတယ်၊ ဒီမှာ စားဖို့တောင် မကျန်တော့ဘူး”

ဟု ပန်းအိဖြူက မကျေမနပ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြောဆိုနေသည်။

“ပြောမနေပါနဲ့တော့ အိဖြူရယ်၊ သူလည်း ဗိုက်ဆာလို့ နှိုက်စားသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးပါ... စားတာကတော့ စားပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဟန်ထွန်းက တစ်ကိုယ်ကောင်း သိပ်ဆန်တာပဲ၊ အားလုံး စားသွားတော့ သူများစားဖို့ ဘယ်ကျန်တော့မှာလဲ”

“စားပေစေပေါ့ဟာ၊ သူက တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဟာ၊ ဘာတို့ ကောင်းပုံတောင် ရှိသေးတာ နင် မကြားဖူးဘူးလား”

“ဘယ်စကားပုံလဲ”

“မုန့်တော့ အတူဝေစားမယ်၊ အချစ်တော့ အတူဝေစားဘူးဆိုတဲ့ စကားပုံလေ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟန်ထွန်းက တို့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မုန့်ဝေစားတကယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“အင်း... နောက်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ”

“မုန့်တော့ ဝေစားမယ်၊ အဲ... ကျန်တာတော့ ငါလည်း မသိတော့ဘူးဟာ”

“နီမောင်ကလည်းဟယ်၊ စကားပြောရင် ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး ဝေလည်ကြောင်ပတ်နဲ့၊ ငါ သွားတော့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပန်းအိဖြူက နီမောင်အနီးမှ သမင်ပျိုမလေးသဖွယ် ပြေးထွက်သွားရာ နီမောင်က သူမကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိလေသည်။ တကယ်တော့...

ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ဆိုတာ တွယ်ရာမင်တတ်တဲ့ နွယ်တစ်မျှင်မျိုးပါပဲလေ။

အခန်း [၃]

ဘဝအတွက်ဆည်းဆာ

နီမောင်တို့ သုံးယောက် ထိုကျောင်းမှ အလယ်တန်းအဆင့် ပညာများ ပြီးသောအခါ အဆင့်မြင့်သော ပညာများ သင်ယူရန်အတွက် ပဲခူးမြို့လောက်တွင် မရတော့ဘဲ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားရောက် သင်ကြားကြရမည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းလခစရိတ် မြင့်မားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နေထိုင်စားသောက်စရိတ်အပြင် ဘော်ဒါဆောင် နေထိုင်ရသော စရိတ်စကများပါ ကြီးမားလာသောကြောင့် ဟန်ထွန်းမိဘများက ဟန်ထွန်းကို မြို့ကျောင်းသို့ ဆက်မပို့ကြတော့ဘဲ ကျောင်းနုတ်လိုက်ပြီး မိဘလုပ်ငန်းများကို ဦးစီးကာ လုပ်ကိုင်စေလေသည်။

ဦးသက္က ဒေါ်မင်းဖြူတို့ကတော့ ငွေကြေးချောင်လည်၍ သမီးအတွက် ကျောင်းစရိတ်နှင့် အခြားကုန်ကျစရိတ်များ

အတွက် တတ်နိုင်ကြသော်လည်း သမီး မိန်းကလေးကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရမှာ စိတ်မချသဖြင့် ကျောင်းဆက် မထားတော့ပေ။

“သမီးရယ်... မြို့ကျောင်း တက်တယ်ဆိုတာ မလွယ် ပါဘူး။ မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတာ လူရှုပ် လူပွေတွေလည်း ပေါ့ပါ ဘိသန့်၊ သမီးကို အမေတို့ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရတာ စိတ်မဖြောင့်ပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီရွာမှာလည်း မိန်းကလေး ထဲက ခေတ်မီလောကဓာတ်ပညာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ ဘယ်သူနဲ့ယှဉ်ယှဉ် ဂုဏ်မငယ် လှပါဘူးကွယ်၊ သမီးလည်း အရွယ်ရောက်တော့မှာ ဆိုတော့ အမေတို့ ပျက်စိအောက်မှာပဲ နေပါတော့ကွယ်”

ဟု ဖျောင်းဖျ နားချကာ မြို့ကျောင်းသို့ ဆက်မထား တော့ပေ။

မဲဇာမြိုင်ရွာမှ လောကဓာတ်ပညာကျောင်းသို့ ကျောင်း တက်နေသူများထဲမှ မြို့ကျောင်းသို့ပို့ကာ ကျောင်းဆက်တက် နိုင်သူဆိုလို့ နီမောင်တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

ပြောရလျှင် ယခုနောက်ပိုင်း စီးပွားရေးအခြေအနေ အရ ယှဉ်ကြည့်လျှင် နီမောင်မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးဘရှိန်၊ ဒေါ်ကျင်မေတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ အကောင်းကြီး မဟုတ်တော့ပေ။

တစ်နှစ်တည်းမှာပင် သားအကြီးဆုံး ရွှေအောင်နှင့် သမီးအလတ် မမင်းဖြူတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို အိမ်ထောင် ကျသွားကြပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင် သို့သည် ဆိုသောကြောင့် လယ်မြေများကို ခွဲဝေပေးလိုက် ရသဖြင့် လယ်မြေတစ်ဝက်လောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

သို့ကြောင့်...
စီးပွားရေး အခြေအနေမှာလည်း ခါတိုင်းလောက် အကောင်းတော့ပေ။

ယခင်က လယ်ယာမြေများကို သားအကြီးဆုံး ရွှေမောင် က ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရာမှ ယခု သူ မရှိသောအခါ ရွှေမောင်က ဆက်လုပ်ရသည် ဆိုသော်လည်း ရွှေမောင်မှာ လယ်ယာ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မကျွမ်းမကျင် နှိုသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် စီးပွားရေးမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တုန့်ဆင်းလာရုံမက နီမောင် ကျောင်းစရိတ်အတွက် လယ်ယာ မြေအချို့ကိုပင် ရောင်းချ ပေါင်နှံပြီး ထောက်ပံ့ ပေးခဲ့ရသည်။

ဒါကိုတော့ မြို့ကျောင်းတက်နေသော နီမောင်ကတော့ သိရှာပေ။ စီးပွားရေး အဆင်မပြေသောအခါ လက်ရှိ အလုပ်များကို လုပ်နေရသော ရွှေမောင်ကလည်း မိဘများ အပေါ် မြို့ငြင်လာတော့သည်။

“အဖေတို့၊ အမေတို့က မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေကြ ထားကိုးဗျ၊ ဒီမှာ လယ်အလုပ်တွေ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း

မနိုင်တော့ဘူး။ အဖေတို့က သားသမီးချင်း အတူတူ ကျွပ်
ကိုတော့ ရွံ့ထဲ ရေထဲမှာ ကျွဲလို နွားလို ချခိုင်းတယ်။ အငယ်
ကောင်ကျတော့ မြို့ကျောင်းပို့ပြီး ရွှေပေါ်မြတင် ထားပေး
တယ်။ ဒါကျတော့ တရားသလားဗျ”

“ရွှေမောင်ရယ် နီမောင်ကလည်း တခြားလူ မဟုတ်
ပါဘူး။ ငါမွေးထားတဲ့ မင်းရဲ့ ညီလေးပဲ မဟုတ်လား။ တို့
မိသားစုတွေထဲမှာ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ရှိနေတော့
မကောင်းဘူးလား။ အားမကိုးရဘူးလား။ သူကောင်းစားတော့
ရော မင်းတို့ကောင်းစားတာနဲ့ အတူတူ မဟုတ်ဘူးလား”
ဟု ဒေါ်ကျင်မေက ပြောသည်။

“အမေက အခုထိ အမေ့သား အငယ်ကောင်ကို
အထင်ကြီးနေတုန်းပဲ။ တကယ်လို့သာ သူသာ မိဘတွေကို
ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ လူဆိုရင် အခုလို မိဘတွေ စီးပွားကျနေတဲ့
အချိန်မျိုးမှာ ဒီလိုနေပါ့မလား။ ချက်ချင်း ပြန်လာပြီး မိဘ
တွေနဲ့ ခိုးတူပေါင်ဖက် လာလုပ်မှာပေါ့။ အခုတော့...”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကွမ်းတမြို့မြို့နှင့် အေးအေး
နေတတ်သော ဦးဘရှိန်ပင် မနေသာတော့ပေ။

“ဟဲ့... ရွှေမောင်၊ မိဘတွေက လက်နဲ့ရေးထားတာ
ကို မင်းက ခြေနဲ့ဖျက်ချင်နေတာလား။ ငါ့ရဲ့ လယ်ယာလုပ်ငန်း
တွေကို မင်း မလုပ်ချင်ရင်လည်း အေးအေးနေပေါ့ကွာ။ ငါ
လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့”

ထိုသို့ ဝင်ဟန်လိုက်မှ ရွှေမောင်မှာ မကျေမနပ်ဖြင့်
ထွက်သွားလေသည်။

ရွှေမောင်က အိမ်မှာ မကျေနပ်တိုင်း အိမ်ခွဲသွားသော
အစ်ကိုကြီးနှင့် နှမအိမ်သို့သွားကာ ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။

ထိုအခါ အစ်ကိုနှင့် နှမကလည်း မောင်ဖြစ်သူ၊ ညီ
ဖြစ်သူကို မဖျောင်းဖျသည့်အပြင် မီးလောင်ရာ လေပင့်၊
မြှောက်ထိုး ပင့်ကော် ပြောဆိုကြလေသည်။

“ငါလည်း သိပ်မပြောချင်ပါဘူး ရွှေမောင်ရယ်။ အမေနဲ့
အဖေတို့က သားသမီးချင်း အတူတူတောင်မှ သူ့သားအငယ်
ကောင် နီမောင်မှ နီမောင် ဖြစ်နေတော့ တို့လည်း မပြော
နိုင်တော့ဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ အဖေတို့ လုံးဝ မတရားဘူး။
သားသမီးချင်း အတူတူကို ကျန်တဲ့ လူတွေကိုတော့ ရွံ့ထဲ
ထဲက မတက်ရအောင် ချခိုင်းတယ်။ သူ့သားကျတော့
မြို့ပို့ပြီး ရွှေပေါ်မြတင် ထားတယ်။ ဘာတွေများ ပိုထူးလာမှာ
လဲ။ တစ်နေ့ကျမှ တို့ကပဲ ကောင်းသလား။ သူ့သားကပဲ
အားကိုးရမလား ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပဲ”

“အခုဆိုရင် မြို့ကျောင်းအတွက် စရိတ်စကတွေ
အားတာက တစ်ကြောင်း၊ လယ်တွေက နည်းသွားပြီး စပါး
အတွက်တွေက မကောင်းနဲ့ စီးပွားရေးက ကျနေပြီ။
ကျန်းကောက်စရာ မရှိတော့မှ သူတို့ သိပ်ပြီးအားကိုးတဲ့

သား အငယ်ကောင်က ဘယ်လိုများ ရှာဖွေကျွေးမယ်ဆိုတာ မျက်စိ ဒေါက်ထောက်ပြီး စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“ကျုပ်တော့ အိမ်မှာတောင် ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီဗျာ”

ရွှေမောင်က ညည်းသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးက ဝိုင်းဝန်း တိုက်တွန်းကြလေသည်။

“မနေချင်ရင် မနေနဲ့ပေါ့ဟာ၊ အဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နင် မနေချင်လို့ ဒီအတိုင်း ဆင်းသွားရင် ဘာတစ်ခုမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“တို့လိုပဲ နင်ကြိုက်တဲ့လူ ရှာပြီး မိန်းမယူလိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ အမွေခွဲယူလိုက်ပေါ့ဟဲ့”

“အင်း... နင်ပေးတဲ့အကြံ ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း မိန်းမ မြန်မြန်ယူပြီး အိမ်ခွဲနေတာ ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေမောင် ပြန်သွားလေသည်။

ရွှာမှာ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကိုတော့ ရန်ကုန် ကျောင်းတွင် ရောက်နေသော နီမောင်တစ်ယောက်ကတော့ မသိရှာပေ။

သူကတော့ တစ်နေ့တွင် မိဘကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ် မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်ယူ နေလေသည်။

ထိုသို့ရှိစဉ် တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာသော ပန်းအိဖြူ ငါ စာများထဲတွင် ရွှာမှအကြောင်းအရာများကို အနည်းငယ် သိခွင့်ရလေသည်။

နီမောင်...

ငါ သတိရစွာနဲ့ စာရေးလိုက်တယ်။

တို့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ရှိတဲ့အနက် ငါနဲ့ ဟန်ထွန်းက ရွှာမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး နင်တစ်ယောက်တည်း မြို့တက်ပြီး ပညာသင်ခွင့်ရတာ ငါ သိပ်ပြီးဝမ်းသာ ပါတယ်။

နင်ကတော့ မြို့က အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငါတို့တစ်တွေကို မေ့နေလောက်ရောပေါ့၊ ရွှာမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တို့တစ်တွေကတော့ နင့်ကို သတိ ရနေကြတယ်။

နင်ရော စာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ နင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

အခု နင့်အစ်ကို ရွှေမောင်တစ်ယောက်တောင် ဒီဝါကျွတ်ရင် လက်ထပ်တော့မလို့တဲ့”

“ဟင်”

စာဖတ်နေရင်း ထိုနေရာရောက်သောအခါ နီမောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုရွှေမောင် တစ်ယောက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ သူ မရှိတော့ရင် အလုပ်တွေ ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး လုပ် တော့မှာလဲ။

အမေနဲ့ အဖေကလည်း အသက်ကြီးတော့ ဒီလိုလုပ် နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

ဟု တသိတစ်တန်းကြီး တွေးနေမိလေသည်။

သူယူမယ့် မိန်းက တို့ရွာကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စိန်ပန်းကုန်းရွာကလို့ ပြောတာပဲ။

နင် ကျောင်းပိတ်ရင် ရွာကို ပြန်လာဦးမှာ မဟုတ်လား။

နင် ရွာပြန်ရောက်မှ နင် မသိသေးတာတွေ ငါ ထပ်ပြောပြမယ်၊ အခုနေ ပြောလိုက်ရင် နင် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး ပညာသင် ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။

ထိုနေရာ ရောက်သောအခါ ပန်းအိဖြူ၏ ပဟေဠိကို သူ စိတ်ဝင်စားမိပြန်လေသည်။

တကယ်တော့ တို့တစ်တွေက အရွယ်ငယ်သေး တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို သိပ်မသိကြသေးပါဘူး။

ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘဲ သူ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာလို့လည်း ပြောသံကြားဖူး တာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လူဆိုတာ ဘယ်လိုအခက် အခဲနဲ့ပဲ တွေ့တွေ့ ဘဝအခက်အခဲတွေကို ရုန်းကန် နိုင်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့နော်။

တစ်နေ့ကျရင် နင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင် မြင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

နင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း...

ပန်းအိဖြူ
မဲစာမြိုင်ရွာ

ပန်းအိဖြူ ရေးလိုက်သော စာက တိုသော်လည်း အတွေးစကို ရှည်စေသည်။

ထိုစာကို ဖတ်ရပြီး ကတည်းက သူ စိတ်မဖြောင့် တော့ပေ။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်မကလည်း အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်ခွဲ သွားကြပြီ၊ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ အဖေတို့က လယ်တွေ ခွဲပေးလိုက်တယ်၊ အခု အစ်ကိုလတ် အိမ်ထောင်ကျရင် လည်း လယ်တွေ ထပ်ခွဲပေးရဦးမယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် အမေတို့ လက်ထဲမှာ လယ်တွေ သိပ်ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

အခုအချိန်ဟာ စပါးဈေးတွေက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်တော့ ငါ့ကျောင်းစရိတ်ကို ဘယ်လိုများ ပို့ပေးနေကြ တယ် မသိဘူး”

ဟု တွေးမိသောအခါ မိဘများအတွက် စိတ်ပူသွားရုံ မက ပညာသင်ရတာလည်း စိတ်မဖြောင့်နိုင်တော့ပေ။

သို့သော်...

သူ့ကျောင်းစရိတ်အတွက်ကတော့ တစ်လတစ်ကြိမ် မှန်မှန်ပို့ပေးကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်သောအခါ ရွာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

သူ ရွာပြန်ရောက်တော့ အစ်ကိုလတ်ဖြစ်သူ ရွှေမောင် ပင် မိန်းမယူပြီး အိမ်ခွဲသွားလေပြီ။

မဲဇာမြိုင်ရွာမှာ ရှိသော အိမ်ကြီးမှာတော့ မိအို၊ ဖအို နှစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း လယ်မြေကွက်က ပြောပ လောက်အောင် မကျန်တော့ပေ။

ယခင်က လယ်မြေ ဧကပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဘဝမှ ယခုအခါ သာမန် လက်လုပ်လက်စား လယ်သမားဘဝသာသာ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

ဒါကိုတော့ သားဖြစ်သူ နီမောင် မသိအောင် ဟန်ဆောင် ပုံးကွယ်ထားကြလေသည်။

“အမေနဲ့ အဖေတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ အခု ဆိုရင် အိမ်မှာ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေလည်း မရှိကြတော့ ဘူး၊ အဖေတို့ကို ပြုစုပေးမယ့် လူရော၊ အိမ်အလုပ်၊ လယ် အလုပ်တွေပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ ဘူး၊ နောက်ပြီး လယ်ကွက်တွေ နည်းသွားတော့ စီးပွားရေး ကလည်း အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အနစ်နာခံပြီး ကျောင်းဆက်ထား နေရတာလဲ ဟင်”

“တော်...သားရယ်၊ ဒါကတော့...”

“ဒီအတိုင်းနဲ့တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက် ပါရစေနဲ့တော့၊ ကျောင်းထွက်ပြီး ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပါရစေ”

“သားရယ်...မင်းက အရွယ်ငယ်ပါသေးတယ်၊ အပြင် အလုပ်တွေကို ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အိမ်အတွက် စိတ်မပူ မိနဲ့ကွယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေမယ့် အဖေ အလုပ် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

“အဖေရယ်၊ မိဘတွေ အိုကြီးအိုရွယ်ရောက်မှ ပင်ပင် စန်းပန်း လုပ်စာနဲ့တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်မတက် တော့ဘူး၊ ဒီနှစ် တန်းကုန်အောင် တက်ပြီးရင် ကျွန်တော် ဣကို အပြီးပြန်လာခဲ့တော့မယ်”

နီမောင်က ထိုသို့ ပြောသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံးက အတင်းအကြပ် မပြောကြတော့ပေ။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ ဆိုသလို ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်သာလျှင် အသိဆုံးမို့ သားဖြစ်သူကို မတားဖြစ်ကြတော့။

ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ဟန်ထွန်းနှင့် တွေ့သောအခါ ဟန်ထွန်းက...

“မင်းကတော့ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ မြို့ကျောင်း သွားပြီး စာသင်နေတယ်။ ရွာမှာတော့ မင်းအစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ နှိပ်စက်ကြတာနဲ့ ကုန်တော့မယ်၊ လယ်တွေ၊ ခြံတွေကို အမွေခွဲယူကြတာ မင်းအတွက်တော့ အိမ်တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ငါက ဟိုရောက်နေတော့ ဘယ်သီမှာလဲ ဟန်ထွန်း ရယ်”

“အဖေတို့ ပြောသံကြားရတာကတော့ အပြင်ပစ္စည်း တွေကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မကျန်ခဲ့တော့ဘူး မင်း ကျောင်းစရိတ်အတွက် ရှိတဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို ပေါင်နံ့ ရောင်းချပြီး ပို့ပေးနေရတယ်လို့ ကြားရတာပဲ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နီမောင်အနေနှင့် ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

လအနည်းငယ် ကျန်တော့သည့် ကျောင်းကိုပဲ ဆက် တက်ရမည်လား။

မတက်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေကာ မိဘတွေကို ဝိုင်းကူရ မလားဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတော့သည်။

ပန်းအိဖြူနှင့် တွေ့သောအခါ...

“နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ နီမောင်”

“တစ်ရက် နှစ်ရက် ရှိပြီ၊ ငါ နင့်ကို လာတွေ့မလို့ အခုမှပဲ အချိန်ရတော့တယ်”

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ ပိန်သွားသလိုပဲ၊ နေကောင်းရဲ့ လားဟင်”

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ်”

“ဟင်... လူကတော့ နေကောင်းတယ် ဆိုတော့ စိတ်က နေမကောင်းဖြစ်နေလို့လား”

“ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ”

“ငါပို့လိုက်တဲ့ စာကို နင် ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ နင့်စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ငါ ရွာပြန်ရောက် လာရင် ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာတွေလဲဟင်”

ထိုသို့ မေးလိုက်သောအခါ ပန်းအိဖြူက အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

စောစောကလို မဟုတ်တော့။ သူမ၏ မျက်နှာကလေး မှာလည်း အနည်းငယ် ညှိုးငယ်သွားလေသည်။

နီမောင်က ပန်းအိဖြူ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး နားမလည် သလို ဖြစ်သွားမိသည်။

“ပြောလေ... အိဖြူ၊ ဘာပြောမှာလဲ”

ပန်းအိဖြူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ နင့်ကို ပြောမယ်ဆိုတာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်တို့အိမ်ရဲ့ အခြေအနေအကြောင်းကိုပါ။ နင်လည်း သိတန်သလောက် သိပြီးရောပေါ့”

“ငါ ဟန်ထွန်းနဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။ သူပြောပြလို့ သိသင့်သလောက်လည်း သိပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်ရယ်၊ တစ်ရွာတည်းမှာ ဆိုတော့ ငါတို့လည်း မမြင်ချင်၊ မတွေ့ချင်လည်း တွေ့မြင်နေရတာပဲ။ နင့်အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ သိပ်ပြီးဆိုးကြတာပဲ။ သိပ်ပြီး နှိပ်စက်ကြတာပဲ။ သူတို့မှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံတွေနဲ့ ဖက်လာတော့ မိဘတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လိမ်ညာပြီး ပစ္စည်းတွေကို သူ့ထက်ငါ ယူလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးမှာ အိမ်တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်။ အခုဆိုရင် အသက်ကြီးကာမှ နင့်အဖေကြီးကိုယ်တိုင် အလုပ်ထွက်လုပ်နေရတယ် နီမောင်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစကားကို ငါ နင့်ကို မပြောချင်ပါဘူး။ ပညာသင်နေတဲ့လူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖုံးထားကြပေမယ့် ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး ဖုံးထားရင် နင်အဖြစ်မှန်တွေကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ မပြောချင်ဘဲ

ပြောပြရတာ၊ နင့်အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ မိဘတွေကို မညွှာကြဘူး။ သိပ်ပြီး ရက်စက်ကြတာပဲ”

ထိုစကားများကို နားထောင်ရင်း နီမောင် ပျက်ရည်များ ဝိုင်းလာလေသည်။

“နင့်အတွက် ငါ တကယ်ပဲစိတ်မကောင်းပါဘူး နီမောင်”

“ရပါတယ် အိဖြူရယ်၊ ငါ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ အခုလို အဖြစ်မှန်ကို သိရတာ ကောင်းပါတယ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို လမ်းရွေးလို့ ရတာပေါ့”

“နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ နီမောင်”

“ငါ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး။ မြို့ကို ခဏပြန်သွားပြီး ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေကို သိမ်းပြီးတာနဲ့ ရွာကို အပြီးပြန်ခဲ့တော့မယ်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ပန်းအိဖြူမှာ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“နင် အဲသည်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား နီမောင်”

“လောကမှာ မိဘတွေထက် ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့အရာ ငါအဖို့မှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ”

“နင့်အတွက် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နင်ရွေးချယ်တဲ့လမ်း မှန်တယ်လို့တော့ ငါ ထင်ပါတယ်။ ငါ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ နီမောင်”

“အခုတော့ ဘာမှ မလိုသေးပါဘူး”

“အဖေတို့၊ အမေတို့ကလည်း နင့်မိဘတွေအတွက် ရော၊ နင့်အတွက်ပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒါ ငါ့ကိုတောင် ပြောနေကြတယ်။ နင့်မှာ အခက်အခဲရှိလို့ အကူအညီလိုရင် အကူအညီပေးလိုက်ပါလို့ မှာထားတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အိဖြူရယ်”

ထို့နောက်...

ပန်းအိဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည့်တိုင် စိတ်တွေက ဝေဝါးနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာလည်း အမှောင်ရိပ်က သမ်းစ၊ ပြုနေပြီ။

ရိုးမပေါ်မှ ကျော်တက်လာသော နေဝင်ဆည်းဆာရောင် များက မဲဇာမြိုင်ရွာကလေးပေါ်သို့ တစ်စွန်းတစ်စ ဖြာကျ လျက် ရှိနေသည်။

တကယ်တော့ သဘာဝ၏ ဆည်းဆာအလှသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှပအောင် ဖန်တီးနိုင်သော်လည်း သူ့ အတွက်တော့ ကြည့်လေရာ မြင်လေရာ အကျည်းတန်လျက် ရှိနေတော့သည်။

ဆည်းဆာရောင်များ သမ်းနေသော်လည်း ရွာလမ်း တစ်လျှောက်မှာတော့ အမှောင်ရိပ် သမ်းနေလေပြီ။ ထို့အတူ...

သူ့ဘဝ ရှေ့ခရီးမှာလည်း အမှောင်ရိပ်များက ဆီးတား လျက် ရှိနေလေပြီ။

အခန်း [၄]

မျှော်လင့်ချက်အလင်းရောင်

တကယ်တော့ ကံကြမ္မာဆိုတာ အဆိုးနှင့် အကောင်း ဘစ်လှည့်စီ ရှိရာမှ အကောင်းလာလျှင် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လာလေ့ရှိသော်လည်း အဆိုးလာလျှင်တော့ လျင်လျင်မြန်မြန် နှင့် ရောက်လာလေ့ရှိကြသည်။

ထို့ပြင်...

ကံကြမ္မာဆိုးများသည် လာလျှင် အဖော်နှင့် လာလေ့ ရှိသည်။

နီမောင် ကျောင်းမှထွက်ပြီး ရွာသို့ ပြန်လာသောအခါ ထင်ကြေးအပျိုးပျိုးနှင့် ပြောဆိုကြလေသည်။

“ကောင်လေး ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက် လာရတာ သနားပါတယ်”

“ဘာသနားစရာ ရှိသလဲ၊ တောသူတောင်သားပဲ၊ ကိုယ့်မိရိုးဖလာ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်လည်း ရလျက်သားနဲ့ အလှမ်းကျယ်ကြတာလေ၊ အခုတော့ တောင်မပီ မြောက် မပီနဲ့ အလယ်လပ်ကရော မဟုတ်လား”

“သူ့မိဘတွေလည်း ထားတုန်းက ထားတာပဲ မဟုတ် လား၊ အခုမှ သားသမီးတွေက ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ကြလို့ အခုလို ဒုက္ခရောက်သွားကြတာ မဟုတ်လား”

“ဦးဘရှိန်တို့၊ ဒေါ်ကျင်မေတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် လည်း သနားပါတယ်ဟယ်၊ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက သဘောကောင်းကျတော့ ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ကြတာ ခံရတာပေါ့”

“အခု ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း အရွယ်က မရောက် တရောက်နဲ့ ဘယ်လိုများ စခန်းသွားကြမယ် မသိပါဘူး”

“နီမောင်ကတော့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ပုံ ပေါ်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာနဲ့စာရင် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတော့ နည်းနည်း တော့ အားကိုးရသေးတာပေါ့”

“ဒါထက် ဦးဘရှိန်၊ ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အပြင်ပစ္စည်း တွေ ကုန်ပေမယ့် အတွင်းပစ္စည်းတွေတော့ ကျန်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ အရင်က သူတို့ ဘုရားတည်ဖို့အတွက် ရည်စူးပြီး စုထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်”

“ဒါဖြင့် အခု အဲဒီ ရတနာတွေက ဘယ်မှာထား သလဲ”

“ဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သူ့သား ကျောင်းစရိတ် ထောင်းတာနဲ့ ကုန်လောက်ရောပေါ့”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ကုန်မယ်မထင်သေးဘူး၊ အဘိုးကြီး တွေ၊ အဘွားကြီးတွေက သူ့သားသမီးတွေ ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက် ကြမှာစိုးလို့ တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားကြတာလည်း ဖြစ် နိုင်တယ်”

“အင်း...ဦးဘရှိန်တို့ ဒေါ်ကျင်မေတို့လည်း အိုဇာတာကံ မကောင်းကြဘူး၊ သူတို့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ဟိုဇာတ်ထုပ်ထဲက ပုဏ္ဏားအိုကြီးလို ဖြစ်နေပြီ၊ အသက် ကြီးလာလို့ သားသမီးတွေကို ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေ အားလုံး အမွေခွဲပေးလိုက်ပြီးတော့မှ သားသမီးတွေက တစ်ယောက်မှ ပြန်မကြည့်ကြလို့ ဒုက္ခရောက်ရသလိုမျိုးပဲ၊ သူ့သားသမီး တွေက အဘိုးကြီးတွေ၊ အဘွားကြီးတွေမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့သာ ရအောင် ယူသွားကြတယ်၊ အခုလို ဒုက္ခရောက်နေတော့ တစ်ယောက်မှ ပြန်ကြည့်ဖော် မရဘူး၊ သားသမီးတွေ မိုက်လာရင် မွေးရကျွေးရကျိုး မနပ် ပါဘူး”

ဟု အမျိုးမျိုး ပြောဆိုကြလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော...

ဦးဘရိန်တို့ လင်မယားကတော့ သားဖြစ်သူ နီမောင် တစ်ယောက် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ကျောင်းထွက်လာရ သဖြင့် စိတ်မကောင်းကြပေ။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်ကလေး တစ်စင်းစင်းနှင့် ရှိနေကြသည်။

“အဖေတို့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေကြပါနဲ့တော့၊ ဒီလိုဖြစ်တာကိုပဲ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာ နေတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါမှ ကျွန်တော်က တစ်လှည့် ပြန်ပြီး လုပ်ကျွေးခွင့်ရမှာ”

“မင်းက အရွယ်ငယ်ပါသေးတယ် သားရယ်၊ အခုအဖေ တို့မှာ လယ်ပိုင်ကလည်း မရှိ၊ အခြား အရင်းအနှီး ပြုစရာ ကလည်း မရှိတော့လို့ အလုပ်ကြမ်းကိုပဲ လုပ်ရတော့မှာကွယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ အလုပ် ကြမ်းကိုလည်း ကျွန်တော် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံး သူများဆီမှာ သူရင်းငှား လုပ်ရလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ အဖေ၊ အမေတို့ အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်ထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ရပြီး မပူမပင် ရှိခဲ့သော သူ့ဘဝအတွက် ရှေ့တွင် နေပူ ပြင်းပြင်းများက စောင့်ကြိုနေလေပြီ။

သာယာပြန်ပြူးသော လမ်းက ဆုံးသွားတော့ ဆူးပြွမ်း သော ခရောင်းလမ်းက ဆီးကြိုနေလေပြီ။

တံလျှပ်ထ၊ နေသော ခရောင်းလမ်းက အမြင်ကို မှုန်ဝါး စေသည်။ ရင်ကို ပူလောင်စေသည်။

ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် အံ့ကြိတ်ပြီးဖြတ်မှ ရနိုင်မည့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ ရွာပြန်ရောက်ပြီး ဘာကနေ ဘယ်အလုပ်ကို စလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ရှိနေစဉ်မှာ အစ်ကိုနှင့် အစ်မများက တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာကြပေ။

နီမောင်က အစ်ကို၊ အစ်မများ ဟူသော အသိကြောင့် သွားလျှင်သော်မှ ပေးရန်းနီး၊ ကမ်းရန်းနီး ထင်ကာ သိပ်ပြီး အဖက်မလုပ်ချင်ကြပေ။

သူတို့တစ်တွေကတော့ မိဘများထံမှ အဓမ္မ ခွဲဝေယူ ထားသော လယ်များ၊ ခြံများဖြင့် အဆင်ပြေနေကြသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ...

“ညီလေး အဆင်ပြေရဲ့လား၊ အဖေ၊ အမေတို့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား၊ အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ ဘယ်လို အထောက်အပံ့ ပေးရမလဲ၊ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ”

ဟု တစ်ခွန်းမေးဖော် မရကြပေ။

နီမောင်လာသည်ကိုပင် တမင်လာ၍ အလုပ်ရှုပ်သည် ဟု ထင်ကာ မည်သူကမှ အဖက်မလုပ်ကြပေ။

သို့ကြောင့်... နီမောင်လည်း သူတို့ရှိရာ အိမ်များသို့ တစ်ခေါက်မှ ခြေဦးမလှည့်တော့ပေ။

ရွာပြန်ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာသည်အထိ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဟန်ထွန်းကို သတိရသဖြင့် သူနှင့်တွေ့ကာ အကူအညီ တောင်းကြည့်လေသည်။ ဟန်ထွန်းအဖေ ဦးဘထွန်းမှာ နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားနေသူ ဖြစ်သည်။

“ဟန်ထွန်း၊ မင်းအဖေဆီမှာ အလုပ်ကလေးဘာလေး ရှိရင် ငါ့ကို ပြောပေးစမ်းပါကွာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ”

“ငါလုပ်မှာပေါ့ကွာ”

“မင်းကလည်း လာနောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်တွေက နွားကျောင်းရတယ်၊ အစာကျွေးရတယ်၊ နွားချေးကျုံးရတဲ့ အလုပ်တွေပဲရှိတာ၊ မင်းလို ခေတ်ပညာ တတ် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး နီမောင်ရယ်”

ဟု ဟန်ထွန်းက ခပ်ရိုရို ပြန်ပြောလေသည်။

“ငါ လုပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ အခုအချိန်မှာ အဖေရော၊ အမေပါ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းကျတော့ ဝင်ငွေ ရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ငါ လုပ်ပါ့မယ်”

“ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ တော်ကြာ လူရယ်စရာ ကြီး ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ တို့တောက အလုပ်တွေဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ရုံနဲ့ မရဘူးကွာ၊ နွားခြံမှာ အလုပ်လုပ်ရင် နွားအကြောင်း နားလည်မှ ဖြစ်မှာကွာ၊ တို့နွားခြံမှာက ပညာ

တတ် မလိုပါဘူး၊ အလုပ်ကြမ်းသမားပဲ လိုတာပါ၊ မင်းနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

ဟန်ထွန်း အမူအရာကို ကြည့်ပြီး နီမောင် ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ဟန်ထွန်းလည်း ယခင်ကလို သူ့အား အဖက်လုပ်ပြီး ဆက်ဆံချင်ဟန် မရှိတော့ပေ။

တကယ်ဆိုတော့လည်း သူသည် မဲဇာမြိုင်မှာမွေး၊ မဲဇာမြိုင် ရွာသားတစ်ယောက် ဆိုစေကာမူ မဲဇာမြိုင် ဝလေ နှင့် အတန်ကြာအောင် ကင်းကွာနေသူ ဖြစ်သည်။

ရွာမှာရှိသော လယ်အလုပ်၊ ယာအလုပ်၊ သစ်လုပ်ငန်း များနှင့် တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းများမှာ သူနှင့် အလှမ်း ဝေးလှပေသည်။

လယ်သမား သားသမီး ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လယ်ယာ လုပ်ငန်းဖြင့် အလှမ်းဝေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ရွာမှာရှိသော အလုပ်များကို မြင်ဖူးရုံသာရှိပြီး ဘာ တစ်ခုမှ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့ကြောင့်...

ယခုကဲ့သို့ အခက်အခဲ ရှိလာ၍ အလုပ်လိုက်ရှာသော အခါ သူတို့မိသားစုကို သနားသော်လည်း နီမောင်ကို ဘယ်သူကမှ အလုပ် မခိုင်းချင်ကြပေ။

လယ်အလုပ်၊ တောအလုပ်များမှာ နဖူးမှချွေး ခြေမ ကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရသဖြင့် နီမောင်လို နုနုနယ်နယ် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြစ်မယ် မထင်သောကြောင့် အလုပ်မပေးချင်ကြပေ။

တစ်နေ့ ရွာထဲတွင် အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ရွှေအောင်နှင့် ဆုံမိသောအခါ ရွှေအောင်က...

“နီမောင် မင်း ရွာထဲမှာ အလုပ်လိုက်ရှာနေတယ်ဆို ဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေ၊ အမေတို့ အသက်အရွယ်ကြီး ကာမှ ဒုက္ခဆင်းရဲ ရောက်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ အလုပ် ရှာနေတာ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကား ကြားသောအခါ ရွှေအောင်က သဘောကျ စွာ ရယ်သည်။

“မင်းက ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီ ရွာမျိုးမှာ မင်းနဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ်ရှိပါ့မလဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ညီအစ်ကိုတွေဆိုတော့ တကယ်လို့ မင်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်အလုပ်မဆို လုပ်နိုင် တယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့လယ်ထဲမှာ လူငှား လာလုပ်ချေဖို့ ကွာ”

“ကျုပ်တစ်သက်မှာ လျှာမြက်ပေါက်ပြီး ငတ်သေချင် သေပါစေ ခင်ဗျားတို့လို မိဘအပေါ်မှာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ လူတွေဆိုမှာ ဘယ်တော့မှ အလုပ် မလုပ်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ငါ့ညီကတော့ အခုထက်ထိ အပြောမလျော့သေးပါလားဟေ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်၊ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အလကား မရဘူး၊ ဘာပဲလိုချင် လိုချင် တန်ရာတန်ကြေး တော့ ပေးရမှာပဲ”

“ကျုပ်ကလည်း ဘယ်သူ့ဆီကမှ အလကားယူဖို့ ခိတ်မကူးပါဘူး၊ ဘယ်အရာမဆို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရအောင် လုပ်ပြီးမှ ယူမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ နီမောင် ဒေါနှင့်မောနှင့် လှည့်ထွက် သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ရွှေအောင်မှာ တဟားဟားနှင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ နီမောင်တို့ အိမ်သို့ ပန်းအိဖြူ ရောက်လာသည်။

“နင်ကလည်း နေနိုင်လိုက်တာ၊ ရွာပြန်ရောက်ပြီး ကတည်းက သိပ်ကို မတွေ့ရသေးဘူး”

တွေ့တွေ့ချင်း သူမက အပြစ်တင်သည်။

“ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မလို့ လိုက်ရှာနေတာနဲ့ နင့်ဆီ မရောက်တာပါ”

“အခု အဖေက နင့်ကို အခေါ်ခိုင်းလို့ ငါ လာခေါ်တာ၊ နင် တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု လာခေါ်သဖြင့် နီမောင်က ပန်းအိဖြူနှင့်အတူ လိုက်သွားလေသည်။

ပန်းအိဖြူ၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးသက္က၊ ဒေါ်မင်းဖြူတို့မှာ သစ်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားနေကြသူများ ဖြစ်၏။

ရိုးမတောထဲမှာ လက်လွှဲဆိုင်း အများအပြား လွှတ်ပြီး သစ်များ ထုတ်ယူကာ ရွာသို့ရောက်အောင် သယ်ယူပြီးနောက် ရွာအနီးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော သစ်ခွဲစက်တွင် တင်ကာ သစ်များကို အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ခွဲလေသည်။

လွှဲစက်တွင် စိတ်ကြိုက် သစ်များကို ခွဲပြီးနောက် ပဲခူး၊ ရန်ကုန် အစရှိသော မြို့ကြီးများသို့ တင်ပို့ ရောင်းချ လေသည်။ အချို့ကလည်း ရွာအရောက် ဆင်းလာပြီး ဝယ်ယူ၍ လော်လီကားများဖြင့် သယ်ယူသွားကြလေသည်။

ဦးသက္ကသည် သစ်လုပ်ငန်းကို အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သဖြင့် သစ်ခွဲစက်ရော လက်ဆွဲ လွှဲစင်များပါ ထားလေသည်။

နီမောင် ရောက်သွားသောအခါ ဦးသက္ကရော၊ ဒေါ်မင်းဖြူကပါ ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုကြသည်။

“လာဟေ့... မောင်နီမောင်၊ မင်းကလည်းကွာ ရွာပြန်ရောက်နေတာတောင် တို့ဆီ အလည်ကလေး ဘာလေး မလာဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မအား၊ လူမအား ဖြစ်နေလို့ပါ ဦးလေး”

“မင်းမိဘတွေရဲ့သတင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်း ပါဘူးကွာ၊ သားသမီးဆိုတာ ချစ်ရုံပဲ ချစ်ရတယ်၊ သိပ်မယုံရဘူးတဲ့ကွ၊ သူတို့က သဘောကောင်းလွန်းတော့ အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

ဦးသက္ကက တကယ့်ကို စိတ်ရင်းရှိသည့်အတိုင်း ပြောနေသဖြင့် နီမောင်က ခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်နေလေသည်။

“ကဲလေ... ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့၊ အခု မောင်နီမောင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ ဦးလေး၊ အခု အဖေရော၊ အမေပါ သိပ်နေမကောင်းကြဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့အနားမှာ နေပြီး တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့အတွက် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးတွေ လုပ်ချင်တာလဲကွယ့်”

“အခု အခြေအနေကတော့ အနုရယ်၊ အကြမ်းရယ် သိပ်မရွေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ မိဘနှစ်ပါးကို ကျွေးဖို့ ပိုက်ဆံရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ မင်းလို လိမ္မာတဲ့ သားသမီးမျိုး တစ်ယောက်လောက် ပါလာလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲ... ဒီလို ဆိုရင် မင်းကို ငါက အလုပ်တစ်ခု ပေးပါ့မယ်”

“ဘာ... တကယ်လား ဦးလေး”

“တကယ်ပေါ့ကွယ်၊ မင်းရဲ့ သတင်းကို ကြားလို့ အလုပ်ပေးချင်တာနဲ့ သမီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးရယ်၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

“အလုပ်ကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ တောတက် နေတဲ့ လွှဆိုင်းတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ တောတက်ပြီး သစ်လုံး တွေ ထုတ်တဲ့အခါမှာ မင်း လိုက်သွားပြီး ကြီးကြပ်ပေးရမယ်၊ သစ်လုံးအရေအတွက် ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ရတယ်ဆိုတာ မှတ်သားပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ပြီး မင်းက ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက် ဆိုတော့ သစ်ခွဲစက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သစ်လုံး အဝင်အထွက်၊ ခွဲစိတ်ပြီးသား သစ်သားတွေရဲ့ ရောင်းချရတာတွေကိုတော့ သမီးနဲ့ ပိုင်းကူလုပ်ပေးရုံပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မင်းက နုနုနယ်နယ်နဲ့ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွား လုပ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်”

“လောလောဆယ်တော့ အခက်အခဲရှိချင် ရှိနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“မင်းကတော့ လူပုံနဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ကတော့ တခြားစီပဲ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်လို အခက်အခဲပဲ ရှိရှိ၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲကြုံကြုံ ကြုံကြုံခံနိုင်ရတယ်၊ ရုန်းကန်ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ သတ္တိမျိုး ရှိရတယ်၊ အခက်အခဲ တွေတိုင်း စိတ်ညစ်နေတာ၊ အားငယ်နေတာ ယောက်ျား ကောင်းတွေရဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မကျပါဘူး”

“စိတ်ဓာတ်ကျတယ်ဆိုတာ တစ်ဝက်ရှုံးတယ်လို့ ပြော ကြတယ် မဟုတ်လားကွယ်၊ လူတစ်ယောက်မှာ စိတ်ဓာတ် ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီ ဆိုတာနဲ့ လောကဝံ တရားကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်အရာမဆို လုပ်ယူလို့ ရတယ်၊ မလုပ်ချင်ကြတာပဲ ရှိတယ်၊ မင်းအတွက် အရာရာ ကံကောင်းပါစေကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ အခုလို အလုပ်ခေါ်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

“မိတ်ဆွေဆိုတာ ကိုယ်သာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်အနား မှာ ရှိနေတာ မိတ်ဆွေစစ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ လက်၏ စောင်မခြင်း ပြုနိုင်မှ မိတ်ဆွေကောင်း ဖြစ်တော့မပေါ့၊ လောကနီတိ စာထဲမှာ-

အကြင် အပေါင်းအဖော်သည်...
 ရောဂါဝေဒနာ ကျရောက် စွဲကပ်သောအခါ၊
 ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး ဘေးဒုက္ခ ရောက်သောအခါ၊
 စည်းစိမ် ဆုံးရှုံး ပျက်စီးသောအခါ၊
 ရန်သူ အဖမ်းခံရသောအခါ၊
 တရားရုံး၌ အမှုအခင်း ရင်ဆိုင်ရသောအခါ၊
 နာရေးကြုံသောအခါ၊
 မိမိနှင့် အတူ ရပ်တည်ပေ၏။

ထိုသူသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်သည်လို့
 ရေးထားတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို ချမ်းသာနေတဲ့အခါ
 ထမင်းခေါ်ကျွေးတာထက် ဆင်းရဲနေတဲ့အခါ ရေတစ်ခွက်
 တိုက်တာက ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ဦးသက္ကက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေ
 သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ
 အလုပ်ပေးတာရော၊ စိတ်ဓာတ်မကျအောင် ပြောပြပေးတဲ့
 ဦးလေးတို့ မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီကျေးဇူးတွေ
 ကို တစ်နေ့ကျရင် ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား
 ပါ့မယ်”

နီမောင့်ရင်ထဲမှာ ထိုအခိုက်အတန့် ကလေးမှာပင်
 အားအင်တွေ တိုးလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တကယ်ဆိုမှ...
 သူ့ဘဝအတွက် အလင်းရောင် တစ်ခုကို စတွေ့ရသည်
 ဆိုက မမှားပေ။
 အမှောင်ပိတ်နေသော အခက်အခဲ တစ်ခုကို ကျော်
 ဖြတ်ရာတွင် ထိုအလင်းရောင်သည် ဘဝအတွက် အရေးကြီး
 လှပေသည်။
 နီမောင့်ဘဝအတွက် ထိုအလင်းရောင်သည်လည်း...

အခန်း [၅]

လောကအမွေထက် တန်ဖိုးရှိသောအရာ

ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်ထဲမှာ အေးအေးလူလူ နေခဲ့ရပြီး အလုပ်ကြမ်းဆိုလို့ ရေတစ်ပုံး၊ ထင်းတစ်တုံးလောက် ကိုမှ မမ၊ ခဲရသော ဘဝမှ ယခုကဲ့သို့ တောထဲ တောင်ထဲ အထိ ဆင်းပြီး အလုပ် လုပ်ရသောအခါ စလုပ်သော လပိုင်းများမှာ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကို အတော်ခံရလေသည်။

လေဒဏ်၊ နေဒဏ်များသာမက တော၏ ကြမ်းတမ်းမှု ဒဏ်ကိုပါ အလူးအလဲ ခံရလေသည်။

တောသည် သဘာဝ အနေအထားအရ ကြမ်းတမ်း လှသော နေရာများ ဖြစ်ကြပေသည်။

အထက်ဘက် သစ်တောများ၌ တောင်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်း များနှင့် ပြည့်နေပြီး လူကို ရန်မူနိုင်သော သတ္တဝါမျိုးစုံတို့ ရှိကြလေသည်။

ထိလိုက်တာနှင့် သေစေနိုင်သော မြွေမှအစ ငါ့ရိလာ မျောက်ဝံကြီးများအထိ ရှိကြလေသည်။

ဒီရေတက်ရာ ပင်လယ်ပိုင်းဘက်မှ သစ်တောများ ကျပြန်တော့ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများ မရှိသော်လည်း ဆူးများသော အပင်နှင့် တောခြေရှုပ်လှပြီး ကျား၊ ဆင်၊ မြွေ အစရှိသည့် လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော သတ္တဝါများအပြင် ဒီရေတက်ရာ အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ပိကျောင်း၊ အန္တရာယ်ကိုပင် သတိပြုကြရပေ၏။

တောတောင်သည် ပရိယာယ် ရှိသည်။

မာယာ များသည်။

လှည့်စားမှု၊ ကြမ်းတမ်းမှုများဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

တောတောင်မာယာနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို မသိ နားမလည်ပါဘဲ တောသို့ ဝင်မိပါက အသက်ဘေးအန္တရာယ် နှင့် ကြုံတွေ့ရမည်မှာ မလွဲပါပေ။

တောထဲမှာ အစဉ်အမြဲ နေထိုင်ပြီး တောကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူများပင် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အန္တရာယ်များနှင့် ကြုံတွေ့ ရတတ်ပေရာ နိမောင့်တို့လို အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူများ အဖို့ အခက်အခဲများ၊ အန္တရာယ်များနှင့် အနည်းနှင့်အများ ကြုံရ တွေ့ရပေသည်။

သို့သော်လည်း နိမောင့် စိတ်မပျက်ပေ။

အားမလျော့ပေ။ မသိတာကို သိအောင် လုပ်သည်။ မတတ်တာကို တတ်အောင် ကြိုးစားသည်။

ဦးသက္ကသီတွင် အလုပ် လုပ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်သည် ဝါရင့် သစ်တောအလုပ်သမားကြီး ဦးမွန်ထော်။

သူနှင့် အသက်မတိမ်းမယိမ်းလောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း သစ်တောလုပ်သက် ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော လက်လွှာဆိုင်သမား စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ကလည်း သူ့အပေါ် စေတနာထား၍ သင်ပြပေးကြသည်။

“ငါ့တူက မြို့ကျောင်းတွေမှာ တက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဘိုစာရော၊ မြန်မာစာပါ ကျုပ်တို့ထက် တတ်တာပေါ့။ ဒါက အတန်းပညာလို့ ခေါ်တယ်။ အတန်းပညာဆိုတာ မြို့ပေါ်မှာပဲ သုံးလို့ရတယ်။ တောထဲ တောင်ထဲမှာသုံးလို့မရဘူး။ တောထဲမှာ သုံးဖို့ဆိုရင် လက်တွေ့ကျတဲ့ အတတ်ပညာတွေ ရှိဖို့လိုတယ်။”

“ကျွန်တော့်ကို သင်စရာရှိရင် သင်ပေးပါ အဘ”

“အတတ်ပညာဆိုတာ လက်တွေ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရင်းနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ယူပြီးမှ ရတာ။ လက်တွေ့ မလုပ်ဘဲ စာသင်ခန်းမှာ ထိုင်နေရုံနဲ့ မရနိုင်ဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောထဲဝင်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ဝေလေ့ ထုံးစံတွေကို သိရတယ်။ လေးစားရတယ်။ နားလည်ရတယ်။ တစ်ယူသန် ဇွတ်လုပ်လို့ မရဘူး။ နတ်မယုံကြည်တဲ့ သူတွေဟာ နတ်ကြီးထံ

တောတောင်တွေကို ဝင်တဲ့အခါ ထုံးစံတွေကို ဆန့်ကျင်မိလို့ သေရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မြို့ပေါ်မှာ နေတဲ့လူက ဘာပဲမယုံမယုံ ဘယ်လိုပဲ နေနေ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ တောထဲရောက်သွားတဲ့အခါ ကိုယ့်စိတ်က မယုံကြည်ရင်တော့ ဝေလေ့ထုံးစံကို မမစ်ပယ်ရဘူး။ ဥပမာ- အရက်သေစာ မကြိုက်တဲ့တော၊ အမဲသားငါး မနှစ်သက်တဲ့ တောင်တွေမှာ ဆန့်ကျင်တဲ့ အနေနဲ့ အရက်သောက်ပြီး အမဲသားစားတာမျိုးပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ အဘ”

“မယုံကြည်လို့ စမ်းကြည့်ရင်တောင်မှ အသက်ဆုံးရှုံးတတ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နေရာ ကိုယ့်နေရာ သူ့ပိုင်နက် ကိုယ့်ပိုင်နက်ဆိုတာ ရှိတာကို။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်မကြိုက်တာကို လုပ်မိလို့ အိမ်ရှင်က လက်မခံချင်သလိုပေါ့”

“သဘောပေါက်ပါပြီ အဘ”

“လူ့လောကမှာ အပြစ်တစ်ခုခု ကျူးလွန်မိလို့ရှိရင် ထောက်ထားစရာတွေ၊ ငဲ့ညှာစရာတွေ ရှိပေမယ့် ပရလောကမှာကျတော့ အဲဒါတွေ မရှိဘူး။ မှားရင် အသက်ပေးရတာပဲ”

ထိုကဲ့သို့ ဦးမွန်ထော်ထံမှ အဖိုးတန်လှသော ဗဟုသုတများ ရသလို စောထီးနှင့် ငမဲအောင်တို့ထံမှလည်း သစ်တော

လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများစွာ တို့ကို ရရှိခဲ့လေသည်။

တောထဲတွင် သစ်လုံးတစ်လုံးရဖို့ရာ မလွယ်ကူလှပေ။ တောထဲရှိ သစ်ပင်များစွာထဲမှ သစ်လုံးတစ်လုံး ထုတ်တော့ မည်ဆိုလျှင် ဦးစွာ လိုချင်သော သစ်အမျိုးအစားကို ရွေးချယ် ရသည်။

ကျွန်းသစ်နှင့် ပျဉ်းကတိုး သစ်ကိုတော့ အစိုးရမှု ထုတ်ယူခွင့် မပြုသဖြင့် အခြား လူကြိုက်များသော အင် ကညင်၊ တောင်သရက်၊ သက်န်းသာ၊ ပိတောက်၊ ယမနေ စသော သစ်များကို ဦးစားပေး ရှာရသည်။

မိမိလိုချင်သော သစ်များကို မရမှ အခြားသစ်များကို အစားထိုး၍ ခုတ်ယူကြလေသည်။

တောထဲမှာ မိမိလိုချင်သော သစ်ပင်အမျိုးအစားတွေ့ လျှင်သော်မှ အသုံးပြု၍ ရ.မရကို ကြည့်ရသေးသည်။

အခေါင်း၊ အပေါက်၊ ဆာဖာ၊ အပြစ်အနာအဆာ သစ်လိမ်နွယ်ပတ်၊ သစ်ညီနောင်၊ သစ်တံခါး စသည့် အပြစ် များ ရှိနေလျှင် ခုတ်ယူ၍ မရပေ။

သစ်လုံးတွင် နွယ်ပတ်နေခြင်း၊ အပြစ်အနာအဆာ များနေလျှင် အသုံးပြု၍ မရသလို သစ်တံခါး၊ သစ်ညီနောင် ဖြစ်နေပြန်လျှင်လည်း အလုပ်သမားများက မခုတ်ဝံ့ကြပေ။

ထိုသစ်မျိုး ခုတ်လှဲမိလျှင် ခိုက်သည်ဟု ယူဆထား ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သစ်လုံးကောင်းပြီဆိုမှ အပင်ခြေကို ရှင်းပြီး အနား တပ်၍ သစ်ပင်လှဲမည့် ယိုင်နေသောဘက်၊ သို့မဟုတ် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များသော ဘက်ကို ကြည့်ရသည်။

ထို့ပြင် သစ်ပင်လဲကျမည့်ဘက်တွင် တင်စရာသစ်ပင် သို့မဟုတ် အခြားတစ်ခုခု ခံနေမနေကို ကြည့်ပြီး ရှင်းတော့မှ သွဆိုင်းသမား နှစ်ယောက်က ငါးမန်းစွယ်ဟု ခေါ်သော နှစ်ဖက်ဆွဲလွှဖြင့် ပင်ခြေမှ ကပ်၍ လှဲချသည်။

အကယ်၍ လွှမြုပ်သွားပြီး တစ်ဝက်လောက်ရောက် သောအခါမှ သစ်ညှပ်နေလျှင် သံသတ်သွင်း၍ ပုဆိန်နှင့် ဆုပေးရလေသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ သစ်ပင် လဲကျခါနီးပြီ ဆိုလျှင် သံသတ်ရိုက်ကာ ထုပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ သံသတ်ထုပေးခြင်းဖြင့် သစ်ပင်သည် လိုသော ဘက်သို့ အလွယ်တကူ လဲကျနိုင်ပြီး အကယ်၍ အနီး သန်းကျင်၌ အခြားလူများ ရှိနေလျှင် သံသတ်ထုသံကြောင့် အဝေးသို့ ရှောင်သွားနိုင်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ကြီး လဲကျသွားသောအခါ သစ်ဖျားဘက်မှာ ခိုသော သစ်ကိုင်းနှင့် မလိုသည်များကို ပယ်၍ လိုသော အတိုင်းအတာအတိုင်း ဖြတ်ချသည်။

ပြီးမှ အရင်းပိုင်းမှ ခေါင်းတုံးကို ပယ်သည်။

သစ်လုံးအဖြစ် ရောက်သောအခါ ကြီးနှင့်ဆွဲရန် နဖားပေါက် ဖောက်ပြီး ကျွဲ၊ ဆင်၊ လူအား၊ ကုန်အားများနှင့် ရောက်အောင် ယူဆောင်ကြသည်။ အချို့နေရာများတွင် သစ်တုံးချရန် လမ်းဖောက်၍ ဒလိမ့်တုံးများဖြင့် ကုတ်ကို အသုံးပြုကာ တွန်းချကြသည်။

သစ်လုံးကို စုရပ်ရောက်အောင် ပို့ပြီးမှ ချောင်းထဲ ရောက်အောင် ယူပြီး သစ်ဖောင်ဖွဲ့သည်။ ထိုသစ်ဖောင်ဖြင့် မဲစာဖြိုင် ရောက်အောင် သယ်ယူကြသည်။

ဦးသက္က ပိုင်ဆိုင်သော သစ်ခွဲစက်မှာ ချောင်းစပ်တွင် ရှိသဖြင့် သစ်တုံးများကို ချောင်းစပ်၌ ထားပြီးမှ သစ်စက်ပေါ် တင်ကာ စက်လွှာ လက်လွှာဆိုင်းများဖြင့် လိုသော အတိုင်းအတာရအောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြသည်။

လက်လွှာဆိုင်း ဆိုသည်မှာ အပေါ်အောက် ဆွဲရသည် စင်ကြီးလွှာ အမျိုးအစားများ ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်များက သစ်လုံးများကို လက်တွေ့ လှဲဖြတ် နေရသော ငမဲအောင်နှင့် စောထီးတို့ထံမှ တစ်စတစ်စ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

နီမောင်တာဝန်မှာ လွှာဆိုင်းသမားများ တောတက်လျှင် နောက်မှလိုက်သွားပြီး သစ်လုံးများ အပျောက်အရှု အပျက်အစီး နည်းပါးအောင် စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ တောတက်ရန် အလုပ်မရှိလျှင် သစ်စက်ဆဲမှာ ပန်းအိဖြူ အလုပ်များကို ပိုင်းကု လုပ်ပေးရသည်။ ပန်းအိဖြူက သစ်အချောထည်များကို ရောင်းချရာတွင် သစ်တန်တွက်ခြင်း၊ ငွေတွက်ခြင်းနှင့် ငွေသိမ်းခြင်း အလုပ်များကို လုပ်သည်။

နီမောင်က သစ်အချောထည်များ ရောင်းချရန် အလုပ်သမားများက သစ်ချောင်းများကို ပေတိုင်းသောအခါ မှတ်သားထား၍ ပြီးလျှင် တန်ဖွဲ့ ငွေတွက်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

“၃ x ၂ ခြောက်ပေ သုံးချောင်း”

“၃ပေခွဲ x ၁၂ ပေ ငါးချောင်း”

“ခြောက်ပတ်လည် ၁၀ ပေ နှစ်လုံး”

“၄ x ၂ ၁၂ ပေ နှစ်ချောင်း”

“၂ x ၁ လက်မ ခြောက်ပေ အချောင်း ၂၀”

ဟူသော အသံများ၊ သစ်ခွဲစက်မှ စက်သံ၊ လွှာသံများ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆူညံလျက် ရှိနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ဦးသက္က ပိုင်ဆိုင်သော သမ္ပစိတ္တ သစ်စက်ကလေးမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်ကြီးပွားလာလေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အခြားသူများကလည်း ကျွန်ုပ်တို့လာကာ သစ်ခွဲစက် အလုပ်များကို ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ယခင်က နွားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသော ဦးဘထွန်းတို့ပင်လျှင် သားဖြစ်သူ ဟန်ထွန်းကို သစ်ခွဲစက်တစ်လုံး ထောင်ပေးပြီး အပြိုင်အဆိုင် လုပ်ကိုင်လာကြတော့သည်။ နီမောင် အလုပ်ဝင်ပြီး တစ်လခန့် ကြာသောအခါ ဦးသက္ကက လစာ ထုတ်ပေးလေသည်။

“မောင်နီမောင် မင်းက တို့ထင်ထားတာထက်တောင် အချိန်စောပြီး လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု ရှိလာတာကိုးကွယ်၊ ပထမကတော့ မင်းကို တစ်လ ၈၀, ၉၀ လောက် ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့်၊ အခု မင်းရောက်လာပြီးမှ တို့လုပ်ငန်းလည်း သင့်သလောက် အောင်မြင်လာတယ်ဆိုတော့ တစ်လကို ၁၅၀ ပေးပါမယ်၊ မင်း ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲ ရှိနေတုန်းမှာ အလုပ်ခေါ်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ ဦးလေး သင့်တော်လို့ စိစဉ်တာကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်”

“အေး... အေး၊ နောက် ဒီထက် အခြေအနေကောင်းလာတော့လည်း သင့်သလို ထပ်တိုးပေးဦးမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် မောင်နီမောင်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ပြောပါ ဦးလေး”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အခုဆိုရင် တို့ရွာက ရော၊ တခြားရွာတွေမှာပါ သစ်စက်လုပ်ငန်းလေးတွေ အလှူအလှူ ပေါ်လာတာ မင်းလည်း သတိထားမိမှာပေါ့”

“တွေ့ပါတယ် ဦးလေး၊ လူ့အတော်များများဟာ လမ်းသစ်ဖောက်ဖို့ရန်သာ စိတ်ကူးမရှိကြတယ်၊ သူတစ်ပါး အပင်ပန်းခံပြီး ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းကို နောက်က လိုက်လျှောက်ဖို့တော့ ဝန်မလေးကြဘူး”

“ဒါကတော့ လောကဓမ္မတာ ဆိုရင်တောင် မလွန်လှပါဘူး ပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက အသီးအပွင့်ကောင်းကောင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင် လမ်းသစ်ဖောက်ပြီး လျှောက်ရတယ်ကွယ်၊ သူတစ်ပါး ဖောက်ပြီးသား လမ်းဟောင်းကို နောက်က လိုက်လျှောက်တော့ သူတစ်ပါး မလိုချင်လို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အကြွင်းအကျန်ကိုပဲ ရမှာပေါ့”

နီမောင်က ဒဿနဆန်လှသော ဦးသက္က၏ အတွေးကို သဘောကျမိလေသည်။

“လူစွမ်းလူစရိတ် လူတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ရှိကြတဲ့ လူတွေဟာ သူများနောက်ကို လိုက်လေ့မရှိကြဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို ဖောက်ပြီး လျှောက်လေ့ရှိကြတယ်၊ အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ တခြားလူတွေဆီမှာ အလုပ် လုပ်ရရင်တောင် သူ့အတွက် ပညာကို ရအောင်ယူပြီး တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာလေ့ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပညာယူတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ဆရာတင်ပြီး နည်းနာနိဿယ ယူကြရတယ်၊ ပြီးမှ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ကြရတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော် ကြီးစားပါမယ် ဦးလေး”

“မင်းကို ပြောချင်တာက တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အခုဆိုရင် လုပ်ငန်းတူတွေ အပြိုင်အဆိုင် တွေ များလာတော့ သစ်တောထဲမှာ သစ်လုံး ပျောက်တာ ရှုတာတွေ ရှိလာတယ်၊ အဲဒါ မောင်နီမောင် တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကြီးစားပြီး မပျောက်မရှုအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖေ ပါမယ်”

“အေး... အေး၊ ဒါပါပဲ”

နီမောင်သည် သူ့လုပ်အားခဖြင့် ပထမဆုံး ရရှိလာ သော ငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

“အဖေ၊ အမေ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်လုပ်အားခနဲ့ ပထမ ဆုံးရတဲ့ ငွေကို အဖေတို့၊ အမေတို့ လက်ကို အပ်ပါတယ်၊ ကြိုက်သလို သုံးကြပါ”

ထိုအခါ နှစ်ယောက်စလုံးက မျက်ရည်ကလေး စမ်း စမ်းနှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

“ငါ့သားလေး ကံမကောင်းရှာဘူး၊ ပညာကိုလည်း ဆက်မသင်ရဘူး၊ အခုတော့ အလုပ်ကြမ်းတွေလည်း ပင်ဖင် ပန်းပန်း လုပ်နေရတယ်”

“ဒီလိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ အမေရယ်၊ အခုလိုဖြစ်တော့ အဖေတို့ကို တစ်လှည့် ပြန်ပြီးလုပ်ကျွေးခွင့် ရလို့ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာနေတာ”

“အေးကွယ်၊ ငါ့သားလေး အရွယ်ကငယ်ငယ်နဲ့ တောထဲ တောင်ထဲအထိ သွားပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရတာကို အဖေတို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အခု အဖေတို့ ဘဝက ငါ့သားကို အမွေပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက မင်းအစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ ခွဲယူသွားကြလို့ အဖေတို့မှာ ဘာမှ မကျန်တော့ ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် အဖေတို့ဆီက အမွေမရလို့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အဖေ၊ အမေတို့ဆီက ကုသိုလ်တွေ နေ့တိုင်း ရနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် ချွေးနဲ့စာနဲ့ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေး ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့အခွင့်အရေးလား၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို လိုချင်လို့တောင် မရနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အမွေရတာထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်”

“သာဓုကွယ်၊ သာဓု၊ သာဓု။ ငါ့သားလေး ဒီလို စေတနာထားမှုကြောင့် ဘေးမသိ ရန်မခတ် စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေကွယ်”

ဟု မျက်ရည်လေးစမ်းစမ်းဖြင့် ဆုပေးကြလေသည်။

အာခန်း [၆]

အမှောင်တွင်းမှ ရန်သူ

“နီမောင်၊ နင် ဒီကနေ့ သစ်ကွက်ထဲ လိုက်သွားရဦးမှာလား ဟင်”

သစ်ခွဲစက်ထဲသို့ ဝင်လာသော နီမောင်ကို ပန်းအိဖြူက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သစ်ကွက်ထဲမှာ ခုတ်ပြီးသား သစ်လုံးတွေ မကျန်တော့ဘူး။ အားလုံးတွဲပြီး ဖောင်နဲ့ မျှောယူလာနေကြပြီ။ သစ်ကွက်ထဲ သွားစရာ မရှိသေးဘူး။ နင် ဘာခိုင်းမလို့လဲ အိဖြူ”

“ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင် သစ်ကွက်ထဲ ဆင်းစရာ မရှိသေးရင် ငါ့ကို နည်းနည်းခိုင်းကူခိုင်းမလို့ပါ”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောလေ”

“စက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ သစ်ခွဲသားတွေ အားလုံးကို စာရင်း လုပ်ထားချင်လို့၊ နင်က အရေအတွက် ခေါ်ပေး။ ငါက စာရင်းလိုက်မှတ်မယ်လေ”

“ရပါတယ် အိဖြူရယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပေါ့။ အားနာစရာ မရှိပါဘူး”

“နင်ကလည်းဟယ်... အဲဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့၊ ငါတို့က နင့်ကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံပါဘူး။ အကူအညီပေးတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ခေါ်ထားတာပါ”

“ငါက အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အိဖြူရယ်၊ နင်တို့ စေတနာကို ငါ သိပါတယ်၊ တို့မှာ အခက်အခဲ ရှိတုန်းမှာ အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါထက် နင် တောထဲမှာ အလုပ် လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ပြေပါတယ်”

“နင်က ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်ဘူးတော့ အရမ်းပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး အိဖြူရယ်၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အနည်းနဲ့အများ ဆိုသလို ပင်ပန်းတာချည်းပဲပေါ့။ နောက်တော့လည်း အလေ့အကျင့် ရသွားမှာ။ နောက်ပြီး တောတောင်သဘာဝနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်တွေကို ငါ စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“တောထဲမှာ ဘာများ စိတ်ဝင်စားစရာရှိလို့လဲ နီမောင်ရယ်”

“တောထဲမှာ သယံဇာတ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ စနစ်တကျ ထုတ်ယူသုံးစွဲရင် မကုန်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘာဝတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်”

“ငါက နင့်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတာ”

“လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ အိဖြူရဲ့။ ဖိုးပေါ်တက်နေတဲ့ စွန်တစ်ကောင်လိုပဲ။ အပေါ်ထောင်တက်ရင်လည်း တက်နေတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် အောက်ကို စိုက်ဆင်းတဲ့အခါတွေလည်း ရှိတယ်။ အတက်နဲ့ အကျဆိုတာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အဲ... ဒီကြားထဲမှာမှ ကြီးပြတ်သွားရင်တော့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်၊ လွင့်ချင်ရာ လွင့်သွားသလိုပါပဲ။ အမြင့်ရောက်နေလို့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာစရာမလိုသလို အနိမ့်ရောက်သွားလို့လည်း သိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး။ အရေးကြီးဆုံးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဓာတ်မကျဖို့ပါပဲ”

“ငါကတော့ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးမိပါတယ်”

“ကဲ... ချီးကျူးချင်ရင်လည်း နောက်မှသာ ချီးကျူးပေတော့။ အခုတော့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား သစ်ခွဲစက်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ခွဲစက်ထဲတွင် ခွဲပြီးသား သစ်များကို စာရင်းများ ရေးမှတ်နေစဉ် ဟန်ထွန်း ရောက်လာလေသည်။

ဟန်ထွန်းကို သူ့မိဘများက သစ်ခွဲစက်တစ်လုံး ထောင်ပေးထားသဖြင့် ရွာထဲတွင် သူဌေးပေါက်စ တစ်ယောက်လို မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေလေသည်။

“အိဖြူ... အိဖြူ။ ဟာ... နီမောင်လည်း ရှိနေပါလား။ အတော်ပဲဟေ့”

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ ဟန်ထွန်း”

“ငါ့ဆီကို မြို့က အဝယ်တော်တွေ ရောက်နေတယ်။ စက်ထဲမှာလည်း ခွဲထားပြီးသား သစ်က အဆင်သင့်မရှိဘူး။ အဲဒါ နင့်ဆီက သစ်နည်းနည်းလောက် ပြန်မျှပါလား”

“ငါ့ဆီမှာလည်း ဖောက်သည့်တွေကို ပေးဖို့လောက်ပဲ နဲ့နေတယ်။ အခု စာရင်းတွေ လုပ်နေတာ၊ ပြီးရင် ပို့ပေးရမှာ”

ဟန်ထွန်းက ကမ်းစပ်တွင် တင်ထားသော သစ်လုံးများကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် မက်မက်မောမော ကြည့်ကာ...

“နင့်တို့ဆီမှာ သစ်ကောင်းတွေ အများကြီးပါလား”

ဟုပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... နီမောင်ကိုယ်တိုင် တောထဲလိုက်ပြီး ကြီးကြပ်နေတော့ ရတာပေါ့ဟဲ့”

“ဟာ... နီမောင်က သစ်တောထဲလိုက်တယ် ဟုတ်သား။ သူက ဒီအလုပ်မျိုးတွေရော လုပ်နိုင်လို့လား”

“နင်ကလည်း လူတစ်ယောက်ကို တယ်လည်း အထင်
သေးတာကိုး။ သူလုပ်နိုင်လို့ပဲ ဒီလို သစ်တုံးတွေရတာ နင်
အမြင်ပဲ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် အစကတည်းက နီမောင်ကို ငါ ခေါ်
ခိုင်းပါတယ်”

“နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ဟန်ထွန်း။ တစ်ရွာ
တည်းသား ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းချင်း နင် ဒီလိုပဲ
ပြောရသလား”

“ငါက ဘာပြောမိလို့လဲ”

“နီမောင်ကို ငါတို့ခေါ်ထားတာက အလုပ်သမားလို
ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒုက္ခ
ရောက်နေလို့ ခေါ်ပြီး အကူအညီ ပေးထားတာ”

ထိုစကားကြောင့် ဟန်ထွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“နင်ကလည်း ကုလာကြီး မခေါ်ချင်လို့ အရာကြီးလို့
ခေါ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုပဲခေါ်ထားထား။ သူ့ကို နင်တို့
အလုပ်မှာ ချခိုင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီလို မခိုင်းချင်လို့
အိမ်ပေါ်မှာ အလကား တင်ကျွေးထားတာမှ မဟုတ်တာ
အတော်ရယ်စရာကောင်းတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဟန်ထွန်းက ပြန်ထွက်သွားလေ
သည်။

နေရာမှာကျန်ခဲ့သော ပန်းအိဖြူမှာသာ ဒေါသဖြစ်လွန်း
သောကြောင့် အသား တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

ထိုအခါမှ မလှမ်းမကမ်းတွင် သစ်စာရင်းများ မှတ်နေ
ရင်းမှ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေသော နီမောင်က ပန်းအိဖြူ
အနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီလောက်လည်း ဒေါသ သိပ်ဖြစ်မနေပါနဲ့ အိဖြူရယ်”

“မဟုတ်ဘူး... သူပြောသွားတာတွေ နင် မကြားလိုက်
ဘူးလား။ ဘယ်လောက် ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းသလဲ”

“ဟန်ထွန်း သဘောလည်း နင် အသိသားနဲ့။ သူက
ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတစ်ပါးကို မထိခလုတ် ထိခလုတ်
စရ နောက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ကောင် ဆိုတော့ ဒီလိုပြောတာ
ဘာများဆန်းလို့လဲ”

“အခုဟာက တမင် စတဲ့သဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်
ဘူး။ နင့်ကို တမင်နှိမ်ပြောသွားလို့ ငါက မခံချင် ဖြစ်နေ
ရတာ”

“ကိုယ့်အသား ပဲ့ပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ အိဖြူရယ်။
သူများပြောတိုင်းသာ အရေးစိုက်နေရင် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်
လုပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ သူပြောတာတွေကို
အရေးစိုက်နေလို့ အလုပ် ဘယ်လောက်ပျက်နေပြီလဲ။ ကဲ...
လာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ကြရအောင်”

ဟု နိမောဓ်က ဖျောင်းဖျစ်ကား ပြောဆိုတော့မှ ပန်းအိဖြူမှာ အနည်းငယ် စိတ်ပြေသွားပြီး သစ်စာရင်းများကို ဆက်လက် ရေးမှတ်လေတော့သည်။

နိမောဓ် ပန်းအိဖြူတို့ထံတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်မှာ လအနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံ အတော်ရလာသလို လူပုံစံကလည်း အတန်အသင့် ပြောင်းလဲ လာလေသည်။

ယခင်က အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ တောထဲ တောင်ထဲ သွားလာနေရသောကြောင့် အသားက အညိုရောင်ဘက် သမ်းလာသလို လူပုံစံကလည်း ယခင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလာသည်။

တောထဲတွင် အလုပ်သမားများနှင့် အတူတူ သွားလာ လုပ်ကိုင်နိုင်လာသလို ရက်အတန်ကြာအောင်အထိ ၎င်းတို့ စားသလို စား၊ ၎င်းတို့ အိပ်သလို အိပ်နိုင်လာသည်။

ထိုသို့ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း နေနိုင် လုပ်နိုင်လာသဖြင့် အလုပ်သမားများကလည်း သူ့ကို ခင်မင်လာကြလေသည်။

“ကိုနိမောဓ် တောထဲလိုက်လာစက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နဲ့ လူမလဲလေးဆိုတော့ ဒီလောက်မှ ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလားလို့ ထင်နေတာ အခုကျတော့လည်း တကယ့် အလုပ်သမားကြီး ကျနေတော့တာပဲ”

ဟု စောထီးက ပြောသည်။

“ကိုနိမောဓ်က ပညာတတ် တစ်ယောက် ဆိုတော့ ဒီလောက်မှ လုပ်နိုင်ပါ့မလား ထင်နေတာ အခုတော့လည်း တိုယ်တိုင် လွှဝင်ဆွဲရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

ငမဲအောင်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

ထိုအခါ ဦးမွန်ထော်က...

“လူဆိုတာ မတတ်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ဘယ်လို တတ်အောင် လုပ်မလဲဆိုတဲ့ တတ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိဖို့ပဲ အရေး ကြီးတယ်၊ ဇွဲရှိရင် တစ်နေ့ကျရင် ဘာမဆို ရနိုင်တယ်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဒီလောက် တတ်ကျွမ်းလာတာ အဘ ထော်တို့၊ စောထီးတို့၊ ငမဲအောင်တို့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပါပဲ”

“တို့ပြောတာလည်း ပြောတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုယ်တိုင် တ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ကြိုးစားလို့ ရတာပါ၊ မင်း မကြိုးစားရင် တို့ဘယ်လောက်ပြောပြော မရနိုင်ပါဘူး၊ ဪ... ဒါထက် နိမောဓ်ရေ၊ မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်ကွ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ရိုးမထဲမှာ အလုပ် လုပ်ရတာ အရင်ကလို မဟုတ် တော့ဘူးကွ၊ သစ်ဈေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ကောင်းလာရုံ မဟုတ်ဘူး၊ အရောင်းအဝယ်တွေကပါ လိုက်လာတော့ သစ်ကွက်တွေထဲမှာ သစ်လုံးပျောက်မှုတွေ ဖြစ်လာတယ်”

“ဘယ်လိုပျောက်တာလဲ အဘ”

“အရင်ကဆိုရင် သစ်လုံးတွေကို သစ်ကွက်ထဲမှာ တစ်လ ကိုးသီတင်းထား ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘူး တစ်လုံးမှလည်း မပျောက်ဖူးဘူး။ အခု ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး။ သစ်လုံးတွေကို ချက်ချင်းစုရပ်ရောက်အောင် ပို့လျှင်ပို့၊ မပို့နိုင်လျှင် နောက်တစ်နေ့ကျရင် မရှိတော့ဘူး။ အဲသည်လို ဖြစ်နေတယ်။ မင်းက ဆရာကြီးရဲ့ တာဝန်ခံဆိုတော့ ပြောပြရတာ၊ တော်ကြာ အပျောက်အရှုတွေ သိပ်များလာရင် အချင်းချင်းတွေ အထင်အမြင်လွဲမှာ စိုးရတယ်”

ဟု ဦးမွန်ထော်က တွေးတွေးဆဆ ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်တော့ အရင်က မပျောက်ဘဲ အခုမှပျောက်လာတယ်ဆိုတော့ ခိုးယူနေကြတာ သေချာနေပြီပေါ့”

“အသေအချာပေါ့ကွာ၊ အရင်းနဲ့ အဖျား ဖြတ်ထားတဲ့ သစ်လုံးတွေကတော့ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး သူ့အလိုလို လျှောက်သွားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူခိုးလို ပါသွားတာပေါ့”

“ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ၊ အချို့သစ်လုံးတွေ ဆိုရင် တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ရွှေ့ဖို့တောင် မလွယ်တာ သူတို့က ဘယ်လိုယူတာလဲ”

“မင်းက သစ်လုံးအတိုင်း ယူသွားတယ်များ ထင်နေသလား”

“အဲသည်လို မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ဟုတ်မှာလဲကွာ၊ သစ်လုံးအတိုင်းသာ ယူရင် တစ်တောလုံး ဆူညံနေပြီး မိကုန်မှာပေါ့။ သစ်ခိုးသမားတွေက အဲဒီလို ယူတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ နေရာမှာတင် လက်ဆွဲလွှဲနဲ့ လိုချင်တဲ့ အနေအထားရအောင် ခွဲပြီးမှ တစ်ချောင်းစီ ထမ်းယူသွားတာကွ”

“အတော့်ကို အကြံပိုင်ပါပေတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

နီမောင်က မေးလိုက်သည်။

“တို့တစ်တွေ အရင်ကလို ပေါ့ပေါ့ထားလို့ မရတော့ဘူး၊ လဲပြီး ဖြတ်ပြီးတဲ့ သစ်လုံးတွေကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ အပြီး စုရပ်ရောက်အောင် ပို့ရမယ်၊ တောထဲမှာ ကျန်နေရင်လည်း လွှဲဆိုင်းသမားတွေရော တို့တစ်တွေပါ အလှည့်ကျ စောင့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဘ ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာစဉ်ပါ၊ ကျွန်တော်က ထုပ်ငန်းတွေကို ကြီးကြပ်ပေးဖို့ လိုက်လာတယ်ဆိုပေမယ့် တောထဲမှာ အားလုံးနဲ့ လက်ရေတစ်ပြင်တည်း ဝိုင်းလုပ်ပါမယ်”

“မင်းကတော့ တကယ့်လူပဲဟေ့၊ ဒါကြောင့်လည်း အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မင်းကို သူဌေးက ယုံကြည်စိတ်ချစွာနဲ့ ဒီလို တာဝန်မျိုးကို ပေးလိုက်တာပဲကိုး”

ဟု ဦးမွန်ထော်က ကွမ်းတဖြူဖြူ ဝါးရင်းမှ မှတ်ချက်ချသည်။

“အဘက ဒါပဲမြင်သေးတာကိုး။ ကြာရင် ကိုနီမောင်က သူဌေးသားမက်တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာဗျ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူဌေးသမီးကလည်း သူနဲ့က ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သိပ်ပြီးအရေး ပေးတာဗျ”

စောထီးနှင့် မဲအောင်ကပါ ဝင်၍ ထောက်ခံပေးကြ သည်။

“ဒီလိုလည်း မထင်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့က ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ တော်ကြာ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ စေတနာကို စော်ကားသလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“မင်းကတော့ တကယ့်ကို ရိုးသားတဲ့လူပါပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့်... နောက်ပိုင်းရက်များတွင် လွှဲဆိုင်းများက လဲဖြတ်ပြီးသော သစ်လုံးများကို ကျွဲအား၊ လူအားဖြင့် ချောင်းစပ်ရုံ စုရပ်သို့ ရောက်အောင် ပို့ကြလေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ရာတွင် တောထဲမှ သစ်လုံးများကို စုရပ် သို့ ရောက်အောင် နေ့ချင်းညချင်း သယ်ယူရသောအလုပ် မှာ ပင်ပန်းလှပေသည်။ ထိုသို့ အလုပ်များကို အလုပ်သမား များသည် မခိုင်းဘဲ နီမောင်တို့တစ်တွေပါ ဝိုင်းကူသော ကြောင့် အလုပ်သမားများကလည်း စိတ်အားတက်ကြွလာ ကာ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။

အချို့ စုရပ်သို့ နေ့ချင်း မရောက်နိုင်သော သစ်လုံး များကိုတော့ တစ်နေရာမှာ စုပို့ထားပြီး နီမောင်တို့တစ်တွေ က စောင့်အိပ်ကြလေသည်။

တောထဲမှာ အိပ်ကြရသော အလုပ်မှာ လွယ်ကူသော အရာတော့ မဟုတ်ပေ။

သစ်ဝါးများ ခုတ်ယူ၍ ယာယီတဲထိုးကာ မီးပုံများကို ဖိုထားပြီး တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ မီးကင်း စောင့်ကာ အိပ်ကြရသည်။ အလုပ်သမားများကတော့...

“ဆရာလေးက ကင်းမစောင့်ပါနဲ့၊ စိတ်ချလက်ချသာ အိပ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ စောင့်ပါမယ်”

ဟု စေတနာဖြင့် ပြောကြသော်လည်း နီမောင်မှာ စိတ်မဖြောင့်သောကြောင့် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပေ။

သို့ကြောင့်...

တဲအနီးရှိ ညောင်လန်းပင်ကြီးအောက်သို့ သွားကာ ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်း ပေးဝေခြင်းများ ပြုလုပ်နေတော့သည်။

အမေထည့်ပေးလိုက်သော အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင် များကို ညောင်ခွဆုံပေါ်မှာ ထွန်းပြီး အမေစိပ်နေကျ ပုတီးကို ထုတ်၍ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို အနုလုံ၊ ပဋိလုံ ရွတ်ပွားနေစဉ် သူ့အာရုံထဲမှာ အဖေနှင့် အမေတို့၏ ပုံများကို ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဟင်”

နီမောင် အံ့ဩသွားသဖြင့် ပုတီးစိပ်ခြင်းကို ရပ်ကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မလှမ်းမကမ်းရှိ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် လူနှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ပထမတော့ မိမိတို့ အလုပ်သမားထဲမှ အပေါ့အပါး ထသွားကြသည်ဟု ထင်လိုက်မိသဖြင့် အသေအချာ စိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။

ညောင်လန်းပင် အရိပ်အောက် အမှောင်ထဲမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသူ နှစ်ယောက်မှာ လူငယ်လူရွယ်များ မဟုတ်ဘဲ အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီဖြစ်သော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တို့မှန်း သိရသဖြင့် အသေအချာ စိုက်ကြည့်သောအခါမှ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အခြားလူမဟုတ်ဘဲ သူ့အဖေနှင့် အမေတို့ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်လိုက်စက ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။

မိမိ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် စိတ်ထဲမှာ စွဲနေသည်ကို မြင်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း မြင်နေရသော ပုံရိပ်မှာ အိပ်မက်မဟုတ်ပေ။

သူ တအံ့တဩဖြင့် နေရာမှ ထပြီး ထိုဘက်သို့ သွားရန် ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ပြင်လိုက်ရုံရှိသေးသည်။

လမ်းလျှောက်နေသော အမေက ရပ်ပြီး ထိုနေရာသို့ မလာရန် သက်ကာပြနေသည်။

သူ့နားထဲမှာလည်း...

“ဒီဘက်ကို မလာနဲ့သား အန္တရာယ်ရှိတယ်”

ဟူသော စကားများကို ကြားယောင်နေမိသည်။

သို့ကြောင့်...

တအံ့တဩဖြစ်ကာ နေရာမှာတင် ရပ်တန့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ အမှောင်ထဲမှ အရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုက ဘပြည်းပြည်းနှင့် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဟင်”

နီမောင် တအံ့တဩနှင့် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဘိုးသွားလိုက်ပြီးမှ စောစောက နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရသော အမေအသံကို သတိရလိုက်မိသဖြင့် ဆက်မသွားတော့ဘဲ ခနရာမှာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ခွီ”

“ဒုတ်”

ဟူသော အသံကြားလိုက်ရပြီး ၎င်းမွှေးအမြီးတစ်မြားတစ်ချောင်းက ညောင်လန်းပင်စည်မှာ လာရောက် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြားလာရာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်တော့ တောတိုးသွားသော အသံလိုလို ကြားလိုက်ရပြီး ဘာမှတော့ မမြင်လိုက်ရပေ။

အတန်ကြာအောင် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပြီး မထူး
တော့မှ ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး မြားတံကို နုတ်ယူ
လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မြားနောက်မြီးတွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို
ကြိုးဖြင့် ပတ်ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့...

“သစ်လုံးတွေကို လိုချင်တယ်၊ တန်ရာတန်ဖိုး
ငွေပေးမယ်၊ အစီအစဉ်ကို သဘောတူရင် စိန်တောင်မြို့
တောင်ထိပ်က ဂူထဲကို မင်းတစ်ယောက်တည်း လာခဲ့
ပါ။ တို့ပြောတာ သဘောတူရင် ငွေရမယ်၊ သဘော
မတူရင် အသက်ပေးရမယ်။”

မြားနက်

ဟူ၍ ရေးထားလေသည်။

နီမောင်က စာကို ပြန်ခေါက်၍ အိတ်ထဲထည့်လိုက်
ရင်း အံကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သူလျှောက်ရသည့် လမ်းသည် ဖြောင့်ဖြူး ချောမွေ့
သော လမ်းတော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ထိုအထဲမှာမှ မြားနက် ဆိုသော ဆူးတစ်ချောင်းက
ထပ်မံ ပေါ်လာခဲ့ပြန်ချေပြီ။ မတတ်နိုင်တော့။

တွေ့သမျှကို ကြံကြံခံရန်သာ ကြိုးစားရပေတော့မည်။

အခန်း [၇]

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကယ်တင်ရှင်

မိုးမလင်းမီကတည်းက တောထဲမှာ ယာယီ စခန်းချ
နေသော တဲများထဲမှာ ဆူညံနေတော့သည်။

တောတက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ခြင်း၊ အလုပ်မဝင်မီ
အသာပြေ စားသောက်ခြင်းများအပြင် တောတက်ရာတွင်
ယူဆောင်မည့် လက်နက်ကိရိယာများ၊ စားနပ်ရိက္ခာများ
ပြင်ဆင်ခြင်းများကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး ဆူညံနေတော့သည်။

နံနက် အရုဏ် တက်လာသည်နှင့် သစ်တောထဲသို့
သူ့ထက်ငါ အရောက်သွားနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ပြီး တစ်သုတ်ပြီး
တစ်သုတ် ထွက်သွားကြလေသည်။

လွှဆိုင်း တစ်ဆိုင်းတွင် လက်ဆွဲလွှသမား နှစ်ယောက်၊
မားသမားတစ်ယောက် စုစုပေါင်း သုံးယောက်သွားသည်။

နီမောင်တို့အဖွဲ့မှာ လွှဲဆိုင်း ဆယ်ဆိုင်းခန့် ရှိသဖြင့် လူပေါင်း သုံးလေးဆယ်ခန့် များလေသည်။

စခန်းမှ မထွက်ကြခင်ကတည်းက ဘယ်အဖွဲ့က ဘယ်နေရာသွားမည်ကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီးမှ သတ်မှတ်ထားသော နေရာများသို့ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကို တက်သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

နီမောင်နှင့် ဦးမွန်ထော်တို့ကတော့ စခန်းမှာ စီစဉ်စရာ များ စီစဉ်ပြီးမှ နောက်မှ တက်လိုက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

နီမောင်မှာ တောထဲမှာ အတွေ့အကြုံ အတန်အသင့် ရနေပြီမို့ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေလာလေပြီ။

သို့သော်...

ညက အဖေနှင့် အမေတို့ ပုံရိပ်များကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရွာတွင် ကျန်ခဲ့သော မိဘများအတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။

“အဖေနှင့် အမေတို့ နေထိုင်မှ ကောင်းကြရဲ့လား မသိဘူး”

ဟု တွေးလိုက်မိသော်လည်း တစ်ဖက်မှလည်း ညက အမှတ်မထင် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြန်သော ကြောင့် ကောင်းသောဘက်မှလည်း လှည့်ကာ တွေးလိုက်မိ ပြန်လေသည်။

တောင်စောင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်ဘက်မှ လက်ဆွဲစက်လွှဲသံကို ကြားရသည်။

“ဒီဘက်မှာ ညွန့်မောင်တို့ ရှိတယ်၊ သူတို့ မနေ့က လှဲထားတဲ့ တောင်သရက်ပင်ကြီးက အတော်ကြီးတယ်”

ဦးမွန်ထော်က ပြောပြသည်။

“သစ်ဘယ်နှစ်ပိုင်းစာလောက်ရမလဲ အဘ”

“အရင်းအဖျား စင်းလုံးချော ကောင်းတယ်၊ ပယ်စရာ သိပ်မရှိတော့ အနည်းဆုံး ခြောက်ပိုင်း ခုနစ်ပိုင်းလောက် ရနိုင်မယ် ထင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ အဘရယ်၊ သစ်ကလည်း ရင့်မယ်၊ အလုံးအထည်ကလည်း ကြီးတော့ ခွဲသားအတော်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သစ်တုံးကြီးက တောင်စောင်းမှာ တင်နေတာဆိုတော့ နှစ်ယောက်တက်ဖြတ်လို့ မရဘူး၊ လက်ဆွဲစက်လွှဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း တက်ဖြတ်မှ ရမယ်၊ အန္တရာယ်တော့ အတော်များတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ လွှဲသံကြားရာဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ တောထူလှပြီး ကြိမ်ဆူးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေပေရာ သတိဖြင့် လျှောက်ကြရသည်။

အချို့နေရာရှိ ကျောက်သားပြင်မှ ခြေကုပ်မရလောက်အောင် ပြောင်ချောနေသဖြင့် တောစီးဖိနှပ်များဖြင့် ခြေကုပ်မရဘဲရှိရာ ခရီးဖင့်လှသည်။

တောင်အမြင့်မှာ ပေ ၄၀၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး ယခု သူတို့
ဆောက်နေသော နေရာမှာ ပေ ၃၀၀ ခန့် အမြင့်ရှိနေပေပြီ။

တစ်စတစ်စဖြင့် အပေါ်ဘက်မှ စက်လွှာဖြတ်သံကို
အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ သစ်ဖြတ်နေသည့် နေရာနှင့်
အတော်ကလေး နီးလာသဖြင့် အားလုံး သတိထားနေရသည်။

ခဏကြာတော့ ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့အထက်တွင် သစ်လုံးကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင်
အကျအနထိုင်ကာ ဖြတ်နေသော စက်လွှာသမား ညွန့်မောင်ကို
လှမ်းမြင်ရသည်။

သစ်လုံးကြီးမှာ အလုံးအထည် ကြီးလှပြီး ကမ်းပါးထိပ်
တွင် တင်နေခြင်းဖြစ်ရာ အချိန်မရွေး လိမ့်ဆင်းလာနိုင်သည်။

အောက်ဘက် ထောက်ကိုင်းများ ခံနေခြင်းကြောင့်
ထိုသို့ တင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ညွန့်မောင်အနေအထားမှာ အတော် စွန့်စားရသော
အနေအထား ဖြစ်သော်လည်း ကာယကံရှင်ကမူ သီချင်း
ကလေး တအေးအေးဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်ကို လုပ်နေ
သလိုပင် ရှိလေသည်။

သစ်လုံးပေါ်မှ ညွန့်မောင်က သူတို့ကိုမြင်တော့ စက်လွှာကို
ရပ်ပြီး လှမ်း၍ လက်ပြလေသည်။

“ညွန့်မောင် အခြေအနေ စိတ်ချရဲ့လား”
နီမောင်က လှမ်းအော် မေးလိုက်သည်။

“ထောက်ကိုင်းက တစ်ကိုင်းလောက်ပဲ မိမိရရှိတော့
သတိနဲ့ လုပ်နေရတယ် ဆရာလေးရေ”

ဟု ညွန့်မောင်က ပြန်အော်ပြောသည်။

“ဘယ်နှစ်ပိုင်း ကျပြီလဲ”

ညွန့်မောင်က လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြသည်။

“ဂရုတော့စိုက်ပြီး လုပ်နော်”

“စိတ်ချဆရာလေးရေ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခုန်ဆင်းဖို့
အဆင်သင့်ပဲ၊ ဆရာလေးတို့ အဲဒီအောက်ဘက်မှာ ရပ်နေတာ
သိပ်ပြီး အန္တရာယ်မကင်းလှဘူး၊ ကြားထဲမှာ ဘာမှ အတား
အဆီး မရှိဘူး၊ မတော်လို့ ထောက်ကိုင်း ကျိုးထွက်သွားရင်
သစ်တုံးကြီးက ဆရာလေးတို့ဆီကို ဒါရိုက်ကြီး လိမ့်ဆင်း
ကျလာနိုင်တယ်”

ဟု ညွန့်မောင်က စေတနာနှင့် လှမ်းအော်ကာ သတိ
ပေးလိုက်တော့ အခြေအနေကို သတိထားမိကြသည်။

သစ်လုံးကြီးရှိ အထက်ဘက် ပေတစ်ရာကျော် ဝန်း
ကျင်တွင် ကြားထဲ၌ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား တစ်ပင်တလေမှ
မရှိဘဲ ပေါင်လုံးအရွယ်ခန့်မျှသာ ရှိသော တောင်မန်ကျည်းပင်
ဘစ်ပင်သာ ရှိပေသည်။

၎င်းအပင်အရွယ်အစားနှင့်ဆိုလျှင် လုံးပတ် လူတစ်ဖက်
ခန့်ထက်ကြီးသော သစ်လုံးကြီး၏ အလေးချိန်ကို တားဆီး
နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း တောင်ထိပ်သစ်လုံးပေါ်မှာ သက်စွန့်
ကြည့်သည့် တက်ဖြတ်နေသူထက် အောက်မှ ရပ်ကြည့်နေသူက
အသည်းငယ်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေလျှင် မသင့်မှန်း သိသဖြင့်
ရပ်ကြည့်မြဲ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

ညွန့်မောင်က သစ်လုံးကို လွှဲဖြင့် ဆက်ဖြတ်နေသည်။
စက်လွှ၏ တဒီးဒီး မြည်နေသံက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ပဲ့တင်ထပ်နေလေ၏။

၎င်းဖြတ်နေသော နေရာမှာ သစ်လုံး၏ အဓိက
မြေထောက်ကိုင်းရှိသော နေရာနှင့် အတော်နီးကပ်လှပေသည်။
ထိုအခိုက်မှာပင်...

စက်လွှ၏ တုန်ခါမှုကြောင့် ကျောက်သားပေါ်တွင်
ထောက်မိထားသော ထောက်ကိုင်းမှာ နေရာမှ တရွေရွေ
လှုပ်ရှားနေသည်ကိုတော့ အပေါ်မှ စက်လွှဖြစ်နေသူဧရာ
အောက်မှ ကြည့်နေသူများပါ သတိမပြုမိကြပေ။

ညွန့်မောင်ကလည်း စက်လွှကိုသာ အာရုံထားနေသော
ကြောင့် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မမြင်ပေ။

၎င်းက လေးပိုင်းမြောက် သစ်လုံးကို ဖြတ်ချလိုက်
သောအခါ အလေးချိန်က ပေါ့သွားပြီး ထောက်ကိုင်းက
ကြွတက်လာကာ လွတ်ထွက်သွားသည်။

သို့ကြောင့်...

သစ်လုံးကြီးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး အောက်သို့
တအိအိ လိမ့်ဆင်းလာတော့သည်။

“သစ်လုံး လိမ့်ကျလာပြီ၊ အောက်လူတွေ ရှောင်ကြ၊
လွတ်အောင်ရှောင်ကြဗျို့”

ညွန့်မောင်က အော်ဟစ် သတိပေးပြီးနောက် အခြား
တစ်ဖက်သို့ ခုန်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

အပေါ်မှ သစ်လုံးကြီးက တဝုန်းဝုန်းနှင့် တလိမ့်တုံး
လှိုမ့်ချလိုက်သလို လိမ့်ကျလာသည်။

တောင်စောင်းတစ်နေရာတွင် ရောက်နေသော နီမောင်
တို့တစ်တွေမှာ ဘယ်လိုမှ ရှောင်ချိန် မရတော့ပေ။

နီမောင်တို့ တစ်တွေမှာ လျှပ်တစ်ပြတ် ကြုံတွေ့လာ
သော အန္တရာယ်ကြောင့် ဘယ်လိုမှရှောင်ချိန်မရဘဲ မြေပေါ်သို့
ဝပ်ချလိုက်ရတော့သည်။

မြေပြင်တစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသည်။

အပေါ်မှ ကျလာသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများက
ကိုယ်ပေါ်သို့အရင် ရောက်လာသည်။

နားထဲမှာလည်း သစ်လုံးကြီး လိမ့်ဆင်းလာသော
တဒုန်းဒုန်း အသံများကို ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

အားလုံး စိတ်ထဲမှာတော့ သည်တစ်ကြိမ် အသက်
ရှင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဟုသာ ထင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နီမောင်က အလျားမှောက်နေရာမှ
အပေါ်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကျောက်မှုန့် ဖုန်မှုန့်များကြားမှာ တောင်မကျည်းပင် အနား၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ဘက်မှ လိမ့်ဆင်းကျလာသော သစ်လုံးကြီးက ထိုလူရပ်နေသော တောင်မကျည်းပင်အနီးသို့ ရောက်လာလေပြီ။

ထိုလူကလည်း ရပ်နေမြဲ ရပ်နေလေသည်။

မထင်မှတ်သော အခြေအနေပါပဲ။

တောင်ထိပ်မှ တလိမ့်တုံးသဖွယ် တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်း လိမ့်ဆင်းကျလာသော သစ်လုံးကြီးမှာ ထိုလူရပ်နေသော မန်ကျည်းပင်နှင့် ထိပြီး ဝေါခနဲ ဘေးသို့ လှည်ထွက်သွားကာ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းပစ်လိုက်သလို တစ်ဖက်ချောက် ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

သစ်လုံးကြီး တစ်ဖက်သို့ ကျသွားသော်လည်း အပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲနှင့် အမှိုက်သရိုက်များက ကျလာ နေဆဲဖြစ်သည်။

အတော်အတန် ကြီးသော ကျောက်တုံးများက အပေါ်မှ ကျော်၍ အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ အခြေအနေက ပြန်လည် ငြိမ်သက် သွားသည်။

ထိုအခါမှ နေရာမှ လူးလဲထပြီး စောစောက မန်ကျည်း ပင် နားမှာ ရပ်နေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဖုန်မှုန့်များကြားမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ မသေချာသဖြင့် ထိုနေရာရောက်အောင် တက်သွားပြီး ကြည့်ပြန်တော့လည်း တောင်မန်ကျည်းပင်ကလေးမှလွဲ၍ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ စောစောက ရပ်နေတဲ့ လူက အဖေနဲ့ အတော်တူတယ်၊ ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ပါလျက်နဲ့ အခု ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟု ဝေဝေဝါဖြင့် နေရာတွင် ရပ်နေမိလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဖော်များက အနားသို့ ရောက်လာ ကြသည်။ တောင်ထိပ်မှ ညွှန်မောင်လည်း အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။

“ညွှန်မောင် မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”
“ကျွန်တော်က ထောက်ကိုင်းပြုတ်ပြီဆိုတာနဲ့ အောက် တို့ ခုန်ချလိုက်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဆရာလေးတို့ အတွက် စိတ်ပူလို့ ဆင်းလာတာ၊ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ကြ သေးလဲ”

“တစ်ယောက်မှ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူးကွ”

“ဟင်... အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျွန်တော်ထင်တာက ဆရာ သေးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး ငါးခြောက်ပြားတွေ ဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ ဆင်နေတာ၊ အံ့ဩစရာပဲဗျို့”

ထိုအချိန်မှာ သူ့အနီးသို့ ဦးမွန်ထော် ရောက်လာသည်။

“မင်း အရေးတကြီးနဲ့ ဘာတက်ရှာတာလဲ မောင်နီ
မောင်”

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ့ရဲ့
အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ မန်ကျည်းပင်လေးကို တက်ကြည့်
တာပါ”

“အေးကွ... ပြောရင် ယုံနိုင်စရာကို မရှိဘူး။ အတော်
ဆန်းကြယ်တယ်၊ တစ်ထွာသာသာလောက်ကြီးတဲ့ ဒီမန်ကျည်း
ပင်လေးက လူ့တစ်ဖက်လောက်ရှိတဲ့ သစ်တုံးကြီးကို ကန်ချ
လိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်တာကတော့ အတော် အံ့ဩစရာ
ကောင်းတာပဲ”

ဟု ဦးမွန်ထော်က ပြောရာ နီမောင်က ထွေထွေထူးထူး
ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေ။

ဒါပေမယ့်...

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထင်နေလေသည်။

အခန်း [၈]

ထူးဆန်းသော အဖွေ

စိတ်ထဲမှာ ထင်နေသည့် အတိုင်းပင် ရွာပြန်ရောက်
တော့ အခြေအနေက မကောင်းလှပေ။

သည်တစ်ခေါက် တောတက်သွားတာ ရက်က အတော်
ကြာသွားတော့ သူ သွားစဉ်ကတည်းက ကျန်းမာရေးသိပ်
မကောင်းလှသော မိဘနှစ်ပါးစလုံး သူပြန်ရောက်လာတော့
အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေလေပြီ။

“အဖေရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီလောက်နေမကောင်း
ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် အကြောင်းမကြားကြ
တာလဲဗျာ”

“ငါ့သား အလုပ်အကိုင် ပျက်မှာစိုးလို့ပါကွယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် အလုပ်အကိုင်ရော တခြားကိစ္စ
တွေပါ အရေးမကြီးလှပါဘူး။ အဖေ၊ အဖေတို့ ကျန်းမာ

ရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါထက် အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့ လာမကြည့်ကြဘူးလား”

“သူတို့လည်း သူတို့အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ အားကြမယ် မထင်ပါဘူးကွယ်”

နီမောင်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားလေသည်။

မိဘများ ကျွေးနိုင် ပေးနိုင်စဉ်တုန်းကတော့ အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပြီး မပေးနိုင်၊ မကျွေးနိုင်ဖြစ်ကာ ဆင်းရဲသွားသောအခါ တစ်ယောက်မှ အနားမကပ်ကြတော့ပေ။

ထို့ကြောင့်...

နီမောင်သည် အလုပ်က ခွင့်ယူလိုက်ပြီး ကြိုတင်ထုတ်ယူလာသော လစာငွေဖြင့် ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းကို ပင့်ခေါ်၍ ကုသပေးလေသည်။

ဦးဘရှိန်ရော ဒေါ်ကျင်မေပါ အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီး၊ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ်ကိုလည်း ခံနေရသဖြင့် နာတာရှည်ရောဂါသည်များဘဝ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီးဖြစ်သော်လည်း သားဖြစ်သူ သိမှာစိုးသဖြင့် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ကြရာမှ နောက်ဆုံး မဟန်နိုင်တော့ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

နီမောင်မှာ မိဘနှစ်ပါးအတွက် စားမှုသောက်မှု စီစဉ်ပေးရခြင်း၊ အညစ်အကြေးများကို လျှော်ဖွပ်ပေးရခြင်း၊ ညဘက်များတွင်လည်း အနားမှာ ထိုင်စောင့်ကာ ပြုစုပေးခြင်း စသော သားသမီး ဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုပေးလေသည်။

အစ်ကို၊ အစ်မများ ဖြစ်ကြသော ရွှေအောင်၊ ရွှေမောင်နှင့် မမင်းဖြူတို့ကတော့ တစ်ရွာတည်းနေပြီး သတင်းပဲ မကြားလေရောသလား။

ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ပဲ မအားကြရောလေသလား။

တမင်ပဲ မလာကြလေသည်လား မသိပေ။ တစ်ယောက်တလေမှ ပေါ်မလာကြပေ။

နီမောင်ကလည်း အရေးလုပ်ပြီး အကြောင်းကြားခြင်း မပြုပေ။

ရွာထဲမှာသာမက ပဲခူးရိုးမတစ်ကျောရို ရွာအတော်များများကပါ အားကိုးရသော ဦးဗန်ကောင်းသည် နီမောင်မိဘနှစ်ပါးကို ကြီးစား၍ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုသပေးသော်လည်း ဒေါ်ကျင်မေ ရောဂါသာ အနည်းငယ်သက်သာပြီး ဦးဘရှိန်ကတော့ နာလန်မထူလာတော့ပေ။

တစ်ညတွင် ဦးဘရှိန်က သားဖြစ်သူ နီမောင်လက်ကို ဖိုင်ပြီး...

“အဖေတို့ဘဝက မီးစာကုန် ဆီခန်းဘဝကို ရောက်နေပါပြီ သားရယ်၊ ငါ့သားအနေနဲ့ အဖေတို့အပေါ်မှာ သားသိမှာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ တာဝန်ကျေပါတယ်၊ အခုနေအဖေတို့ ဆုံးပါးသွားရင်တောင်မှ ငါ့သားအနေနဲ့ ကျေနပ်လောက်ပါတယ်၊ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်ကျင်မေကတော့ တစ်ဖက်အိပ်ရာတွင် အိပ်ပျော်နေလေသည်။

“ငါ့သားလေး အရွယ်က မရောက်တရောက်နဲ့ အခုမှ လူ့လောကနယ်ပယ်ထဲကို တိုးဝင်စဆိုတော့ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အဖေ၊ အဖေ နေကောင်းအောင်သာလုပ်ပါ”

“အဖေအခြေနေကို အဖေ သိပါတယ်၊ မင်း တောတက် သွားရင်လည်း အိမ်မှာ နေခဲ့ရပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မဖြောင့်ဘူး။ လူကသာ အိမ်မှာ ကျန်နေခဲ့ရပေမယ့် စိတ်က မင်းရှိတဲ့ နေရာကို မှန်းပြီး စိတ်က အမြဲရောက်နေ မိတယ်”

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က မင်းအဖေက အိပ်ပျော်နေရင်းနဲ့ အိပ်မက် တစ်ခု မက်တယ်တဲ့၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အမှောင်ထဲက လူ တစ်ယောက်က မင်းကို မြားနဲ့ချောင်းပစ်မှာကို သူ လှမ်းမြင် နေရတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် သူကတောင် မင်းကို လှမ်းပြီး သတိပေးလိုက်ရသေးတယ်လို့ အဖေ့ကို ပြောပြတယ်”

“ဟင်”

ထိုစကားကြားပြန်တော့ ထပ်မံ အံ့ဩရပြန်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ မင်း တောထဲရောက်နေတဲ့ အချိန် မှာ အဖေ အိပ်မက်တစ်ခု မက်သေးတယ်။ တောင်ထိပ်ပေါ်က သစ်တုံးကြီးတစ်တုံး မင်းအပေါ်ကို လိမ့်ဆင်းလာတာ တွေ့ နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေက ဒီသစ်တုံး မင်းအပေါ်ကို မကျပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးရတယ်၊ အဲဒီလို မေတ္တာပို့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ အဖေ့ကိုယ်ထဲက ကိုယ်ပွားတစ်ခု ထွက်သွားပြီး လိမ့်ဆင်းလာတဲ့ သစ်တုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ချ လိုက်တယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေရတယ်”

ထိုစကားကြားတော့ နီမောင်ရင်ထဲမှာ ဆိုနင့်သွား လေသည်။

မိဘတွေဆိုတာ...

သူတို့တစ်တွေက မတတ်နိုင်တော့ရင်တောင်မှ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာတွေကတော့ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ အမြဲတစေ စောင့်ရှောက်ပေးနေကြပါလား။

“အဖေရယ်”

နီမောင်က ဖခင်ဖြစ်သူလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ထားရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ထိုအခါ ဦးဘရှိန်က ၎င်းခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့် ထားသော အထုပ်ဓာလေး တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူပြီး နီမောင် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“မင်းကို အမွေပေးစရာဆိုလို့ အဖေမှာ ဒါပဲရှိတော့ တယ်။ ဒီပစ္စည်းလေးကို ငါ့သား ကိုယ်နဲ့မကွာ သိမ်းထားပါ။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းအတွက် အကျိုးပြုပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောသဖြင့် နီမောင်က လက်ကိုင်ပဝါ အဟောင်း ကလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို အသာဖြေ ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားသော သွား တစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသွားကို မြင်တော့ နီမောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိ လိုက်သည်။

အဖေရဲ့ အံသွားပင် ဖြစ်သည်။

ကွမ်းချေးများ တက်နေသော်လည်း ရွှေရောင်က ဝင်းနေသေးသည်။

“အဖေ ဒီသွားက”

“အဖေ ကွမ်းဝါးရင်းနဲ့ ကျိုးသွားလို့ သိမ်းထားခဲ့တာ။ အဖေတို့ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ဆေးဆရာကြီး ဦးမန်ကောင်း ကို ဒီသွားကလေးပြုပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ပေတော့”

ဟု မှာကြားလေသည်။

နီမောင်အတွက်ကတော့ မိဘက အမြတ်တနိုး ဖေး သော ပစ္စည်းပေမို့ ရတနာပစ္စည်း ရဲ့တာထက်ပင် ပိုမို ဝမ်းသာကာ ထိုရွှေသွားလေးကို အမြတ်တနိုး သိမ်းထား လိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက်သာခံသည်။

ဦးဘရှိန်သည် သားမိုက်၊ သမီးမိုက်များကိုပင် နှုတ် ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ လူ့လောကမှ အပြီးတိုင် စွန့်ခွာ သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ရွှေအောင်၊ ရွှေမောင်နှင့် မမင်းဖြူတို့ ရောက် လာကာ လူကြား မကောင်းအောင် ငိုကြွေးကြလေတော့ သည်။

ထိုသို့သာ ငိုကြွေးကြသော်လည်း အသုဘစရိတ် ထည့်ရ မှာကျတော့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွက်ကပ်နေကြလေသည်။

သို့ကြောင့် နီမောင်က

“အဖေ အသုဘစရိတ်အတွက် ဘယ်သူကမှ တစ်ပြား တစ်ချပ် ထည့်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့် လုပ်အားခနဲ့ပဲ သင်္ဂြိုဟ်မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ အားလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။

အသုဘ ရက်လည် ဆွမ်းကျွေးပြီးသောအခါ အဖေ အတွက် ဆေးဖိုးဟု ဆိုကာ ငွေအနည်းငယ်စီပေး၍ အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။

အဖေ ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာလည်း အမေကျန်းမာ ရေးအခြေအနေက မကောင်းသေးသောကြောင့် နီမောင်မှာ အလုပ်မသွားနိုင်သေးဘဲ မိခင်ကြီးကို ပြုစုပေးရပြန်သည်။

သူ အလုပ်မဆင်းနိုင်သော ရက်အတွင်းမှာ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များက အစားအသောက်များ လာရောက်ပေးသဖြင့် အလှူပယ် ဖြစ်နေရုံမက ပန်းအိဖြူကလည်း မကြာခဏ ရောက်လာပြီး လိုအပ်သမျှ ဝယ်ခြင်းပေးရုံမက ဆေးဖိုးဝါးခ အတွက်ဟု ဆိုကာ ငွေများကိုပါ ပေးလေသည်။

“အိဖြူရယ် အခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငွေတော့ မယူပါရစေနဲ့”

“ငါက စေတနာနဲ့ ပေးတာကို နင်က ငြင်းတော့ ငါ့ စေတနာကို အသိအမှတ် မပြုတဲ့သဘောလား”

ဟု စကားနာ ထိုးသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အတွက်ကြောင့် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်တဲ့သဘောပါ။ တလွဲမထင်ပါနဲ့”

“ဘာမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ ဒီတစ်ပတ် သစ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စက အကျိုးအမြတ် အတော်ကလေး ရလိုက်တာနဲ့ အဖေက အချိုးကျ ခွဲပြီး ဆုအဖြစ်နဲ့ နင်တို့အားလုံးကို ပေးတာပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် လက်ခံယူလိုက်ရသည်။

နောက်ထပ် တစ်ပတ်လောက် ကြာတော့ အမေ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက အနည်းငယ် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။

သို့စေကာမူ အားတော့ မရှိလှသေးပေ။

“ငါ့သားလည်း အမေ့အတွက် ပင်ပန်းလှပြီ၊ အခုတော့ အမေလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိလာပြီဆိုတော့ အလုပ်ဆင်း ခင် ဆင်းပါဦးလား သား”

“ရပါတယ် အမေရယ်၊ အလုပ်ဆင်းရမှာတောင် အမေ ဘစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်၊ အမေ နေတတ် ပါတယ်၊ လိုရင် အိမ်နီးပါးချင်းတွေလည်း ရှိတာပဲ၊ သူတို့က လည်း မနေကြပါဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်တာဝန် မပျက်ပါစေနဲ့ ကွယ်”

ဟုပြောသဖြင့် နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ကြာသော အခါ အမေ့အတွက် အတန်အသင့် စိတ်ချရပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အလုပ်ဆင်းရန် ပြင်လေသည်။

သူ အလုပ်သွားခါနီးသောအခါ အမေက အထုပ်လေး တစ်ထုပ် ထုတ်ပေးပြန်လေသည်။

“မင်းအဖေ မဆုံးခင်တုန်းက မင်းကို ဘာပစ္စည်း ပေး သွားသေးလဲ”

“ရွှေကွပ်ထားတဲ့ သွားတစ်ချောင်း ပေးထားခဲ့တယ် အမေ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ အမေ့မျက်နှာပေါ်မှာ နှစ် ပေါင်းများစွာ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့သော အပြုံးရိပ်ကလေးကို လျှပ်တစ်ပြက် ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်။

သီဝေနေသော မျက်လုံးထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများ
အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေဟန်ရှိ
လေသည်။

“မင်းအဖေမှာ ရွှေသွားတစ်ချောင်း ရှိသလို အဖေ
မှာလည်း ရွှေသွားတစ်ချောင်း ရှိတယ်၊ အဖေတို့ ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာစဉ်က နှစ်ယောက်အတူတူ လုပ်ထားခဲ့ကြတာကွယ်”

အဖေပါးစပ်ထဲမှာ ရွှေသွားတစ်ချောင်း ရှိသည်ကိုသာ
သိခဲ့သော်လည်း အဖေနှင့် အတူတူ လုပ်တာကိုတော့ မသိ
ခဲ့ပေ။

“မင်းအဖေလိုပဲ အဖေ့ဆီမှာလည်း မင်းကို ပေးစရာ
ဆိုလို့ အဲဒီ သွားတစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ခေါင်းအုံးအောက်မှ လက်ကိုင်ပဝါ
အဟောင်းလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ထုတ်
ပေးလေသည်။

နီမောင်က ယူပြီး ဖြေကြည့်လိုက်တော့ ရွှေဖြင့် ကွပ်
ထားသော အံသွားတစ်ချောင်းကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

“အဖေ့ရဲ့ သွားနဲ့ မင်းအဖေရဲ့သွား နှစ်ချောင်းကို
မပျောက်မပျက်ရလေအောင် ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားပေ
တော့၊ တစ်နေ့ကျရင် အဖေတို့ကိုယ်စား ဒီသွားနှစ်ချောင်း
က မင်းကို စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်”

ဟု ထူးဆန်းသော စကားကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး သိမ်းထားပါ့မယ် အဖေ”

“သာဓုကွယ်၊ သာဓု၊ သာဓု။ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့
သာ။ မိဘကို လုပ်ကျွေးတဲ့ သားသမီးတွေဟာ ဘယ်တော့
မှ ဒုက္ခမရောက်ကြဘူး။ ဆင်းရဲရင်တောင်မှ ပြောင်ပြောင်ပဲ
ဆင်းရဲကြတယ်၊ ဒီ သွားနှစ်ချောင်းကို ကိုယ်နဲ့ မကွာ
ဆောင်ထားခြင်းကြောင့် အဖေ၊ အဖေတို့ မရှိကြတော့ရင်
တောင် အန္တရာယ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံတဲ့အခါမှာ မိဘတွေကိုယ်စား
စောင့်ရှောက်ကြပါလိမ့်မယ်”

ဟု မှာကြားလေသည်။

နီမောင်လည်း အဖေပေးခဲ့သော သွားနှင့် အဖေပေးခဲ့
သော သွားနှစ်ချောင်းကို အိတ်ရှုံ့ကလေးတစ်ခုဖြင့် အတူတကွ
ထည့်ကာ လည်ပင်း၌ ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

အခန်း [၉]

ထူးခြားသော မေတ္တာစွမ်းအင်

အမေ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ အနည်းငယ် စိတ်ချရ သည်နှင့် နီမောင် တောသို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ် သူ့ကြုံတွေ့ရသော အန္တရာယ်က အသက် ဘေးနှင့် အတော်နီးလှပေသည်။

“ဆရာ ဒီဘက်တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တဲ့ သစ်အမျိုးအစားနဲ့ သစ်ကောင်း ဝါးကောင်းတွေ သိပ်မရနိုင် တော့ဘူး”

လွှဆိုင်းသမား မောင်ဉာဏ်ဝင်းက ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“စိန်တောင် မြတောင်ဘက်ကို တက်မှ သစ်ကောင်း ကောင်းတွေ ရနိုင်တော့မယ်”

စိန်တောင်မြတောင် ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ တစ်ကြိမ်က သစ်ခိုးသမားများ သူ့ကို ချိန်းသော စာကို အမှတ်ရမိလေသည်။

“အဲဒီဘက်က တောနက်တော့ သစ်ခိုးသမားတွေ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ရှိတော့ရှိနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က သတိ ထားလုပ်ရင်တော့ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဘထော်တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး တက် သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ လက်လွှဲသမား၊ စက်လွှဲသမား၊ တားဆိုင်းသမားများကို ခေါ်ပြီး စိန်တောင် မြတောင်သို့ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

စိန်တောင် မြတောင်မှာ ယခု သူတို့စခန်းချနေသော နေရာနှင့် အတန်ငယ်ဝေးကာ ရိုးမ အလယ်ကြောလောက် တွင် ရှိပေသည်။

ထိုနေရာဘက်မှာ တောနက်သည်။

ပေလေးငါးရာ မြင့်သော တောင်ကုန်းများ၊ နက်ရှိုင်းလှ သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ လိုဏ်ဂူများရှိသည်။

တောင်ခြေနှင့် အလှမ်းကွာဝေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တောနက်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် လူသူအရောက် အပေါက် နည်းလှသည်။

တော်ရုံတန်ခိုး ဇွဲမခံနိုင်သော သစ်ခုတ်သမားများလည်း ထိုနေရာဘက်သို့ မသွားဝံ့ကြပေ။

ထို့ပြင်...

တောနက်ထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့ကလည်း ပေါလှပေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း စိန်တောင်မြဲတောင် သစ်တောတစ်ဝိုက်မှာ သူတို့ အလိုရှိသော အင်၊ ကညင်၊ တောင်သရက်၊ ပိတောက်၊ သက်န်းသားနှင့် ယမနေ အစရှိသော အပင်များမှာ ပေါချင်တိုင်း ပေါနေတော့သည်။

အချို့အပင်များဆိုလျှင် ဖယောင်းတိုင်များသဖွယ် တဖြောင့်တည်း အပေါ်သို့ တက်သွားပြီး အပေါ်ပိုင်းရောက်မှ အကိုင်းအခက်နှင့် အရွက်များ ရှိလေသည်။

တောသမားစကားနှင့် ပြောရလျှင် ခေါင်းပေါင်းကျွတ် သစ်ပင်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျောက်တောင်များဖြစ်ပြီး သစ်ကောင်းများက တောင်ထိပ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိပေသည်။

နီမောင်တို့ တစ်တွေသည် မိမိတို့အတွက် အသုံးပြု၍ ရနိုင်သော သစ်ပင်များရှိရာ တောင်ထိပ်ဘက်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်တစ်ဝက်လောက် ရောက်သောအခါ အောက်ဘက်၌ မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ် ကွေ့ကောက်လျက်

အောက်ဘက်သို့ စီးဆင်းနေသော ချောင်းတစ်ချောင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ ချောင်းတစ်ချောင်းပါလား၊ တောင်ပေါ်မှာ ခုတဲ့ သစ်လုံးတွေကို ဒီချောင်းထဲကနေ စုရပ်ကို သယ်သွားရင် လွယ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု နီမောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာလေးက ဒီချောင်းရဲ့အကြောင်းကို မသိသေးလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘထော်ရဲ့”

“ဒီချောင်းက ရာဇဝင်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က ဆင်သေချောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ မိုးအခါ တောင်ကျရေ ဆင်းလာရင် ဆင်တောင် မခံနိုင်ဘူး သေတယ်၊ ချောင်းဖျားဘက်မှာ ရေတံခွန် တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ရေတံခွန်က ကျလာတဲ့ ရေတွေကို ချောင်းထဲကို ဒလဟော စီးမကျလာဖို့ ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ခံထားပေးရတယ်၊ နွေအခါ ဖြစ်သော်ငြားလည်း စိတ်မချရဘူး၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေ လိမ့်ထွက်သွားရင် ချောင်းရေတွေက ဒလဟော ကျလာတတ်တယ်”

ဟု ဦးမွန်ထော်က ပြောသည်။

“လူတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိပေမယ့် သစ်လုံးချဖို့ လောက်တော့ အသုံးဝင်မှာပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ တောင်ထိပ်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့ကြလေသည်။

တောင်ထိပ်ပိုင်း ရောက်သောအခါ မီးဖိုဟောင်းတစ်ခု ကို တွေ့ရပြီး လူများ နေထိုင်သွားသော လက္ခဏာများကို တွေ့ရလေသည်။

၎င်းတို့စိတ်ထဲမှာတော့ တောလိုက်သမားများ စခန်းချ သွားသောနေရာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်လိုက်မိသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ...

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

တစ်ယောက်က ကောက်ယူပြီး ပြသောအခါ မီးမသေ သေးသော ဆေးပတ်ပွတ်ချွန်းလိပ် တစ်လိပ်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒီဆေးပတ်လိပ်ကို ပစ်ချသွားတာ မကြာသေးဘူး။ ကေန္တ ကျုပ်တို့ တက်လာသံကြားလို့ ရှောင်သွားတာဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ရိုးရိုးသားသားလူတွေဆိုရင် ဘာကြောင့် ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လုပ်စရာလိုမလဲ၊ ကေန္တ သစ်ခိုးသမားတွေဖြစ်မယ်”

“ဒီလိုသာမှန်ရင်တော့ ရှေ့မှာ အန္တ ရာယ်ပြုနိုင်တယ်၊ အားလုံး သတိ၊ ဝီရိယနဲ့ လုပ်ကြကိုင်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု ဦးမွန်ထော်က လူကြီးပီပီ သတိပေးလိုက်သေး သည်။ ပြောသည့်အတိုင်းပါပေ။

တောင်ကုန်းထိပ်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်နေရာ၌ ရပ်၍ နားနေစဉ် ချုံတောထဲမှ ဝှစ်၊ ဝှစ်...ဟူသော မြည်သံ ကြားလိုက်ရပြီး မြားနှစ်စင်း ထွက်လာသည်။

ဦးမွန်ထော်က သူ့ဆီ ဝင်လာသော မြားကို လွတ်ရုံ ကလေးရှောင်လိုက်နိုင်သော်လည်း နီမောင်ကတော့ ရှောင်ချိန် မရတော့ပေ။

သို့ကြောင့်...

ဝင်လာသော မြားတံကို ကျောလှည့်ပြီး ခံပေးလိုက် သည်။

“ဒုတ်”

မြားတံက ကျော၌ လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဝင်ရောက်စိုက်နေလေသည်။

ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ချုံနောက်မှ ရိပ်ခနဲ ပြေးသွားသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်လိုလို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုနောက်သို့ ပြေးလိုက် သွားသည်။

“နီမောင်... မလိုက်နဲ့... မလိုက်နဲ့”

ဦးမွန်ထော်က လှမ်းအော်လိုက်သော်လည်း နီမောင်က မကြားတော့ပေ။

သူလိုက်လာမှန်း သိတော့ ရှေ့မှ ဒူးလေးလွယ်ထား သူက လူယောင်ပြလိုက်၊ ပြေးလိုက် လုပ်နေသည်။

နီးလာလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်။

မြင်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ ရှေ့မှ ပြေးနေသူက လူခါးစောင်း

လောက မြင့်သော ချုံတန်းတစ်ခုပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကျော် သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့်...

နီမောင်လည်း ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေ တော့ဘဲ ရှေ့ကလူ ခုန်ကျော်သွားသော ချုံပုတ်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်လိုက်သည်။

“ဟာ”

လွန်သွားပြီးမှ မှားမှန်း သိလိုက်ရတော့သည်။
ရှေ့ကလူက ဟန်ပြ ခုန်ကျော်သွားကာ နီးစပ်ရာ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ဆွဲ၍ အပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။
သူကတော့ ပေလေးရာကျော်လောက် နက်သော ချောက်ထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

နီမောင် မျက်စိထဲမှာ ပြာသွားသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

အတွယ်အတာ မရနိုင်သော ချောက်ကမ်းပါးထဲမှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျဆင်းလာစဉ် နားထဲမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အောက်ဘက်မှာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ထွက်နေတယ်၊ မိအောင် ဖမ်းဆွဲလိုက်၊ မိအောင် ဖမ်းဆွဲလိုက်”

ထိုအသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရစဉ်မှာ ကမ်းပါးမှ အစွန်းထွက်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ

ထိမိလိုက်သည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်က ဆွဲမိဆွဲရာကို မိမိရရ ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ပထမတော့ လူအလေးချိန်၊ အပေါ်မှ ကျလာသော အရှိန်ကြောင့် သူ့ဆွဲလိုက်သော သစ်ကိုင်းပါ အောက်သို့ ညွတ်ဆင်းကျသွားသည်။

ထိုအရှိန်လောက်နှင့်ဆိုလျှင် ဆွဲထားသော သစ်ကိုင်း ကျိုးလျှင်ကျိုး၊ မကျိုးလျှင် အဖြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်လောက်ပြီဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လိုက်စဉ်မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ ယမ်းခါနေတော့မှ အောက်သို့ မကျတော့ဘဲ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော...

လောလောဆယ်တော့ သူ အသက်ဘေးအန္တရာယ်က လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့စေကာမူ ဆွဲထားသော သစ်ကိုင်း က သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် တောင့်ခံ ထားနိုင်မည်ကို မသိရသေး။

ကိုင်းဖျားတစ်ခုကိုသာ ဆွဲမိထားပြီး လေထဲမှာ တန်း လန်းကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အချိန်မရွေး အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားနိုင်ပေသည်။

အထက်ကို မော့ကြည့်တော့ ပေတစ်ရာကျော်ခန့် အမြင့်ရှိပြီး အောက်ဘက်မှာတော့ ပြုပြင်လေးသာ မြင်ရ သဖြင့် ပေနှစ်ရာ၊ သုံးရာခန့် နက်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

ထိုသူ့လောက် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ထဲသို့ ကျသွား
လို့ကတော့ သူ့အတွက် ကံကောင်းနိုင်မည် မဟုတ်သလို
ဘယ်နည်းနဲ့မှလည်း အသက်ရှင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ထိုအခါမှ သူဖက်ထားသော သစ်ကိုင်းလေးကို ကြည့်
လိုက်သောအခါ တောင်မန်ကျည်းကိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို
အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေသည်။

“ဟင်... တောင်မန်ကျည်းပင်ပါပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင်
တောင်မန်ကျည်းပင်က ငါ့အသက်ကို ကယ်တာ နှစ်ခါရှိနေပြီ
အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ”

ထိုသို့ စဉ်းစားမိရင်း ‘မန်ကျည်းတစ်ညို့ လူတစ်ကိုယ်’
ဟူသော စကားပုံအတိုင်း လက်ညှိုးလောက်ရှိသော မန်ကျည်း
ကိုင်း တစ်ကိုင်းပင်လျှင် လူတစ်ကိုယ် အလေးချိန်ကို ခံနိုင်
သည် ဆိုသော်လည်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမည်ကိုတော့
မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။

ထိုအချိန်မှာ ချောက်ကမ်းပါး အပေါ်ဘက်မှ အော်သံ
များကို ကြားလာရသည်။

ကျောက်နံရံများဖြင့် ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် သဲသဲ
ကွဲကွဲ မကြားရသော်လည်း မိမိကို ခေါ်နေမှန်းတော့ သိလိုက်
သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကမ်းပါးထိပ်စွန်းနှင့်
ကောင်းကင်ပြာပြာကိုသာ မြင်ရပြီး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်
ရပေ။

သို့ကြောင့်...

“ဟေး...”

ဟူသော အသံရည်ဆွဲ၍ အော်လိုက်သည်။
ချောက်ကမ်းပါးနံရံများမှာ “ဟေး... ဟေး” ဟူသော

ပဲ့တင်သံများ ထွက်လာသည်။

အသံက အပေါ်သို့ လှိုင်တက်သွားသည်။

“ဟေး... ငါဒီမှာ ရောက်နေတယ်... ဟေး”

ဟု ထပ်အော်လိုက်သည်။

အတန်ကြာတော့ အပေါ်မှ ပြန်အော်သံအချို့ ကြား
လိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်း လျှောက်ကျ
လာသည်။

နွယ်ကြိုးက သူရှိရာ မရောက်ဘဲ မြွေတစ်ကောင်ပမာ
လေထဲမှာ တလန်းလန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် လက်တစ်ဖက်က
သစ်ကိုင်းကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်နှင့် နွယ်ကြိုးကို
လိုက်ဆွဲယူရသည်။

အတော်ကလေး ကြိုးစားမှ ဖမ်းမိသွားသည်။

ကြိုးကို မိသောအခါ ခိုင်၊မခိုင် စမ်းကြည့်ပြီးနောက်
ပြည်းပြည်းချင်း အပေါ်သို့ရောက်အောင် ဆွဲတက်ရသည်။

လက်တွေကနား မောလိုက်တာကလည်း ရင်ထဲမှာ
ညှိုက်နေသော်လည်း အားတင်းခါ ဆွဲတက်သွားရာ နောက်
ဆုံးတော့ အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေတော့သည်။

အပေါ်သို့ မရောက်ခင်ကတည်းက ကမ်းပါးစွန်းမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေကြသော သူ့အဖော်များ၏ မျက်နှာများကို မြင်ရစဉ်ကပင် အားရှိနေခဲ့သည်။

သူ အပေါ်ပြန်ရောက်တော့ အားလုံးက တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်း ဒီချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတာ အသက်မသေဘဲ ပြန်တက်လာနိုင်တယ်၊ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ဘယ်လိုများ အသက်ဘေးက လွတ်လာတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးကွာ”

ဟု ဦးမွန်ထော်က မေးသဖြင့် နီမောင်က အသက်ကို ဝ၊အောင်ရှုရင်း အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးမွန်ထော်က...

“ဒါဟာ သာမန်ကြောင့် အသက်ဘေး လွတ်လာတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုတော့ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေက ဝိုင်းပြီး စောင့်ရှောက် နေကြပြီထင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ နီမောင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော အိတ်ကလေးကိုသာ ယောင်ယမ်းပြီး ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတာ ဘာလဲကွယ်၊ အဆောင်ပစ္စည်းလား”

“အဆောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အဖေ၊ အမေတို့ရဲ့ သွားတွေကို သိမ်းထားတာပါ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ အားလုံးက အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ပြီးမှ ဦးမွန်ထော်က...

“လောကမှာ မိဘတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေလောက် ပိုကောင်းမယ့် အဆောင်ဆိုတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ မိဘဆိုတာ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးဂိုဏ်းဝင်ပဲ၊ မိဘရဲ့ ပစ္စည်းကို ဆောင်ထားတာ ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ တခြားသူတွေ အတွက် ထာဘီစုတ်ဖြစ်ပေမယ့် သားသမီး တစ်ယောက်အတွက် ကတော့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပစ္စည်း တစ်ခုပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ချောက်ကမ်းပါးမှ လိမ့်ကျသော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ကြောင့် သည်တစ်ပတ်တွင် ပန်းဖျား ဖျားသဖြင့် ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းကို ပင့်ခေါ်ပြီး ဆေးကုရလေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်ကို ဆေးကုပေးရင်း...

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဦးမွန်ထော်ကပြောပြလို့ သိရတယ်၊ ဒါထက် မင်းဆီမှာ မိဘတွေရဲ့ သွားတွေ သိမ်းထားတယ်ဆို ဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး”

“မိဘဆိုတာ ဘုရားနဲ့ တစ်ဂိုဏ်းတည်း ပြုရလောက်အောင် ကျေးဇူးကြီးလှတယ်၊ မိဘကျေးဇူးကို မဆပ်နိုင်ရင်

ဘောင်မှ မတော်ကားမိရင် ကုသိုလ်ရပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရင်တော့ ဘယ်ပြောဖွယ်ရာ ရှိပါတော့မလဲ။ ဒါကြောင့် မောင်နီမောင်အနေနဲ့ တောထဲမှာ အန္တရာယ်ဆိုးတွေက အကြိမ်ကြိမ်က လွတ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရင် ရနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ဒါအပြင် ဂမ္ဘီရပညာပိုင်းနဲ့ ကြည့်ရင်လည်း အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုများပါလိမ့် ဆရာကြီး”

“ဂမ္ဘီရပညာမှာ ကက်ကင်းဓာတ်တွေဟာ အကျိုးပေးလေ့ ရှိကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဥပမာပြောရရင် နေနံချင်း ကက်ကင်း၊ ဓာတ်ချင်း ကက်ကင်း၊ အဆောင်ပစ္စည်း ကက်ကင်း၊ အမည်နာမချင်း ကက်ကင်းတွေဟာ အကျိုးပေးလေ့ ရှိကြတယ်။ အချို့ကလည်း အမည်နဲ့ ကက်ကင်းမိအောင် အဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဆောင်လေ့ရှိကြတယ်”

ဤသို့ဖြင့် နာမည်ဓာတ် အဆောင်ဓာတ် ကက်ကင်း မိသဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာသော သာဓကအဖြစ်အပျက်များ စွာတို့ ရှိကြပေသည်။

(ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သဖြင့် စကားချပ်အနေဖြင့် ရေးသားရလျှင်...

ကျွန်တော့်အမည်မှာ ‘အောင်ခိုင်လင်း’ ဖြစ်သလို ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သော လမ်း၏ အမည်မှာ ‘ရန်ကြီးအောင်’ ဖြစ်ပါတယ်။

ရွှေပြောင်းစက တမင် ကက်ကင်းမိအောင် ရည်ရွယ်၍ ပြောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ အလျဉ်းသင့်သလို ပြောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အောင်ခိုင်လင်းနှင့် ရန်ကြီးအောင်၊ ရန်ကြီးအောင်နှင့် အောင်ခိုင်လင်း ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ၁၂၂၄ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ၄၂၂၁ ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာ၊ တနင်္ဂနွေပင် ဖြစ်နေရာ အမှတ်မထင် ကက်ကင်းဓာတ် မိနေခဲ့ပါတယ်။

ထိုလမ်းသို့ ရောက်စက နက္ခတ္တရောင်ခြည် မဂ္ဂဇင်းမှ အလုပ်ထွက်ခါစ ဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးအရရော၊ စာပေလုပ်ငန်းအရပါ သာမန်မျှသာ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကြီးအောင်လမ်းသို့ ပြောင်းခါစက မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ၂၀၀၂ နှစ်ရောက်လာတော့ စာပေဘက်မှာ အောင်မြင်လာပြီး ထိုနဲ့အတူ ငွေကြေး၊ စီးပွားရေးများလည်း ခိုင်မာတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ၂၀၀၄၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်များ ရောက်တော့ စာပေအရ အောင်မြင်မှုများသာမက အချမ်းသာကြီး မဟုတ်တောင်မှ လူတန်းစေ့စေ့ နေနိုင်သော ဘဝအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြီးစားအားထုတ်မှုကြောင့် အောင်မြင်မှု ရခဲ့တယ်လို့ ယေဘုယျ ပြောလို့ရပေမယ့်၊ ကျွန်တော့် အမည်နှင့် နေထိုင်သော လမ်းအမည် ကက်ကင်းမိသော အကျိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်မိပါတယ်။

ဒါက ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့မို့ အလျဉ်းသင့်၍ ရေးပြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ [စာရေးသူ]

ဦးဗန်ကောင်းက ကွမ်းအစ်ကို ယူပြီး ကွမ်းတစ်ယာကို ယာစားပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

“မင်းလည်း သတိထားမိမှာပေါ့၊ မင်းကို အသက်ဘေးက နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ ဘာလဲကွယ့်”

“တောင်မန်ကျည်းပါ ဆရာကြီး”

“တောင်မန်ကျည်း ဆိုတော့ စနေ၊ ကြာသပတေး၊ တနင်္လာ တွဲထားတဲ့ အမည်ပေါ့၊ မင်းတို့အိမ်မှာ အဲဒီလို စနေ၊ ကြာသပတေး၊ တနင်္လာဓာတ်နဲ့ တွဲမှည့်ထားတဲ့ အမည်ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

နီမောင်မှာ ဗေဒင်ပညာ ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်သဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်လံတွေးတော နေရလေသည်။

“သိပ်လည်း ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး စဉ်းစားမနေပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒီအမည်ပိုင်ရှင်က မင်းအနားမှာပဲ ရှိတာပါ။ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအမေ ဒေါ်ကျင်မေပေါ့၊ ဒေါ်ကျင်မေက

စနေ၊ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး တွဲထားတဲ့ ကက်ကင်း အမည်ပေါ့”

“ဟင်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“အဲဒါက ကက်ကင်းဓာတ်ကြောင့် ဆိုတာထက် မင်းအမေရဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် မင်း အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်း သတိထားမိရင် တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“တွေ့ပါတယ် ဆရာကြီး၊ အသံကြားရင်ကြား၊ ဒါမှ မဟုတ် လူရိပ်လိုလိုတွေကို တွေ့ရပါတယ်”

“အဲဒါတွေက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမိဘတွေက မင်းနောက်ကို မလိုက်နိုင်ကြတော့ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ မေတ္တာ တရားတွေက မင်းရဲ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်နေကြတယ်၊ သူတို့ကိုယ်စား သူတို့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်တွေက မင်းအနားမှာ အမြဲရှိနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် အရေးအကြောင်း တစ်ခုခု ပေါ်လာရင် အသံတွေ၊ အတိတ်နိမိတ်တွေ ပြပြီး အကူအညီ ပေးနေကြတာပေါ့”

ဟု ပြောပြတော့မှ နီမောင်မှာ သဘောပေါက်သွားပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေသော မိခင်ဖြစ်သူကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့ ပြောနေသော စကားသံများကို ကောင်းစွာ မကြားရသော်လည်း အမေက သူ့ကို နီမောင် လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အားပေးသည့်အနေနှင့် ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“အမေရယ်”

နီမောင်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

အခန်း [၁၀]

သိင်္ဂါရ အလှများ

ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မရလိုက်သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုဒဏ်တို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အားများ ကုန်ဆုံးသွားသလိုဖြစ်ကာ ခြေလက်များကိုပင် မသယ်ချင်အောင် ဖြစ်နေသောကြောင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် အိမ်မှာပင် နားနေရသည်။ ထိုလိုနားနေသည်ကပင် သူ့အတွက် ပိခင်ကြီးကို ပြုစုချိန် ပိုရလေသည်။

ပိခင်ကြီးမှာ အသက်အရွယ် ကြီးလှပြီပို ရောဂါက သက်သာလည်း ခဏသာရှိပြီး တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးလာတတ်သည်။

တစ်ညတော့ နီမောင်ကို ခေါ်၍ ပြောသည်။

“သား အမေတို့မှာ ဆင်းရဲသွားတယ် ဆိုပေမယ့် ဘိုးဘွားမိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လက်ဝတ် ရတနာတွေ ကျန်သေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

အမေရောဂါကြောင့် ကယောင်ကတမ်း ပြောနေသည် ဟု ထင်မိသည်။

“ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေက မိဘဘိုးဘွားတွေ လက် ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ”

“အမေရယ်၊ အဲဒီလို ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိပါလျက်နဲ့ အဖေတို့ အမေတို့ ဘာကြောင်းများ ဒုက္ခခံ နေကြရတာလဲ ဟင်၊ ထုတ်ပြီး သုံးစွဲလို့ မရဘူးလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ အမေတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ အမေတို့ သုံးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရတနာပစ္စည်း တွေကို ထုတ်လိုက်တာနဲ့ မင်းအစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ သိသွားရင် ချက်ချင်း လာခွဲယူကြတာနဲ့ အမေတို့ ရည်ရွယ် ထားတာတွေ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမေတို့က ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်တွေများ ရှိလို့ လဲဟင်”

“အမေတို့ ရည်ရွယ်ချက်က တစ်ဝက်က ကောင်းမှု ကုသိုလ် တစ်ခုခုလုပ်ပြီး တစ်ဝက်က ငါ့သား အိမ်ထောင် ပြုတဲ့အချိန်မှာ ခွဲပေးဖို့ပဲ”

“ကျွန်တော့်အတွက် မလိုပါဘူး အမေရယ်၊ အမေ မသေခင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်မယ်ဆိုရင် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ပစ္စည်းတွေက ဘယ်မှာ ထားတာလဲဟင်”

“အခုနေ သားယူလို့ မဖြစ်သေးဘူးသား၊ အခုနေ ယူလိုက်တာနဲ့ မင်းအစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ လာခွဲယူကြတာနဲ့ ဘာမှကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ငါးသား၊ ငါ့သား လက်ထပ်တဲ့ အချိန်ရောက်မှ ယူပြီးတော့ အမေတို့မှာခဲ့တဲ့ အတိုင်း တစ်ဝက်ကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု ကျန်တစ်ဝက်ကို မင်းဘဝအတွက် သုံးပေတော့ သား”

ဟု မှာကြားလေသည်။

“ရတနာတွေက အမေတို့ ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထား သလဲဟင်၊ ရတနာတွေရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော်က ဘယ်လို ရှာရမလဲ”

ဟု နီမောင်က မေးလိုက်သည်။

“ရတနာတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သိဖို့ အမေ တို့က ငါ့သားကို မြေပုံတစ်ခု ပေးထားခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါက အခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေရဲ့ သွားတစ်ချောင်းနဲ့ အမေရဲ့ သွားတစ်ချောင်းပဲပေါ့”

“ဟင်... အဖေရဲ့ အမေတို့ သွားနှစ်ချောင်းက မြေပုံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ မင်းအဖေသွားမှာ ကွပ်ထားတဲ့ ရွှေပြားကိုခွာ၊ အမေသွားမှာ ကွပ်ထားတဲ့ ရွှေပြားကို ခွာပြီး

နှစ်ခုဆက်ကြည့်လိုက်ရင် ရတနာတွေ ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်စိတ်ထဲမှာ အမြော်အမြင် ကြီးလှသော စိတ်များ၏ စေတနာနှင့် လျှို့ဝှက်သိုသိပ်မှုများကို တအံ့တဩ ဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်တော်ဘဝမှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ မလိုပါဘူး။ အဖေ၊ အမေတို့ကို မသေခင် ပြုစုခွင့် ရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ အဖေတို့၊ အမေတို့ ဖြစ်စေချင်တာတွေ အားလုံး ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်”

“သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု”

နီမောင်သည် နောက်တစ်ရက်တွင် တောထဲသို့ ပြန်သွားရတော့မည်မို့ အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အမေအတွက် လိုလေသေးမရှိရအောင် စီစဉ်စရာများ စီစဉ်နေစဉ် သူ့အိမ်သို့ ဟန်ထွန်းနှင့် အဖော်တစ်ယောက်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“နီမောင် မင်း တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ သတင်းကြားတာနဲ့ အခြေအနေ လာကြည့်တာကွ။ အခုရော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဒဏ်ရာက ပြောပလောက်အောင် မရပါဘူး။ အခုတော့ နေကောင်းသွားပါပြီ”

“သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဆိုတာ မင်းအတွက်များ ရည်ရွယ်ပြီး ထားခဲ့ရောသလား မပြောတတ်ဘူး။ ပေလေးငါးရာနက်တဲ့ ချောက်ထဲကျတာတောင် မသေတာကတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဟန်ထွန်းက သူ့ကိုကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ပြောနေလေသည်။

“ဒါကတော့ ကံပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် မင်းသစ်လုပ်ငန်း အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ ဟန်ထွန်း”

“လုပ်ငန်းကတော့ မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သစ်လုံးတွေကတော့ လိုသလောက် မရဘူး”

“အလုပ်သမားကောင်းကောင်းရှာပြီး ခုတ်ခိုင်းပေါ့ကွ”

“အဲဒီ အလုပ်သမားတွေကပဲ နှိပ်စက်နေတာပဲ၊ သူတို့က တောထဲမှာ သစ်လုံး နှစ်လုံးရရင် တစ်လုံးကိုသာ ငါ့ဆီပို့ပြီး ကျန်တစ်လုံးကို ရောင်းစားပစ်နေတာကွ”

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကို ရောင်းစားနေတာလဲ”

“တောထဲမှာ သစ်မှောင်ခိုသာမားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေက သူတို့ကို သစ်လုံးရောင်းလျှင်ရောင်း၊ မရောင်းလျှင်လူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ”

“ဟင်”

ထိုစကား ကြားသောအခါ နီမောင်မှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေတော့သည်။

“မင်းလည်း တောထဲလိုက်နေတာ အတော်ကြာပြီပဲ သူတို့က မင်းဆီကို တစ်ခါမှ မဆက်သွယ်သေးဘူးလား” နီမောင်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ...

“အင်း... ဆက်သွယ်ကြတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကရာ သစ်လုံးတွေ ရောင်းသလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှ မရောင်းဘူး”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်း သတိသာ ထားပေတော့ မကြာခင်မှာ သူတို့က မင်းရဲ့အသက် အန္တရာယ်ကို နည်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းချင်းမို့ အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

ဟု လေးလေးနက်နက်ရှိဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ပြောလေ”

“မင်းက ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးလစာ စားပြီး လုပ်နေတာဆိုတော့ ကောင်းစားတော့ အလုပ်ရှင်တွေ ကောင်းစားပြီး အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်တော့ ကိုယ်ဖြစ်မယ့် အလုပ်မျိုးတွေတော့ ရှောင်စေချင်တယ်ကွာ”

ဟု စေတနာဖြင့် သတိပေးသလို ပြောသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့အလုပ်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့အလုပ် မျိုးတွေကို မလုပ်ချင်ဘူး ဟန်ထွန်း၊ ငါ မလုပ်နိုင်လျှင်

အလုပ်က ထွက်ချင်ထွက်မယ်၊ လုပ်နေတဲ့ အခိုက်အတန့် မှာတော့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ် မျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူးကွာ”

ဟု စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ဟန်ထွန်းက သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလေသည်။

ပြီးမှ နီမောင်ကို သနားစရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေသည်။

“မင်းနေရာမှာ တခြားလူဆိုရင်တော့ အသက်ဘေး အန္တရာယ်တော့ အဖြစ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေရမယ့် အလုပ် မျိုးပဲ လက်ခံမှာ သေချာတယ်”

“အများ မိုးခါးရေသောက်တိုင်း လိုက်သောက်မယ် ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲကွာ၊ လူ့ဘဝမှာ နေရတဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ကြည့်ဝံ့တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ပဲနေချင်တယ် ဟန်ထွန်း ရာ”

“ငါကတော့ သူငယ်ချင်းမို့ စေတနာနဲ့ လာသတိပေး တာပါ၊ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာကတော့ မင်းရဲ့ ဆန္ဒပဲ၊ တော်ကြာမှ အသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ထပ်ကြုံလာမှ သတိ မပေးကောင်းလားဆိုပြီး ငါ့ကို အပြစ်မတင်လေနဲ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဟန်ထွန်းတို့ ပြန်ထွက်သွားလေ တော့သည်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ပန်းအိဖြူ
ဆောက်လာသည်။

“ဟိုကောင်တွေ ဘာလာလုပ်တာလဲ နီမောင်၊ သူတို့
ဘာတွေ ပြောသွားတာလဲ”

ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် ပေးလေသည်။

“သူတို့လာတာ နင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

နီမောင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူတို့အထဲမှာ ရှိနေကတည်းက ငါ အပြင်ဘက်မှာ
ရောက်နေတာ၊ မတွေ့ချင်လို့ အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေတာ
ဟန်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက အတ္တသိပ်ကြီး
တဲ့ကောင်၊ သူလာရင် ကောင်းတဲ့စကားတော့ ပြောမှာ
မဟုတ်တာ သေချာတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

နီမောင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ ပန်းအိ
ဖြူမှာ မျက်နှာလေး နီရဲလာသည်အထိ ဒေါသဖြစ်နေလေ
သည်။

“နင် ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ အိဖြူ”

“နင့်ဆီကို ကိစ္စရှိမှပဲ လာရမှာလား နီမောင်ရယ်၊ နင့်
အတွက် သေးနဲ့ အစားအသောက် လာပို့ပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ တို့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်
တည်း ရှိတော့ အလုပ်က သိပ်ပြီး အကွက်မစေ့လှပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း အဖော်လေးဘာလေး ရှာပေါ့ဟယ်”

“ငါက အရွယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ တကယ်လို့
အမေ့ကို ပြုစုပေးဖို့ အဖော်လိုချင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ
တို့အခြေအနေမျိုးကို ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ နင်ကြီးစားရင် ရနိုင်တာပဲ”

ပန်းအိဖြူက ယူဆောင်လာသော အစားအသောက်
များကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော
လိုက်သည်။

“ငါက ဘာကို ကြီးစားရမှာလဲ”

“နင်လိုချင်တာကို ရအောင်ကြီးစားယူပေါ့ဟဲ့၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းအားဆိုတာ အထင်သေးလို့ ရတာမှ
မဟုတ်တာ၊ ခန့်မှန်းလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ လူသင်းရဲ
တာ၊ ချမ်းသာတာက ဘဝကံနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်
တာကို ရအောင် ကြီးစားတာကတော့ ကာယကံရှင်နဲ့ပဲ
ဆိုင်တယ်”

ပန်းအိဖြူထံမှ ထိုစကားကို ကြားသောအခါ နီမောင်
ရင်ထဲမှာ အားရှိလာသလို ခံစားရသည်။

“နင်စကားကြားရတာ ငါ့ရင်ထဲမှာ အားရှိလာသလိုပဲ၊
ငါလိုချင်တာတွေကို ရအောင် ကြီးစားချင်လာသလိုပဲ”

ပန်းအိဖြူထံမှ စကားပြန် မရပေ။

သို့သော် လှည့်တော့ မကြည့်ဘဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်
နေသည်။

နီမောင်က ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွားပြီး ပန်းအိဖြူနောက်နားမှ ကပ်ရပ်လိုက်သည်။

“အိဖြူ”

“ဟင်...နီမောင်ကလဲဟယ်...လန့်လိုက်တာ ဘာလဲ”

“ငါ့အနေနဲ့ လိုချင်တာကို ရအောင် ကြိုးစားရမယ် ဆိုရင် တစ်ခုပဲ လိုချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားချင် တယ်၊ အဲ... အဲဒါ...”

ပန်းအိဖြူက နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်များကို ဟိုရွေ့သည်ရွေ့ လုပ်နေသည်။

နီမောင်က သူမ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

“ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက နင့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တွယ်နေခဲ့တာ နင်နဲ့ အတူတူ နေချင်တဲ့စိတ် ငါ့မှာ အမြဲ ရှိနေခဲ့တယ်၊ အခု အရွယ်ကလေး ရလာတော့ နင့်ကို လက် လွှတ်လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်လာတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစား ချင်လာတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“အခု အခြေအနေက နင်တို့က အလုပ်ရှင်၊ ငါက နင်တို့ဆီက အလုပ်သမားဘဝ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုး မြင်မှာကို စိုးရိမ်မိတယ်”

ထိုခါမှ ပန်းအိဖြူက သူ့ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာ သည်။ နီမောင်က ကိုင်ထားသော လက်ကို အလန့်တကြား လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့ဘဝရဲ့ လက်တွဲဖော် ရွေးတဲ့နေရာမှာ ရုပ်ချောဖို့ မလိုဘူး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာဖို့ မလိုဘူး၊ ဂုဏ်ပကာသနရှိဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ လူမျိုး၊ ဘဝခရီးကို လျှောက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်က အားကိုး အားထား ပြုနိုင်တဲ့ လူမျိုးကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ အရာရာကို မလုပ်ခင်က လက်မြှောက် အရှုံးပေးနေတဲ့လူမျိုး မလိုချင်ဘူး”

ဟု ပြောလေတော့မှ နီမောင်က ပန်းအိဖြူ လက် ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နင့်ကို ငါ ကြိုးစားခွင့် ရှိတယ်ပေါ့နော်”

“အဲဒါ နင့်ရဲ့အလုပ်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်နေ့ကျရင် နင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတော့မယ်”

“စောစောကပြောတော့ အရွယ် ငယ်ပါသေးတယ်ဆို”

“အခုအရွယ်ကတည်းက ကြိုးစားမှ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက် ရမှာပေါ့”

“ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးနဲ့”

ပန်းအိဖြူက မချိုမချင် မျက်နှာလေးဖြင့် ပြောလိုက် လေရာ နီမောင်မှာ အားရှိလာသည်။

“ငါလေ ဟိုးငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ကြိတ်ပြီး သံယောဇဉ် ရှိနေတာ အခုလို အရွယ်ကလေး ရလာတော့ သိပ်ချစ်လာမိတာပဲ၊ နင်ကရောဟင်”

“ဘာလဲ... အခုမှ ငါ့ကို ရည်စားစကား ပြောနေတာ လား”

“မဟုတ်ဘူး... စောစောကတည်းက ပြောနေတာ မပြောတတ်လို့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် ဖြစ်နေတာ”

“နင်က ရိုးမလိုလိုနဲ့ အတော်ကို အ,တယ်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ရည်စားစကား ပြောနေတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ထိုင်ပြီး နားထောင်ပေးနေတာကို နင်က ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ”

ထိုစကားကြားတော့မှ...

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ အိဖြူ ရယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ငါ့ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိလာပြီဆိုတော့ ရှေ့ဘဝအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရတော့ မှာပါ။ တို့နှစ်ယောက် သစ္စာရှိကြေးနော်”

နီမောင်က ပန်းအိဖြူ လက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်၍ မေးလိုက်ရာ ပန်းအိဖြူက အပြီးကလေးဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

လောလောဆယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက်က တော့ သိင်္ဂါရ ရသများဖြင့် လှပနေပြန်လေသည်။

အခန်း [၁၁]

ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်

နီမောင် စိန်တောင်ပြတောင် သစ်ကွက်စခန်း ပြန်ရောက် သွားတော့ အခြေအနေက မကောင်းလှပေ။

ဦးမွန်ထော်က အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

“မင်းပြန်သွားတဲ့ ရက်မှာ များနက်ဆိုလား ဘာဆို လား။ သစ်ခိုးသမားတွေက ငါ့ဆီကို စာတစ်စောင် ပို့ပေး ကြတယ်၊ စာထဲမှာ ဖြတ်ပြီးသား သစ်လုံးတွေကို သူတို့ကို ခွဲရောင်းပေးဖို့ပဲ၊ ငါက လက်မခံတော့ အလုပ်သမားတစ် ယောက်ကို မြားနဲ့ချောင်းပစ်ပြီး သတ်တယ်”

“ဟင်... အတော် အတင့်ရဲနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သစ်ကွက်တွေထဲမှာ အစောင့် တွေထားပြီး အလုပ် လုပ်နေကြရတယ်”

“ဘယ်လိုအစောင့်ထားတာလဲ အဘ”

“တချို့က အလုပ် လုပ်နေရင် တချို့က လင်းလေး ခူးလေးတွေ ကိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ကင်းစောင့်ပေးနေ ရတယ်”

“မြားပစ်ခံရတဲ့ အလုပ်သမားရော အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိသလဲ အဘ”

“ထိုသေ အဆိပ်တွေ ထည့်ပစ်တော့ သိပ်တောင်မခံ လိုက်ရပါဘူးကွာ သေတာပါပဲ”

“ဒီအတွက် အဘ ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ”

“ဒါဟာ လူသတ်မှုပဲ၊ ဒါကြောင့် လူလွတ်ပြီးတော့ ပျဉ်ပုံကြီးက သစ်တောရုံးကိုတော့ အကြောင်းကြားထားတယ်၊ သူတို့ တောထဲဆင်း စစ်ကြမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ် အဘ၊ တော်ကြာ ဒီထက် အတင့်ရဲလာရင် အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်မကင်းလှဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ သစ်ကွက်များထဲသို့ လှည့်လည်ကာ အခြေအနေ ကြည့်ကြလေသည်။

နောက်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ပျဉ်ပုံကြီး စခန်းမှ တောအုပ်၊ တောခေါင်းနှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာ ကြသည်။

ဦးမွန်ထောင်တို့က မြားထိ၍ သေသော အလောင်းကို တောထဲမှာ သည်အတိုင်းပဲ ထားသဖြင့် ၎င်းတို့က အလောင်း

ကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြ၍ မြားတံကို သက်သေခံ အဖြစ် သိမ်းယူပြီးမှ အလောင်းကို မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။

တောထဲသို့ လိုက်လာသော တောအုပ် ကိုသောင်း ထိုက်မှာ အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိသည်။ လူရွယ် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သစ်တောကိစ္စ၊ စစ်ဆေးရေးကိစ္စ၊ သစ်စက် များမှ သစ်လုံးများကို မကြာခဏ လာရောက်စစ်ဆေးရသော ကိစ္စဖြင့် မဲဇာမြိုင်ရွာသို့ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း သူတို့ တာဝန်ကျသော တောထဲမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေသောကြောင့် လာရောက်စစ်ဆေးကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက်...

နေမဝင်မီ မဲဇာမြိုင်ရွာသို့ ပြန်သွားကြသည်။

သစ်ခွဲစက်ပိုင်ရှင်များမှာ တောအုပ်၊ တောခေါင်းများ လာလျှင် ပြာပြာသလဲ ဆီးကြိုကြရပေရာ တောအုပ်တောခေါင်း များက မိမိတို့ရွာ၌ စခန်းတစ်ထောက် ဝင်နားသောအခါ ဦးသက္ကတို့မှာ ပြာပြာသလဲ ဆီးကြို ညှဉ်ခံကြရလေသည်။

တောအုပ် ကိုသောင်းထိုက်ကလည်း မဲဇာမြိုင်သို့ ရောက်လျှင် အခြားမှာ မတည်းဘဲ ဦးသက္ကတို့ဆီမှာသာ တည်းလေ့ရှိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုကြီးတစ်ယောက်ဟု သတင်းလွင့်ထားသော ကိုသောင်းထိုက်က ဦးသက္က၏ သမီးချောပန်းအိဖြူအား ပျက်စိကျနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသော ဦးသက္ကနှင့် ဒေါ်မင်းဖြူတို့ကလည်း ကိုသောင်းထိုက် ရောက်လာလျှင် သမီးဖြစ်သူကိုသာ ဧည့်ခံခိုင်းကြလေသည်။

ထိုနေ့ကလည်း ဦးသက္က လွှဲဆိုင်းမှ လွှဲသမားတစ်ယောက် မြားပစ်ခံရသဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ကို လာရောက်စစ်ဆေးကြရာမှ အပြန်တွင် ဦးသက္ကဆီမှာ ဝင်ရောက်တည်းကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးသက္ကတို့က အရက်နှင့် အစားအသောက်များဖြင့် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်၍ ဧည့်ခံရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တောအုပ်မင်း၊ တောထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေလည်း အရင်ကလို အေးအေးဆေးဆေးမရှိတော့ပါလား၊ သစ်ခိုးသမားတွေက အခြေအနေ အတော်ဆိုးလာပါလား”

ဟု ဦးသက္ကက ပြောသည်။

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် ဆင်းစစ်မှတော့ မကြာခင် အမှုပေါ်မှာပါ၊ ဒီလိုအမှုမျိုးမှ အရေးမယူနိုင်ရင် ဒီထက် အခြေအနေ ဆိုးလာမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး သစ်တောဝန်ထောက်မင်း သိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူးပေါ့”

ကိုသောင်းထိုက်က အရက်တစ်ကျိုက်၊ အသားကြော်တစ်ကိုက် ဝါးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တောသူ တောင်သားတွေကတော့ တောအုပ်မင်းတို့လို အမြင်မကျယ်လှပါဘူး၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို တောအုပ်မင်းတို့ ကူညီပေးမှပဲ အဆင်ပြေမှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အကူအညီ ပေးနေတယ်ဆိုတာ ဦးသက္က အသိဆုံးပါနော်၊ လိုင်စင် ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်း ရစေအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တယ်၊ သစ်တွေဆိုရင်လည်း တရားဝင် သစ်တွေရော၊ တရားမဝင် သစ်တွေပါ ဦးသက္က စိတ်ကြိုက် လုပ်ခွင့်ပြုထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“သစ်တော ဥပဒေအရ တိတိကျကျ အရေးယူမယ်ဆိုရင် အခု ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတဲ့ သစ်တွေက သစ်အမျိုးအစား မမှန်တာရယ်၊ ပေမမိတဲ့ သစ်တွေ ခုတ်တာရယ်၊ အဲဒါတွေ အားလုံး ဖမ်းဆီးအရေးယူလို့ ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သစ်တော ဥပဒေအရ အဖမ်းခံရရင် လူလည်း အပြစ်ပေးခံရမယ်၊ သစ်စက်လိုင်စင်တွေ ပိတ်သိမ်းပြီး လက်ရှိ အသုံးပြုနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် အသိမ်းခံရမယ်ဆိုတာ ဦးသက္က သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုသောင်းထိုက်က အာလေးလျှာလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သိပါတယ်... သိပါတယ်၊ အခုလို အကူအညီပေးတဲ့ တောအုပ်မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအတွက် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့လည်း ကျုပ်တို့ဘက်က ဝန်မလေးပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်က ကြည့်ပြီး အကူအညီ ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ဦးသက္ကတို့ သဘော ပေါက်ပါတယ် နော်”

ကိုသောင်းထိုက်က မလှမ်းမကမ်းတွင် အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်ပေးနေသော ပန်းအိဖြူကို အရက်ခိုး ဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလေရာ ဦးသက္ကရော ဒေါ်မင်းဖြူတို့မှာ ငယ်ရာက ကြီးလာကြသူများ ပီပီ ချက်ခနဲဆို နားခွက်က မီးတောက်သလို ကိုသောင်းထိုက်စကားက ဘာကို ရည်ရွယ် ပြောနေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

ကိုသောင်းထိုက်၏ သဘောကို ယခုမှ ရိပ်မိသည် မဟုတ်ဘဲ ယခင်အခေါက်များ လာစဉ်ကတည်းက ရိပ်မိထားပြီးဖြစ်ရာ မိမိတို့၏ တစ်ဦးတည်းရှိသော သမီးလေးကို ကိုသောင်းထိုက်လို သစ်တောအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်ရလျှင် ဂုဏ်မငယ်လှဟု ယူဆကာ မသိကျိုးကွံပြုနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပန်းအိဖြူကတော့ တောအုပ် ကိုသောင်းထိုက်ဆိုသော လူလာလျှင် အလုပ်သဘောအရ မလွှဲမရှောင်သာ အလိုက်သင့်

ဆက်ဆံနေရသော်လည်း ၎င်း၏ အမူအရာနှင့် ၎င်း၏ သဘောကို ရိပ်မိနေသောကြောင့် မနှစ်မြို့လှပေ။ ထိုသဘောကို ရိပ်မိသော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းဖြူက...

“ဟဲ့... ပန်းအိဖြူ မောင်သောင်းထိုက်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို အထောက်အပံ့ အကူအညီပေးနေတဲ့ လူဟဲ့၊ သူ ကာကွယ်ပေးနေလို့ သစ်တွေ၊ ဘာတွေ အဖမ်းအဆီး မခံရတာ နှင် မသိဘူးလား၊ လာရင် မျက်နှာက ခုနစ်ခေါက်ချိုး၊ ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ နှင့်အချိုးကို ငါ မသိဘူးမှတ်နေသလား”

“အမေကလည်း သမီးက ဒီလိုနေတတ်လို့ နေတာ အပြစ်မြင်နေတယ်၊ ဘာလဲ ကျွန်မက သူ့စိမ်းယောက်ျားတွေ ရှိတဲ့ အချိန်မှာ တပြုံးပြုံးနဲ့ လူလုံး ထွက်ပြနေရမှာလား”

“ငါပြောတာက ဒီသဘောမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အေ၊ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံဖို့ ပြောတာပါ”

“မဆက်ဆံချင်ပါဘူး၊ လာရင် အရက် မူးမူးရူးရူးနဲ့ မရိုးမသားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ပဲ ကြည့်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဪ... ညည်းက ဒီလို အရာနို့ အရာခံလူတွေ ကျတော့ မဆက်ဆံချင်ဘူး ပေါ့လေ၊ ဟို... ဘာမဟုတ်တဲ့ နီမောင်လို ကောင်ကျတော့ ချိုချိုသာသာ ဆက်ဆံချင်တယ်

ဒေါ် ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ။ ငါ့က နင့်အမေပါ။ နင့်အမူအရာ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဝမ်းထဲမှာ အူဘယ်နှစ်ခွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြင်သာပါတယ်။ ဒါပဲနော် အခုကတည်းက တစ်ခါတည်း သတိပေးထားမယ်။ မိဘက ကောင်းမယ်ထင်လို့ လက်နဲ့ရေးတာကို ခြေနဲ့ဖျက်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ တစ်ခါတည်း အမွေပြတ်ပဲ... ကြားလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလေသည်။

သို့သော်လည်း သူမအနေကတော့ ကိုသောင်းထိုက် ဆိုသောသူကို ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ လက်မထပ်ဟုတော့ ဆုံးဖြတ်ထားမိလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ဒေါ်မင်းဖြူမရှိခိုက် ဦးသက္ကက ပန်းအိဖြူ ကို ခေါ်မေးလေသည်။

“သမီးကို အဖေ မေးစရာရှိတယ်။ သမီးက ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်နေ့ကျရင် မောင်သောင်းထိုက်တို့ဘက်က သမီး ကို လက်ထပ်ဖို့ ပြောလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သမီးသဘော ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ အဖေက သိချင်လို့ပါ”

ဟု မေးသည်။

“သမီး ကိုသောင်းထိုက်ဆိုတဲ့ လူကို စိတ်ထဲက ဘယ်လိုမှ မနှစ်သက်ဘူး။ လက်လည်းမထပ်နိုင်ဘူး အဖေ”

“ဘာကြောင့်လဲကွယ်”

“သူ့အကြောင်းကို သမီးတို့ ဘာမှ သိရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပြောသမျှပဲ သိနေရတာ။ သူက လူပျို လူလွတ်လို့ ပြောပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုအရှုပ်အရှင်း တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး”

ဦးသက္ကက ဆေးတံကို ဖွာရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခုက မေတ္တာမပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု ဟာ ဘယ်တော့မှ မတည်မြဲနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မဘဝ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲပါစေ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ အဲဒီလိုဘဝမျိုးထဲမှာတော့ မနှစ်မြုပ်ပါရစေနဲ့ အဖေရယ်”

ဟု ပန်းအိဖြူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သမီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါဖြင့် သမီးမှာ ရည်စူး ထားတဲ့လူရော ရှိထားပြီလား”

ဦးသက္ကက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးသည်။

ပန်းအိဖြူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သမီး ရည်မှန်းထားတဲ့သူက နီမောင် မဟုတ်လား” ထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဖေက ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့သူဆိုတော့ လူငယ် တွေရဲ့ သဘာဝကို နားလည်ပါတယ်။ သမီး ရွေးချယ်တာ မှန်တယ်၊ မှားတယ် ဆိုတာတော့ အခုနေ ပြောဖို့ရာ စောပါ

သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီး သူ့ကိုယူရင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကိုတော့ ခံရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါ့မလား”

“စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ထက် ကိုယ်ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကို သမီး ခံနိုင်ပါတယ်၊ နီမောင်ဟာ လူဆင်းရဲနေပေမယ့် မေတ္တာဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာ ပါတယ်”

“လောကမှာ ဆင်းရဲတွင်း သိပ်နက်လာရင် မေတ္တာ မိုးတွေ ခေါင်လာတတ်တာရော သမီး တွေးမိရဲ့လား”

“ညီမူတစ်ခုရဖို့အတွက် နှစ်ယောက်အတူ လက်တွဲပြီး ရုန်းကန်တဲ့အခါ နွေးထွေး ကြင်နာမှုနဲ့ နှစ်သက်မှု အပြုံး တစ်ချက်ဟာ ဘဝအတွက် အရေးကြီးလှပါတယ် အဖေ၊ သတ္တိနဲ့ ခွန်အားသစ်တွေကို ချစ်ခြင်း မေတ္တာကပဲ ပေးနိုင် ပါတယ်”

“သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အဖေ နားလည်ပါတယ်၊ ငါ့ သမီးလေး ကံကောင်းပါစေလို့ အဖေ ဆုတောင်းပေးပါ မယ်၊ ကဲ...ကဲ သမီး၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပေတော့”

ဟုပြောသဖြင့် ပန်းအိဖြူက သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ နီမောင်ဆီသို့ လူကြုံဖြင့် ထည့်ပေးရန် စာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေသည်။

အခန်း [၁၂]

ဆင်သေချောင်းမှ တောင်ကျရေ ရန်စွယ်

နီမောင်တို့ စိန်တောင်မြဲတောင်ပေါ်ရှိ ယာယီစခန်း၌ စခန်းချနေကြစဉ် ရွာသို့ ရိက္ခာပြန်သယ်သော အဖွဲ့နှင့် စာတစ်စောင် ပါလာလေသည်။

“ဆရာလေးကို ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး အစ်မလေးက ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာ”

ဟုပြောကာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လာပေး လိုက်သဖြင့် စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

နီမောင်...

အရေးကြီးလို့ ငါ စာရေးပေးလိုက်တယ်။

အမေက ငါ့ကို တောအုပ်ကိုသောင်းထိုက်ဆိုတဲ့

လူနဲ့ ပေးစားဖို့ နားချနေတယ်။

အဖေကတော့ ငါ့သဘောကို မေးပါတယ်။
ဒါကြောင့် ငါလည်း နင့်နဲ့ ငါ့အကြောင်းကို
ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

အဖေ သဘောကတော့ ငါ့ကို လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးမယ့် သဘောပဲ။

အဲဒါ ဒီတစ်ခေါက် နင်ပြန်လာရင် ဘယ်လို
စီစဉ်ကြရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ အသေးစိတ်ဆွေးနွေး
တိုင်ပင်ကြရအောင်နော်။

နင် တောထဲမှာ အစစ အရာရာ ဂရုစိုက်ပါနော်။
နင့်ကို သတိရနေတဲ့...

အိဖြူ

စာက တိုတိုတုတ်တုတ် ရေးထားသော်လည်း အတွေး
များက ရှည်လျားစွာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းသို့
ရောက်လာပေပြီ။

အချစ်ဖြင့် စ, ခဲ့သော်လည်း ထိုအချစ်၏ နောက်မှာ
အရေးကြီးလှသော အချက်တွေ၊ ရွေးချယ်ရန် ခက်လှသော
အကြောင်းတွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရသည့်အကြောင်း၊ အမှား
အမှန် ချိန်ဆရမှုတွေ။

အစရှိသော အကြောင်းအရာများက တစ်ပုံတစ်ပင်
ပါလာလေ့ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် အရွေးမမှားဖို့ လိုသည်။
ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဖို့ အရေးကြီးသည်။

တစ်ချက်ကလေး မှားတာနှင့် ဘဝပျက်သွားနိုင်သော
အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ ပန်းအိဖြူကို သတိရနေရင်း စာရွက်ကလေးကို
ခေါက်၍ အိတ်ထဲထည့်နေစဉ် ဦးမွန်ထော် ရောက်လာသည်။

“နီမောင်ရေ ဆင်သေချောင်းရဲ့ဟိုဘက် တို့ချထားတဲ့
သစ်လုံးတွေ အနားကို သစ်ခိုးသမားတွေ ရောက်နေပုံရ
တယ်တဲ့၊ ကို သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဟု လာပြောသဖြင့် အဝတ်အစားလဲ၊ လက်နက်များကို
ယူပြီး စခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆင်သေချောင်းမှာ သူတို့ စခန်းချနေသော နေရာ၏
အောက်ဘက်မှာ ရှိသောကြောင့် သိပ်မဝေးလှပေ။

သူတို့တစ်တွေသည် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်ခြေလျှာ
အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဆင်သေချောင်း တစ်ဝိုက်မှာ တောခြေရှင်းသဖြင့်
သာသာယာယာ ရှိလှသည်။

ယခုအခါမှာတော့ ချောင်းထဲမှာ ရေအနည်းငယ်သာ
ရှိပြီး စမ်းချောင်းလေးနားမှာ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေလေသည်။

“ဆင်သေချောင်း... ဆင်သေချောင်းနဲ့ နာမည်တော့
အတော်ကြီးလှတယ်၊ အခုကြည့်တော့လည်း အဆိပ်မရှိတဲ့
ရေမြေလေးအတိုင်းပါလား”

နီမောင်က ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် မှတ်ချက်ချသည်။

“ရေမြွေလည်း ကိုက်ရင် သေတာတွေရှိတယ် ဆရာလေးရေ သိပ်တော့ အထင်မသေးနဲ့ဗျ၊ သူက အခုနေသာ ရေမြွေတစ်ကောင်လို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေပေမယ့် ချက်ချင်း မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ပါးပျဉ်းထ၊ ထောင်ရင် ထောင်လာ တတ်တာဗျ”

ဟု စောထီးက ပြောသည်။

“တောင်ကျရေဆင်းတဲ့ ချောင်းတွေက မိုးအခါမှသာ ဆင်းလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အတော်များများကတော့ ဆရာလေးပြောတဲ့အတိုင်း မိုးရွာမှပဲ ရေကျတတ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီချောင်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုး... စိန်တောင်မြတောင် အထက်မှာ ရေတံခွန်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီက ရေတွေက ရေအိုင်ကြီး တစ်အိုင်ထဲကို ကျတယ်၊ အဲဒီ ရေအိုင်ကြီးက ရေတွေကို ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ပိတ်ထားတယ်၊ နွေရာသီ ချောင်းထဲ မှာ ရေမရှိတော့တဲ့အချိန် သစ်လုံးတွေ ဘာတွေ မျှောချ ချင်တယ်ဆိုရင် အဲဒီ ကျောက်တုံးကြီးတွေကို တွန်းဖယ် ဖွင့်လိုက်ရင် မိုးတွင်းအချိန် တောင်ကျရေဆင်းသလို ဆင်းလာ ရောဗျ၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မဲအောင်ကပါ ပြောပြသော်လည်း နီမောင်ကတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မကြုံဘူးသေးသောကြောင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပင် သဘောထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီချောင်းက မာယာသိပ် များတယ်၊ နွေရာသီ ချောင်းထဲမှာ ရေမရှိဘူးဆိုပြီး လူတွေ ရော၊ တိရစ္ဆာန်တွေပါ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ချောင်းထဲ ဆင်းနေကြတုန်း ပြန်ဆို ကျောက်တုံးကြီးတွေက လိမ့်ထွက် သွားပြီး တောင်ကျရေတွေ ဒလဟော ဆင်းလာတဲ့အခါ ပြေးချိန် ရှောင်ချိန် မရဘဲ သေတာတွေဆို နည်းတော့တာ မှတ်လို့”

သူတို့တစ်တွေ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ ကြရာ ချောင်းစပ်ဘက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့ ရောက်နေသော နေရာ၏ ချောင်းတစ်ဖက် ကမ်းရှိ တောထဲ၌ သူတို့ ခုတ်ထားသော သစ်လုံးများရှိသည်။

ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်တောထဲမှ လူသံအချို့ ကြားရသည့်အပြင် သစ်လုံးများကို တွန်းသံ ရွှေသံများကိုပါ မသဲမကွဲ ကြားရသည်။

သို့သော်...

အသံမထွက်စေရန် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချက်ပြလိုက်ပြီး သစ်ပင်အကွယ်များတွင် နေရာယူ၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။

တစ်ဖက်တောထဲမှ သစ်လုံးရွှေသံ၊ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားသံ များကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသောကြောင့် သူတို့ အဖွဲ့သားအားလုံး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက်သွားရန်

တိုင်ပင်ကြပြီး လက်နက်များကို အဆင်သင့် ကိုင်ဆောင်ပြီး ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ကူးကြလေသည်။

ချောင်းမှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းပြီး ရေအောက်၌ သဲနန်းများက ဒူးဆစ်ထိအောင် နှစ်ဝင်နေသောကြောင့် လမ်းလျှောက်ရတာ ခရီးမတွင်လှပေ။

ရှေ့သို့ ရောက်ရန် ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်း ကြွဖို့ရန် အတော်ကြီးစားမှ ရသည်။

ရေနက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရင်ဆို့လောက်အထိ ရေစူးနက်သောကြောင့် လျှောက်ရတာ ပိုပြီး ခက်ခဲလာသည်။ နှေးကွေးလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တောထဲမှ လူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ် လာလေသည်။

“အူ...”

ထိုအသံသည် တောထဲ၌ မိမိတို့ အချင်းချင်း အချိန်း အချက်ပြုသော အသံ၊ ဒါမှမဟုတ် အချက်ပေးသော အသံ ဖြစ်မှန်း တောထဲမှာ နေကြသူတိုင်း သိကြသည်။

ပထမတော့ သာမန် အချက်ပေးသံတစ်ခု ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း ခဏကြာတော့မှ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ချောင်းအထက်ပိုင်းဘက်မှ အူသံတစ်ချက် ကြားလိုက် ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ကြောက်

မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော ရေလုံးကြီးများ ကျဆင်းလာသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း”

“တောင်ကျရေတွေ ဆင်းလာပြီဟေ့၊ နီးတဲ့လမ်းကိုသာ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် တက်ကြပေတော့”

ဦးမွန်ထော် သတိပေးသံကြောင့် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သူက လှည့်၊ ရှေ့ရောက်အောင် ဆက်ကူးသူက ကူးနှင့် ပျာယာခတ်သွားကြလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း...

ရေနက်ပိုင်းတွင် ရောက်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ သဲဖွက်များ ကျုံ့နေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ခရီးမတွင် လှဘဲ ရှိနေရာ ခဏချင်းမှာပင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ရေလုံးကြီးများက သူတို့အားလုံးကို တိုက်ချသွားလေတော့ သည်။

“ဝေါ... ဝေါ... ဝေါ”

“အား”

ရေလုံးကျသံနှင့် လူအော်သံများက ဆူညံသွားလေ တော့သည်။

အားလုံးမှာ ရေလုံးကြီးများနှင့်အတူ မျောပါသွားလေ သည်။ အချို့ကလည်း နီးစပ်ရာ ကမ်းသို့ ရောက်အောင် အားကြီးမာန်တက် ကူးကြသည်။

အချို့ကလည်း ကမ်းစပ်မှာ ရှိသော သစ်ပင်၊ သစ်တုံး၊ သစ်ကိုင်း၊ နွယ်ကြီးများကို ဖမ်းပိနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။

ချောင်းအလယ်သို့ ရောက်နေသော နီမောင်ကတော့ ရေကူးလည်း မကျွမ်းကျင်၊ ချောင်းအလယ် ရေနက်ပိုင်း ရောက်နေသောကြောင့် ဘယ်အရာကိုမှ အမှီအတွယ် ပရဘဲ ရေလုံးကြီးနှင့်အတူ အောက်ဘက်သို့ မျောပါသွားလေတော့သည်။

နားထဲမှာ ရေစီးသံ တဝေါဝေါမှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ မကြားရပေ။ မျက်စိထဲမှာလည်း ရေလုံးကြီးများမှလွဲ၍ အခြား ဘာမှမမြင်ရပေ။

အရေးကြီးတာက လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ကြုတ်ကလေး ပြတ်မကျန်ခဲ့ရန်နှင့် ကျောက်စွန်း ကျောက်ချွန်းများနှင့် ဝင်မတိုက်မိရန်ပင် ဖြစ်၏။

ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးကို ထောက်မိရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း မိတစ်ချက် မမိတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။

ရေများက အလုံးလိုက် အရှိန်ဖြင့် ဝင်ဆောင့်နေသဖြင့် မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ နားရွက်များထဲသို့ ရေများဝင်လာသဖြင့် ဖွန်နေသည်။

ရေပေါ်သို့ ခေါင်းပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိလူများကို တွေ့ရလေမလားဟု ကြည့်သော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။

ရေစီးက သည်အတိုင်း ဆက်သွားနေလျှင် အကြောင်းမဟုတ်၊ ရှေ့တွင် ရေတံခွန်ကဲ့သို့ ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလျှင်တော့ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကမ်းစပ်မှ ထိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို မြင်သဖြင့် အမိအရ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

မိသည်။

သို့သော် သစ်ကိုင်းက ကျိုးပါလာသည်။

နောက်တစ်နေရာမှာတော့ နွယ်ကြီး တစ်ချောင်းက ရေထဲမှာ မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တန်းလန်းမျှောပါနေသည်ကို မြင်ရပြန်သဖြင့် ဖမ်းဆုပ်လိုက်သော်လည်း ရေညှိဖြင့် ချော်ထွက်ကာ လွတ်သွားပြန်လေသည်။

ရှေ့ဘက်တွင် ကျောက်ချွန်တစ်ခု ထိုးထွက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရောက်သောအခါ သတိထားနေပြီး အနားရောက်သောအခါ ခြေဖြင့် လှမ်းကန်လိုက်ရာ တစ်ဖက်ကမ်းစပ်သို့ အတော် နီးသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကမ်းစပ်၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မသဲမကွဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အားရှိသွားသည်။

အနားရောက်သောအခါ ထိုလူက သူ့ဆီသို့ ကြိုးတစ်ချောင်း လှမ်းပစ်ပေးသဖြင့် အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ကမ်းပေါ်မှ လူက နွယ်ကြိုးတစ်စကို သစ်ပင်မှာ
ချည်ထားပြီး သူ့ကို ကမ်းရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း
ဆွဲယူလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ကြိုးစားတော့မှ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်
သွားတော့သည်။

သောင်စပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထိုလူက သူ့ကို
ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် နီမောင်မှာ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်ကြောင့်
သတိမေ့သွားလေတော့သည်။

အခန်း [၁၃]

တောနက်ထဲမှ ကယ်တင်ရှင်

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိမေ့နေသည် မသိပေ။
သူ သတိပြန်ရလာတော့ ဂူတစ်ဂူထဲသို့ ရောက်နေ
ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

“ငါ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာပါလိမ့်”
နေရာမှ ထ,ရန် ပြင်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ အနည်း
ငယ် မူးလာသလို ရှိသဖြင့် အသာမှိန်းနေလိုက်သည်။

သူရောက်နေသည့် နေရာမှာ ဂူကြီးတစ်ဂူ၏ အတွင်း
တစ်နေရာဖြစ်ပြီး သူရောက်နေသည့် နေရာမှာ ကွပ်ပျစ်
တစ်ခုပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ရေစိုနေသော အဝတ်အစား မရှိ
တော့ဘဲ အခြားအဝတ်အစားများ လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးထား
ခြင်း ဖြစ်၏။

ဂူထဲမှာ အတန်ငယ် မှောင်နေသော်လည်း မလှမ်း
မကပ်ဘဲ ဝိုင်ပေးထားသော မီးဖိုမှ မီးရောင်ကြောင့် အလင်း
ရောင် ရနေသလို အနွေးဓာတ်လည်း ရနေပေသည်။

အတန်ကြာအောင် မိုးနိုးနေပြီး မှတ်မိနိုင်သမျှအကြောင်း
အရာများကို စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

သစ်ခိုးသမားအား ဖမ်းဆီးရန် ဆင်သေချောင်းကို
ဖြတ်နေစဉ် တောင်ကျရေများ စီးကျလာပြီး ရေလုံးများထဲ
မှာ မျောပါလာစဉ် ကမ်းစပ်မှ လူတစ်ယောက်က ကယ်တင်
လိုက်သောကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ခြင်းကိုတော့
သူ သတိရနေသည်။

သူ မသိသေးတာက ယခု ဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီး
ဘယ်သူတွေက ယခုလို ဂူထဲထည့်ထားသည်ကိုတော့ မသိရ
သေးပေ။

အပြင်ထွက်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးနေစဉ်မှာ အပြင်ဘက်မှ
သူမမြင်ဘူးသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး အသားတစ်မျိုး
ထည့်ကာ နူးအောင်ပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်တစ်ပန်းကန်
ကို လာပေးသည်။

ဗိုက်ဆာနေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အတော်ပဲဖြစ်သွား
သည်။

“ဒါထက်... နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲဗျ
အခု ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ဘယ်နေရာလဲဗျ”

နီမောင်က မေးလိုက်သည်။

“သိချင်ရင် ဆရာကြီးရောက်လာတော့ မေးကြည့်ပေ
တော့”

ထိုလူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် အဖြေပေးသည်။

“ဆရာကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“ခင်ဗျား အတော်လျှာရှည်ပါလား။ သူရောက်လာတော့
ခင်ဗျားဘာသာ မေးကြည့်ပေါ့ဗျ”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။
သို့ကြောင့်...

နီမောင်လည်း လာပို့ပေးသော ဆန်ပြုတ်ပူပူကို သောက်
လိုက်တော့မှ ရင်ထဲမှာ နွေးပြီး အတန်အသင့် နေသာထိုင်သာ
ရှိသွားလေသည်။

လက်မှ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေပိုင်း ငါးနာရီ
ကျော်နေပြီ။ ဂူထဲမှာ တောမီးဖိုမှ အလင်းရောင်ကြောင့်
သိပ်မမှောင်လှသေးပေ။

နီမောင် မိမိအဝတ်အစားများကို တွေ့လို တွေ့ငြား
လိုက်ကြည့်သေးသည်။

မတွေ့ရပေ။

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ပန်းအိဖြူ ရေးပေးလိုက်သော စာက
တော့ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ရေစိုပြီး ပျက်စီးသွားလောက်
ပေပြီ။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အလင်းရောင် ဝင်နေသော ဂူပေါက်ဝဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ သူ့အခြေအနေကို သဘောပေါက်မိတော့ သည်။ အပေါက်ဝကို သစ်လုံးတံခါးဖြင့် ပိတ်ထားသော ကြောင့် အပြင်သို့ ထွက်မရနိုင်ပေ။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့က ငါ့ကို ဖမ်းပြီး ဂူထဲ ထည့်ထားတာကိုး”

အပြင်ဘက်မှာတော့ အလုပ်သမားနှင့် တူသော လူ အချို့တို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဒီနေရာဟာ အလုပ်သမားစခန်းတစ်ခု ဖြစ်မယ်ထင် တယ်၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘယ်လို အကြံအစည်တွေနဲ့ ဒီနေရာမှာ လာနေကြတာလဲ။

မဟုတ်ခါမှလွဲရော ဒီလူတွေဟာ သစ်ခိုးသမားတွေ ဖြစ်မလား၊ ငါ့ဆီကို အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့ မြားနက်အဖွဲ့ ဆိုတာများ ဖြစ်လေမလား”

ဟု တစ်ယောက်တည်း အမျိုးမျိုးတွေးရင်း ဂူထဲ ပြန်ဝင်လာကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မိမိလည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော အိတ်ကလေး ကို သတိရသဖြင့် စမ်းကြည့်သောအခါ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘဲ ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်ရာ ရသွားသည်။

ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး ဘယ်သူမှ ရောက်မလာဘဲ တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုမှ အပူရှိန်ကို အားပြုကာ အိပ်ရလေ သည်။ ပင်ပန်းမှု အရှိန်ကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော် သွားလေရာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းမှ အိပ်ရာမှ နိုးလာ တော့သည်။

နိုးလာတော့ သူ့ဘေးမှာ သွားတိုက်ရန် ဆား၊ မျက်နှာ သစ်ရန် ရေနှင့် နံနက်စာ စားရန် ထမင်းနှင့် ဟင်းများ လာရောက်ပို့ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်နှာသစ်ပြီး အစားအစာများကို စားလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ စားနေရင်း နားထဲမှာ သစ်ခွဲစက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

အသံကြားရသော နေရာမှာ အပြင်ဘက်မှ မဟုတ်ဘဲ အတွင်းပိုင်းဘက်မှာ ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်...

နေရာမှ ထကာ ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက် လာခဲ့သည်။

ဂူမှာ အတွင်းပိုင်းရောက်လာလေလေ ကျယ်လာလေ လေဖြစ်ကာ အတန်ကြာအောင် လျှောက်သွားသောအခါ သူ့ရောက်နေသော နေရာ၏ အောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းထဲတွင် သစ်ခွဲစက် နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးဖြင့် သစ်လုံးများကို ခွဲပြတ်နေကြ သည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဟင်... ဒီထဲမှာ သစ်ခွဲစက်တွေ နှစ်လုံးတောင်မှပါ လား။ ဒါ တရားဝင်လိုင်စင်နဲ့ ခွဲဖြတ်နေတာတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ မဟုတ်ကာမှလွဲရော ဒါ သစ်ခိုးဂိုဏ်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အလုပ်သမားတွေကို အန္တရာယ်ပြုနေတာရော တောထဲမှာ သစ်လုံးတွေ ပျောက်နေကြတာရော သူတို့လက်ချက် ဖြစ်နိုင် တယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အလုပ်သမားများပင် ၁၅ ယောက်လောက် ရှိပြီး သစ်လုံးများကို သယ်သူက သယ်၊ လွှစင်ပေါ် ရောက်အောင် တင်သူက တင်၊ စက်ဖြင့် ခွဲသူကခွဲ၊ အချောထွက်လာသော သစ်ချောင်းများကို အချိုးအစားလိုက် ခွဲပုံသူက ပုံနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေကြလေသည်။

ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းမှာ ရှိသောကြောင့် အပြင်မှကြည့် လျှင် မမြင်နိုင်သလို အသံလည်း မကြားနိုင်ပေ။

ထို့ပြင်...

ဆင်သေချောင်းနှင့်လည်း မဝေးလှသောကြောင့် သစ်လုံး အတင်အချ ပြုလုပ်ရာမှာလည်း အဆင်ပြေလေသည်။

နီမောင်သည် ထိုနေရာတွင် ရပ်ပြီး အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးမှ မိမိနေရာသို့ ပြန်လာပြီး ဟန်မပျက်နေလေသည်။

ညဦးပိုင်း ရောက်သောအခါ မိမိ အိပ်သော ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှာ အိပ်မပျော်သေးသဖြင့် လှဲနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ အာလေးလျှာလေးဖြင့် စကားပြောသံ ကြားရသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက် အရက်သောက်ရင်း စကားပြော နေကြဟန် ရှိသည်။

“ခုရက်ထဲ ဆရာကြီး မလာဘူးလား”

“မလာနိုင်ဘူးလေ၊ ခွဲပြီးသား သစ်တွေကို မှောင်ခို ကုန်သည်တွေနဲ့ အရောင်းအဝယ် လုပ်ဖို့ရယ်၊ နောက်ပြီး ဒိန်းမယူဖို့ ကိစ္စလည်း စီစဉ်နေပုံရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်ကမိန်းမလဲ”

“မင်း မသိသေးဘူးလား၊ တို့ဆရာက သမ္မစိတ္တသစ်စက် ပိုင်ရှင် ဦးသက္ကရဲ့ သမီးကို ယူဖို့ စီစဉ်နေတယ်လို့ ပြောသံ ကြားတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ဟိုဖမ်းထားတဲ့ လူကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ မသိဘူး”

“သူလာတော့ ကြည့်စိစဉ်မှာပေါ့၊ ငါထင်တာတော့ ဆရာကြီးက ဒီနေရာကို သိသွားပြီးတဲ့ လူကို ဒီအတိုင်းတော့ ပြန်လွှတ်ပေးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါနဲ့များကွာ ဒီကို ခေါ်လာရသေးတယ်၊ သူ့ဘာသာ ချောင်းရေနဲ့ မျောပါသွားပြီး သေရင် အေးတာပဲ”

“တို့ဆရာကြီးအကြောင်းလည်း မင်းသိသားနဲ့ မပိုင်ရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ အခု ဖမ်းထားတဲ့လူက သမ္မစိတ္တ သစ်စက် က ဦးသက္ကရဲ့လူ မဟုတ်လား၊ တို့အဖွဲ့ကို ကလန်ကဆန် လုပ်နေတဲ့ အထဲမှာ သူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကောင်းကောင်း ပညာပေးမလို့ ခေါ်ထားခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ တို့ဆရာက ဉာဏ်တော့ အတော်သွားတယ်၊ ဒီလူတွေကို ဆင်သေချောင်းထဲမှာ ဒုက္ခရောက်အောင် စီစဉ်လိုက်ပုံများ ကွက်တိပါပဲ”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေသံကို ကြားရသည်။

“ဒီလူတွေဟာ သစ်မှောင်ခိုသမားတွေဆိုတာကတော့ သေချာပြီ သူတို့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

နီမောင်တစ်ယောက်တည်း အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေ လေသည်။

သူတို့ပြောသော စကားအရဆိုလျှင် သူ့ကို သည်အတိုင်း ပြန်မလွှတ်မှာတော့ သေချာနေပြီ။

ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဒီနေရာကနေ အချိန်မီ အပြင်ရောက်အောင် ပြန် မထွက်နိုင်ရင် ငါ့အတွက် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းလှဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားတဲ့အပြင် ရတနာသုံးပါးနဲ့ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးတို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး တွေကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း အချိန်လောက်တွင် မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူတစ်ယောက် သူရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

နီမောင်က ရုပ်ကို မမြင်ရသော်လည်း လူ၏ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို မှတ်မိနိုင်အောင် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“မင်းနာမည် နီမောင် မဟုတ်လား”

အသံဩဩဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းတို့အဖွဲ့က သမ္ပစိတ္တ သစ်စက်က အလုပ်သမား တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တို့အဖွဲ့က မင်းတို့ဆီက သစ်လုံးတွေ ဝယ်ဖို့ ကမ်း လှမ်းတာကို မင်းက လက်မခံဘူးဆို”

“သစ်လုံးတွေကို ရောင်းဖို့က ကျုပ်သဘောနဲ့ လုပ်လို့မှ မဖြစ်တာ၊ ကျုပ်တို့က ပိုင်ရှင်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်သမားတွေပဲ”

“မင်း... ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ပြနေတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါ မင်းရဲ့စာ မဟုတ်လား”

ထိုလူက အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ထုတ်ပြသည်။

၎င်းစာမှာ ပန်းအိဖြူ ပေးလိုက်သည့် စာဖြစ်ပြီး ရေစို နေသောကြောင့် တွန့်ကျေနေပြီဖြစ်သောကြောင့် စာလုံးများ ပင် ပျက်နေပြီ။

သို့သော်...

အနည်းငယ်တော့ ဖတ်လို့ရနေသေးသည်။

“မင်းက မတန်မရာ သူဌေးသမီးကို အပိုင်ကြံချင်တာနဲ့ ဒီလိုလုပ်ပြနေတာ မဟုတ်လား”

“ကျုပ် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

ဒေါသကြောင့် နီမောင့်လေသံက အတော်ကလေးမာသွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူက ထိုစကားကြောင့် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကလည်း အလာကြီးပါလား၊ ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးက သဘောကျနေတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

နီမောင်က ထိုသူ၏ လေသံကို ကြားဖူးသည်အထင်နှင့် မှတ်မိနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်နေသည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် အခုလို ဖမ်းထားတာလဲ”

“အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ၊ တို့က မင်းအသက်ကို ကယ်ထားတာပါ”

“တောင်ပေါ်က တောင်ကျရေတွေ ကျလာတာ ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

“တောင်ပေါ်က ရေတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂမပါဘဲ သူ့အလိုလို စီးကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့

အဖွဲ့တွေကို တမင် ဒုက္ခပေးချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာ မဟုတ်လား”

“မင်းတို့တစ်တွေက နည်းနည်းခေါင်းမာတော့ အခုလို ပညာပေးရတာပေါ့ကွာ၊ ရိုးမတစ်ကျောမှာ မြားနက်အဖွဲ့ကို အံ့တုတဲ့လူ မှန်သမျှ အခုလို ဒုက္ခတွေ့ရမှာပဲ”

“မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် ပေါ်မှာပဲ၊ ဝင်ကြွေးဆိုတာ မလွဲမသွေ ပြန်ပေးရမှာပဲ”

“ငါ့ကို တရားဟောဆရာ လေသံနဲ့ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို အစကတော့ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စတွေကို မင်းနဲ့ ညှိရင်လည်း မင်းက လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းရှိနေသမျှ ငါ့အတွက်တော့ အစစ အရာရာ ခလုတ်ကန်သင်း တစ်ခုလို ဖြစ်နေမယ့် အတူတူတော့ မင်းကို လူပြည်မှာ အသက်ရှင်ခွင့် မပေးတာဘဲ ကောင်းမယ်”

နီမောင်က ထိုအခြေအနေကို အစကတည်းက မျှော်လင့်ထားသည်မို့ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းအိတ်ထဲက ရတဲ့ စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကောင်မလေးက မင်းကို အတော်ချစ်တာပဲ၊ သူက မင်းပြန်လာတာကို မျှော်နေမှာ။

ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ တို့ကလည်း ဒီက လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိသွားတဲ့ လူဆိုရင် ဒီအတိုင်း

ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်တော့လို့ မင်းကိုတော့ လက်စ၊ သိမ်းပေးရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ အခန်းထဲမှာ နီမောင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း အကြံအိုက်နေလေသည်။

“အင်း... ငါ့ဘဝကတော့ လွတ်လမ်းသိပ်မရှိတော့ဘူး။ ငါ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် အမေကို ဘယ်သူ ပြုစုပါ့မလဲ၊ ငါ့အဖြစ်အပျက်ကို အမေသိရင် ရင်ကွဲတော့မှာပဲ။ အိဖြူတစ်ယောက်လည်း ငါ့ကို မျှော်နေရှာမှာ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေကံအတိုင်းပဲပေါ့။ ငါ့ဘဝ ဝင်ကြွေးပါလာရင်တော့ ခံရမှာပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကိုဖြေရင်း အခွင့်အရေး ရလျှင်တော့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိတော့ ကြိုးစားမည်ဟု တွေးထားလေသည်။

နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်သောအခါ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာပြီး သူ့ကို လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

ဂူအပြင်ရောက်တော့ အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရှိနေသေးသော်လည်း တောခြေမှာတော့ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းနေချေပြီ။

အပြင်ရောက်တော့ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ပါ လိုက်ပြီး လူသုံးယောက်တို့က တောနက်ထဲသို့ ခေါ်သွားကြလေသည်။

ယခုအချိန်ထိတော့ နီမောင်အတွက် လွတ်ဖို့ရန် လမ်းမမြင်သေးပေ။

ဝါးရုံတော တစ်တောကို ဖြတ်သွားပြီး လျှိုတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သောအခါ အဆင်သင့် တူးထားသော မြေကျင်းကြီး တစ်ကျင်းကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုကျင်းနား ရောက်သောအခါ ဓားကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်က ဤသို့ ပြောသည်။

“ငါတို့လည်း လူတွေသတ်ခဲ့တာ မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကို သတ်ရမှာကျတော့ စိတ်ထဲမှာ မလုပ်ချင်သလိုပဲ”

“ဟေ့ကောင်... ဒီနားရောက်မှ သွေးကြောင်မနေနဲ့၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မင်းက သူ့ကို မသတ်ရင် ဆရာကြီးက မင်းကို သတ်လိမ့်မယ်၊ နားလည်လား”

“သတ်ချင်လည်း သတ်ပေစေကွာ၊ ငါတော့ သူ့ကို မသတ်ချင်ဘူး”

“တောက်... ဒီနားရောက်မှ သွေးကြောင်နေပြန်ပြီ၊ အချိန်မရှိပါဘူးဆိုကာမှ၊ မင်းဖယ်စမ်းကွာ”

ရဲဒင်းကို ကိုင်ထားသူက သူ့လူကို တွန်းဖယ်ပြီး နီမောင်နားသို့ ကပ်လာသည်။

နီမောင်က မျက်စိကို မှိတ်၍ ဘုရား တရား သံဃာ နှင့် ဝိဘာနစ်ပါးကို ရည်စူး၍ စိတ်ထဲမှပင် ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကိုင်း... သေပေတော့ကွာ”

ထိုလူက ရဲဒင်းနှင့် ခုတ်ရန် မြှောက်လိုက်စဉ် တောစပ် မှ ထွက်လာသော အဆိပ်လူးမြားတစ်စင်းက ထိုလူ၏ ကျောပြင်ကို ဖောက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဒုတ်”

“အား”

ရဲဒင်းကိုင်ထားသူမှာ ကျင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဓားကိုင်ထားသူကို နောက်ထပ် မြား တစ်စင်းက လာရောက် ထိမှန်ပြီး ကျင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသွား ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ကျန်တစ်ယောက်မှာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေး သွားလေတော့သည်။

အတန်ကြာတော့ တောထဲမှ ဒူးလေး၊ လင်းလေးများ ကိုင်ထားသော လူတစ်စု ထွက်လာကြသည်။

သူတို့က နီမောင်ကို ကြီးများ ဖြေပေးကြလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

နီမောင်က နေရာမှ ထ၊ပြီး မိမိအား လာကယ်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ မိမိမျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင်... ဟန်ထွန်း”

ဟန်ထွန်းက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“မင်း အတော်ကံကောင်းတယ် နီမောင်၊ တို့လည်း လိုက်သာလာရတယ်၊ ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ်ဘူး ဧဝေဝေါနဲ့ပဲ၊ ဒီနေရာ ရောက်မှ မင်းကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရပြီး အချိန်မီ ကယ်နိုင်တာ”

“ငါ ဒီနေရာမှာရှိတာ မင်းတို့က ဘယ်လိုသိပြီး ဘယ် နေရာက ရောက်လာတာလဲ”

နီမောင်က တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ပြောရရင်တော့ အတော်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်း တယ်၊ တို့လည်း မင်းပျောက်သွားတဲ့ သတင်းကြားရပြီး အတော့်ကို စိတ်ပူနေကြတာ၊ မင်းအဖွဲ့တွေကလည်း တောထဲ မှာ လိုက်ရှာနေကြတာ နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်မှာမှမတွေ့လို့ အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာ”

“အခု မင်းတို့က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရောက်လာ တာလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ညနေပိုင်းအချိန်လောက်က တို့စခန်းချထားတဲ့ နေရာ ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေသွားတဲ့ မင်းအဖေ မျက်နှာနဲ့တော့ အတော် တူတယ်”

“ဟင်”

“သူ လာခေါ်တော့ တို့လည်း လိုက်ရကောင်းမလား၊ မလိုက်ရ ကောင်းမလား ဆိုပြီး ချီတုံချတုံ ဖြစ်ကြသေးတယ်။ သူက နီမောင်ကို လူဆိုးတွေက သတ်ပစ်တော့မှာမို့ အမြန် သွားကယ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ တို့လည်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့ လိုက်လာကြတာကွ”

ထိုအခါ တစ်ယောက်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အခုလို လိုက်လာမိလို့လည်း ကိုနီမောင်ရဲ့ အသက်ကို အချိန်မီကလေး ကယ်လိုက်နိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့သာ နည်းနည်းနောက်ကျရင် သေလောက်ပြီဗျ”

“မင်းကို ကယ်ပေးပြီးတဲ့အထိ အဲဒီ လာခေါ်တဲ့ အဘိုးကြီးကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေတာ လှမ်းမြင်ရသေး တယ်။ လူဆိုးတွေ ပြေးသွားပြီးတော့မှ သူ့ကို မတွေ့ရတော့ တာ”

ဟု ဟန်ထွန်းက တအံ့တဩ ပြောနေလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့အသက်ကို အခုလို ကယ်တဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“တကယ်ဆိုရင် ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်သလို တို့ကို လာခေါ်တဲ့ အဘိုးကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမှာကွ၊ တကယ် လို့ ဝိညာဉ်လောကက ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း မင်းကုသိုလ် ကောင်းမှု ပြုတဲ့အခါ အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောသည်။

“အေးပါကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ အမေပေးတဲ့ အသက်ထက် မင်းတို့ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“ဪ... အမေဆိုလို့ မင်းသတင်း ကြားကတည်းက မင်းအမေတစ်ယောက် အိပ်ရာထဲ လဲနေပြီ၊ မင်း အမြန်ဆုံး ရွာပြန်မှဖြစ်မယ် သူငယ်ချင်း”

ဟု ဟန်ထွန်းက ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း သူတို့ နှင့်အတူ စခန်းပြန်လိုက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော မှာပင် ရွာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အဆန်း [၁၄]

ထူးဆန်းသော ဝိညာဉ်အရိပ်များ

နီမောင် အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အမေ့အခြေအနေက မကောင်းလှပေ။

နာတာရှည် ရောဂါသည်ဘဝတွင် သားဖြစ်သူ၏ သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် စိတ်ဝေဒနာက ဖိစီးလာသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေလေပြီ။

မိခင် လူမမာကြီးကို အိမ်နီးပါးချင်းများက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားကြသည်။

အစ်ကိုနှင့် အစ်မများကတော့ မိခင်မှာ နာတာရှည်ရောဂါ ခံစားနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့သလို သူကြည့်နီးနီး၊ ငါကြည့်နီးနီးဖြင့် သူတို့အလုပ်ကိုသာ သူတို့ လုပ်နေကြလေသည်။

မိခင်ကြီးကလည်း သားသမီးများကို စိတ်နာနေသောကြောင့် အကြောင်းမကြားဘဲ ဝေဒနာကိုသာ ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့လေသည်။

ပန်းအိဖြူကတော့ အခါအားလျော်စွာ ရောက်လာပြီး ဆေးဝါးနှင့် အစားအသောက်များ လာပို့ပေးသည်။

ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းပင်လျှင် ၎င်းကို တကူးတက လာရောက် မပင့်ခေါ်သော်လည်း စေတနာဖြင့် လာရောက် ကုသပေးလေသည်။

နီမောင် ပြန်ရောက်လာတော့ မိခင်ဖြစ်သူက...

“ငါ့သားလေး ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ အမေ သိပါတယ်၊ မင်းအဖေက မင်းကို သူကယ်ပေးလိုက်တယ်လို့ အမေ့ကို လာပြောတယ်”

ဟု ဆီးကြိုပြောလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် နီမောင် အံ့ဩသွားသည်။

တောထဲမှာ မိမိကို လာကယ်စဉ်က ဟန်ထွန်းတို့ ပြောသွားသော စကားများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“အခု သားပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊ အမေ နေကောင်းအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ကုပေးပါမယ်”

“အမေ့အခြေအနေကို အမေ သိပါတယ်ကွယ်၊ အမေ့ဘဝက မီးစာကုန် ဆီခန်းဘဝနဲ့ မင်းအဖေနောက်ကို လိုက်

တော့မှာပါ။ ငါ့သားလေးကို မှာစရာရှိလို့ အမေ စောင့်နေတာပါ။ အမေ မရှိတော့ရင် ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အမေတို့ ထားခဲ့တဲ့ ရတနာတွေကို ရှာပါ။ အဲဒီ ရတနာတွေ ရပြီးရင် တစ်ဝက်ကို မင်းယူပြီး ကျန်တစ်ဝက်ကို အမေတို့အတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှု ကုသိုလ် တစ်ခုခု လုပ်ပြီးသာ အမျှဝေပေးပါသား။

အမေ ဦးဗန်ကောင်းကိုလည်း မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ပြောတန်သရွေ့ ပြောထားပြီးပြီ”

ဟု မှာကြားပြီးနောက် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

နီမောင်သည် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော မိခင်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ရိုသေစွာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သော ခံစားမှုကြောင့် မျက်ရည် တစ်စက်မှ မကျသော်လည်း ၎င်းရင်ထဲမှ သောကမီးကို မြင်သူတိုင်းက စာနာမိကြသည်။

ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းက...

“ငိုလိုက် နီမောင်၊ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားအောင် ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်၊ ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေ ပျော်ကျသွားအောင် မျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုက်၊ ငိုချလိုက်”

ဟု အနားမှ ပြောသော်လည်း နီမောင် မျက်ရည် တစ်စက်မှ မကျအောင် တင်းထားသည်။

“ငါ့အသက်အရွယ်၊ ငါ့အင်အားနဲ့ ငါ့မိဘနှစ်ပါးကို အစွမ်းကုန် ပြုစုလိုက်ရတယ်၊ လုပ်ကျွေးခွင့် ရလိုက်တယ်၊ မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို အထိုက်အလျောက် ဆပ်ခွင့်ရလိုက်တယ်၊ မိဘတွေရဲ့ ကိုယ်စား သွားနှစ်ချောင်းကို အမွေရလိုက်တယ်၊ မိဘတွေ မရှိကြတော့ပေမယ့် ဒီ သွားနှစ်ချောင်းကိုပဲ မိဘတွေရဲ့ ကိုယ်စား ကိုးကွယ်ရမယ်၊ နောက်ပြီး အဖေနဲ့ အမေတို့ကိုယ်စား ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပေးဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ ဒီတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှ သားသမီးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရား ကျေမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

အမေဆုံးသွားပြီဟု ကြားသောအခါမှ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ ရောက်လာပြီး အော်ဟစ် ငိုယိုကြတော့သည်။

၎င်းတို့၏ စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိကြသော ရွာသူရွာသားများကတော့ ၎င်းတို့တစ်တွေကို ဘယ်သူကမှ မသနားကြပေ။

အမေ အသုဘကိစ္စ ပြီးသောအခါ မိဘများ ကျန်ခဲ့သော ခြံနှင့် အိမ်ကြီးကို ရောင်းချပြီး အမွေခွဲကြရန် စီစဉ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခြေနေကို မြင်သောအခါ နီမောင်မှာ စိတ်ထဲမှာ ရွံရှာစက်ဆုပ်မှု ရှိလာသောကြောင့်...

“ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းချပြီး အမွေခွဲတော့မယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့သုံးယောက်ပဲ ခွဲယူကြပါ။ ကျန်တော့အတွက် ဝေစု မထည့်ကြပါနဲ့။”

ဟု အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက အမွေမယူတော့ဘူးဆိုတော့ ကေန္တ အဖေတို့ အဖေတို့ မသေခင်က မင်းကို တိတ်တိတ်ကလေး ကြိတ်ပြီး တစ်ခုခု ပေးသွားပြီထင်တယ်”

ဟု ရွှေအောင်က ထင်ကြေးပေးသည်။

“ဟုတ်လောက်တယ်၊ ဟုတ်လောက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သတင်းကြားတာ အဖေတို့ အဖေတို့ဆီမှာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ကျန်သေးတယ် ဆိုလားပဲ၊ နီမောင်ကို လက်သိပ်ထိုး ပေးချင် ပေးထားခဲ့မယ်”

“နီမောင်က အထွေးဆုံးဆိုတော့ အဖေကရော၊ အမေကပါ ချစ်ကြတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ သူရချင် ရလိုက်မှာ၊ ဒါကြောင့် ဒီခြံနဲ့ အိမ်ရောင်းတဲ့ အမွေကို မယူတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

ဟု နှမဖြစ်သူ မမင်းဖြူကပါ ဝင်ပြောသောအခါ နီမောင်မှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော အိတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

မောင်နှမ သုံးယောက်က ထိုအိတ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“အဖေတို့ အဖေတို့ဆီက အမွေရလိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီပစ္စည်းကိုရော ခင်ဗျားတို့ ထပ်ပြီး အမွေ ခွဲကြဦးမလား”

ဟုပြောကာ အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ သွန်ချလိုက် သောအခါ သွားနှစ်ချောင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိပ်ကျ လာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဒါ အဖေဆီက အမွေရတဲ့ သွားတစ်ချောင်း၊ အဖေ ဆီကရတဲ့ သွားတစ်ချောင်း၊ ဒါကိုရော ခင်ဗျားတို့ အမွေခွဲယူ ကြဦးမလား”

“မယူတော့ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ မယူတော့ပါဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ငါ့မောင်နဲ့ ထိုက်လို့ရတာ၊ မင်းပဲ ယူလိုက် တော့နော်၊ တို့ကတော့ ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကို ရောင်းရတာကိုပဲ ခွဲယူလိုက်ပါမယ်”

ဟု မမင်းဖြူက ပြာပြာသလဲ ပြောလိုက်လေသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ရောက်နေကြသော ရပ်ရွာလူကြီးများက တော့ လောဘကြီးလှသော မောင်နှမသုံးယောက်ကို ရွံရှာ အထင်သေးသော အကြည့်များဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးသက္ကက...

“ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကြီးကို ရောင်းမယ်ဆိုရင် သင့်တော်တဲ့ ဈေးနှုန်းကိုသာ ဖြတ်ကြပါ။ ကျုပ်ပဲ ယူပါမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်တို့ မိဘများ အိမ်နှင့် ခြံကို ဈေးဖြတ်ပြီး ကျန်သုံးယောက်ကို အမွေခွဲပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“မိဘအမွေဆိုတာ ခံစားထိုက်မှ ခံစားရတယ်။ မသင့်တာကို ခံစားမိရင် အပြစ်ကြီးတတ်တယ်”

ဟု ဆုံးမလိုက်သေးသည်။

ထိုသို့ ဆုံးမသော်လည်း ရွှေအောင်၊ ရွှေမောင်နှင့် မမင်းဖြူတို့ သုံးယောက်မှာ သိပ်နားမဝင်လှဘဲ အိမ်နှင့်ခြံ ရောင်းရသော ငွေကို ခွဲဝေရကြသဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ပြန်သွားကြလေသည်။

အားလုံး ပြန်သွားကြသောအခါ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ နီမောင်၊ ဦးဗန်ကောင်း၊ ဦးသက္ကနှင့် ပန်းအိဖြူတို့သာ ကျန်ခဲ့တော့ သည်။

ထိုအခါ နီမောင်က မိမိတို့ အိမ်နှင့် ခြံကို ဦးသက္ကအား ရောင်းပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သိမ်းဆည်း နေလေသည်။

ပရိဘောဂပစ္စည်းနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများပါ အစ်ကို၊ အစ်မများက ယူဆောင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်

သူ့အဝတ်အစားချို့နှင့် အသုံးအဆောင် အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။

ပစ္စည်းများ သိမ်းပြီးသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက...

“နီမောင် မင်း ငါ့အိမ်သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း နေတာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရတယ်ကွယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ဦးသက္ကက...

“ဒီလိုလည်း လိုက်နေစရာ မလိုပါဘူးလေ။ ဒီအိမ်ကြီး ကို ကျုပ်ဝယ်လိုက်တယ် ဆိုတာကလည်း ကျန်သုံးယောက်ရဲ့ အမွေကိစ္စကို ရှင်းချင်လို့ပါ။ ကျုပ်တို့အတွက် အသုံးမလိုလှ ပါဘူး။ ဒီတော့ မောင်နီမောင်က ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါ။ ကျုပ်က ပြန်အပ်ပါ့မယ်”

ဟုပြောကာ အိမ်သော့ကို နီမောင်လက်ထဲ ပြန်ထည့် ပေးလေသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... နီမောင်ရေ၊ ငါပြန်ဦးမယ်ဟေ့၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က မင်းမိဘတွေ ပေးထားခဲ့တဲ့ တာဝန်တွေ လုပ်စရာရှိသေးတယ်ဟေ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဗန်ကောင်း ပြန်သွားလေတော့ သည်။

ထိုအခါမှ ဦးသက္ကက...

“မောင်နီမောင် မင်းမိဘတွေ မရှိတော့ပေမယ့် ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူးကွယ်၊ အစစ အရာရာ လိုတာရှိရင် တို့ကိုပြောကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ အလုပ်သမားတွေ ရော၊ ဟန်ထွန်းတို့တစ်တွေ ပြောပြလို အသက်ဘေးအန္တရာယ် တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာတွေကိုလည်း ငါတို့ သိပြီးပါပြီ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလို ဇွဲနဲ့ သတ္တိရှိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းဟာ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို ရောက် လာမှာပါ”

ထိုသို့ ပြောပြီး ဦးသက္ကက အရင်ပြန်သွားလေရာ ပန်းအိဖြူက ‘သမီး ခဏနေခဲ့ဦးမယ် အဖေ’ဟု ပြောကာ နေရစ်ခဲ့သည်။

“နင့်သတင်းကြားစ၊ က ငါတို့ အရမ်းစိတ်ပူနေကြတာ၊ အလုပ်သမားတွေက တောင်ကျရေနဲ့ မျောပါသွားပြီး ရှာမတွေ့ တော့ဘူးလို့ လာသတင်းပို့ကြကတည်းက ငါဖြင့် ငိုလိုက် ရတာ၊ ဟန်ထွန်းတို့ ရောက်လာပြီး နင့်အကြောင်း ပြောပြ တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့တာ၊ နင် အရမ်းကံကောင်း တာပဲနော်”

“သေနေ့ မစေ့သေးလို့ မသေရသေးတာ ဖြစ်မှာပါ”

“နင်က မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ သားလိမ္မာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ အန္တရာယ်ဆိုးတွေကြောင့် အသက်ဘေးမရောက် နိုင်ပါဘူး၊ ဒါထက် ငါ စာရေးပေးလိုက်တာ နင် ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ အိဖြူ၊ ပြော လေ”

“ငါကတော့ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ် နိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ အမေတို့က ဇွတ်အတင်း စိစဉ်လာရင် နင့်ဆီကို လာခဲ့မယ်နော်”

“ငါ့ဘဝဟာ မပြည့်စုံသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်ဖို့တော့ အင်အားတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ နင့်မှာ အခက်အခဲရှိတာနဲ့ နင့်ဆီကို ငါ ချက်ချင်းရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်”

နီမောင်က ပန်းအိဖြူ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“နင့်ဆီက ဒီစကားကြားရတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ရင်ထဲမှာလည်း အားရှိသွားသလိုပဲ၊ နင် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော် နီမောင်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စပဲရှိရှိ ငါ့ကို အသိပေး ပါနော်”

“အေးပါ၊ နင်လည်း ဂရုစိုက်နော်၊ အခြေအနေ တစ်ခုခု ထူးတာနဲ့ ငါ့ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ ဒီရက်ပိုင်း

အတွင်းမှာ သစ်မှောင်ခိုသမားတွေကိစ္စရော၊ အဖေ၊ အမေတို့ အတွက် လုပ်ပေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ ငါ အလုပ်တော့ နည်းနည်းများမယ်”

“အေးပါ။ ငါ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ နင်သာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ။ ငါ သွားတော့မယ်နော်”

ပန်းအိဖြူက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတော့ အိမ်ကြီး ထဲမှာ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

တစ်ချိန်က အမိ၊အဖေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများဖြင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးထဲတွင် ယခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ဒါတောင်မှ ဦးသက္ကတို့ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ယခု ကဲ့သို့ ပြန်လည်နေခွင့်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူညီအစ်ကို မောင်နှမများကို အားကိုးလို့ကတော့ ယခုအချိန်တွင် တစ်နေရာတွင် သွားရောက်နေရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

နီမောင်သည် မိဘတို့၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်သော ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ယခုကဲ့သို့ ဆက်နေခွင့် ရသဖြင့် ဦးသက္က တို့အား ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

အားလုံး ပြန်သွားသောအခါ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဦးစွာ ပြုလုပ်သော အလုပ်မှာ မိဘများ နေထိုင်သွားသော အိမ်ခန်း အား ပြုပြင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အဖေအိပ်သော ခုတင်၊ အမေအိပ်သော ခုတင်၊ အိပ်ရာခင်း၊ ဖျာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး အစရှိသည် တို့ကို မိဘများ အသက်ရှိစဉ်ကလိုပင် ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

အဖေ အိပ်ရာနံဘေးမှာ အဖေ ကြိုက်တတ်သော ကွမ်းအစ်၊ ဆေးတံသောက်ဆေးတို့အပြင် ရေဘူး၊ ရေခွက် တို့ကိုပါ အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားသည်။

ထို့နည်းတူစွာပင် အမေအိပ်ရာ နံဘေးမှာလည်း အမေ နှစ်သက်သော ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်၊ သစ်သားမီးခြစ်၊ ထွေးခံတို့ကို အဆင်သင့် ချပေးထားသည်။

ထို့ပြင်...

အဖေ၊ အမေတို့ ဘုရားဝတ်ပြုသော ဘုရားခန်းကိုလည်း သေချာကျနစွာ ပြင်ဆင်ပေးထားပြီး ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေး တိုင်၊ ပုတီး၊ ကြေးစည်၊ တဘက်၊ နေကထိုင်ဖျာ အစရှိသည် တို့ကို သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပေးထားလေသည်။

အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ ရှိသည့် အစ်ကို၊ အစ်မများရှိစဉ် က အိပ်သော အခန်းများကို သော့ခတ်ကာ အသေပိတ် ထားလိုက်ပြီး သူအိပ်မည့် အခန်းတစ်ခန်းကိုသာ ပြင်ဆင် ထားလေသည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ဘုရားရှိခိုး၊ မိဘနှစ်ပါးအား ရည်မှန်း၍ ကန်တော့ပြီးသောခါ တစ်နေ့ကျလျှင် မိဘတို့၏

အမွေအနှစ်ဖြစ်သော အိမ်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ပင်ပန်းမှုကြောင့် အိပ်ရာထဲ ရောက်ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားလေရာ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်မှ အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာလေသည်။

ထိုသို့ နိုးရာမှာလည်း နားထဲမှာ ကြေးစည်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နီမောင် အံ့ဩစွာဖြင့် ဘုရားခန်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သောခါ အပြင်ဘက်မှ ဝင်နေသော အလင်းရောင်ကြောင့် ဘုရားခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော လူရိပ်နှစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့် များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန် နှစ်ခုမှာ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

နီမောင်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အာဆန်း [၁၅]

သစ်ခိုးသမားများကို ဖမ်းဆီးခြင်း

နီမောင်သည် ပိခင်ကြီး၏ ဈာပနကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် ဟန်ထွန်းတို့နှင့် တွေ့ပြီး သစ်ခိုးသမားများ ကိစ္စကို တိုင်ပင်ရလေတော့သည်။

“ဟန်ထွန်း၊ ငါတို့ သစ်လုံးတွေ ပျောက်တဲ့ကိစ္စရော၊ အလုပ်သမားတွေကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေတဲ့ သစ်ခိုးသမားတွေ နေတဲ့ နေရာကို ငါ မှတ်မိတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ၊ သူတို့က လူအုပ်ကောင်းတော့ တို့အဖွဲ့တွေချင်းတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ငါ့သဘောကတော့ ပဲခူးက သစ်တောဌာန ရုံးချုပ်ကို သွားအကြောင်းကြားပြီး အဲဒီက လက်နက်ကိုင် အစောင့်

တပ်တွေကို ခေါ်ပြီး တစ်ခါတည်း ဝိုင်းဖမ်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေး... ဒီအကြံအစည် ကောင်းတယ်၊ အဲဒီကိုသွား အကြောင်းကြားတဲ့လူက အကြောင်းကြား၊ သူတို့ရှိတဲ့ နေရာကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူက စောင့်ကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး ဟန်ထွန်း၊ မင်းတို့တစ်တွေက မြို့က လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေကို တစ်ခါတည်း သွားခေါ်လာခဲ့၊ တို့တစ်တွေက အဲဒီ ဂူတွေနားကို သွားစောင့်ကြည့်နေမယ်၊ အခြေအနေကောင်းရင် ဝင်တိုက်တန် တိုက်ကြမယ်”

“မင်းတို့ သတိ၊ ဝီရိယတော့ထားနော် နီမောင်”

“စိတ်ချ၊ သူငယ်ချင်း”

ထိုသို့ အစီအစဉ်ဆွဲကြပြီး နီမောင်တို့အဖွဲ့တွေက လက်နက်များ ယူဆောင်၍ စိန်တောင်မြတောင် ရှိရာသို့ တစ်ကျော့ပြန် တက်သွားကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့တွင် ဦးမွန်ထော်၊ နီမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်နှင့် အလုပ်သမား ၁၅ဦးခန့် လိုက်လာကြသည်။

သူတို့တွင် ဓား လှံ၊ ကပ်ပါး အစရှိသည်တို့အပြင် အဝေးပစ် လက်နက်အဖြစ် ဒူးလေး၊ လင်းလေးနှင့် အဆိပ်လူး မြားများကို အဓိကထား၍ ယူဆောင်ခဲ့ကြသည်။

တောထဲသို့ ရောက်သောအခါ အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ် တိုင်ပင်ပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

နီမောင်နှင့်အတူ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ ပါလာကြသည်။ သူတို့သည် မိမိတို့ သစ်လုံးများရှိရာ နေရာများသို့ ရောက်သောအခါ ခြေရာလက်ရာ ဖျောက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

အချိန်အတော်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းကြသောအခါ တောထဲမှ တောတိုးလာသံများ ကြားသောကြောင့် လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာတော့ တောတွင်းမှ လူငါးယောက် ထွက်လာကြသည်။

သူတို့သည် နဖားဖောက်ပြီးသား သစ်လုံးများကို ကြိုးများဖြင့် တပ်ကာ အောက်ဘက်မှ ဒလိမ့်တုံးများခံ၍ ဆွဲသူကဆွဲ၊ နောက်မှ ကုတ်ဖြင့် တွန်းသူက တွန်းဖြင့် ဆင်သေချောင်းထဲရောက်အောင် ဆွဲယူသွားကြသည်။

ထိုနေရာတွင် သစ်လုံး သုံးလုံး ချထားသောကြောင့် လူငါးယောက်တို့သည် ထိုသစ်လုံးများကို အားလုံး ဆွဲယူရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး သစ်လုံးကို ဆွဲရန် ပြင်နေသောအခါ နီမောင်တို့ သုံးယောက်က အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပြီး မြားဖြင့် ပစ်လေသည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

အနီးကပ် ပစ်ရသောကြောင့် ပစ်မှတ်များက လွဲစရာ မရှိပေ။ မြားချက်ထိသော လူသုံးယောက်တို့မှာ အော်ဟစ် ညည်းညူကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားရာ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

အတန်ကြာတော့မှ နီမောင်တို့ သုံးယောက်က အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

အနီးရောက်သောအခါ နီမောင်က...

“မင်းတို့ ထိသေမြားဆိပ်အကြောင်းကို သိတယ်မဟုတ် လား။ ဖြေဆေး လိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ တို့မေးတာ မှန်မှန် ဖြေပေတော့”

“ဖြေ... ဖြေပါ့မယ်”

“မင်းတို့ များနက်လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ သစ်မှောင်ခို ရိုဏ်းကမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲ... အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့ မသိရပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ တလောက တို့အလုပ်သမားကို မြားနဲ့ ပစ်သတ်တာ မင်းတို့အဖွဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“မင်းတို့စခန်းမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

“တချို့က ဆရာကြီးနဲ့ ပါသွားလို့ စခန်းမှာ လူသိပ် မရှိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ... မင်းတို့ကို ဒီမှာ ကြီးနဲ့တုပ်ထားခဲ့မယ်”

ဟု ပြောကာ လူသုံးယောက်ကို နွယ်ကြီးဖြင့် သစ်ပင်၌ တုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ကို အဆိပ်ဖြေဆေး ပေးခဲ့ပါဦးဗျ”

“တို့က မင်းတို့လောက် မရက်စက်ပါဘူး။ မြားတံကို အဆိပ် သုတ်မထားပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်လည်း ကြောက် မနေပါနဲ့”

ဟု ပြောကာ သုံးယောက်သား သစ်မှောင်ခိုရိုဏ်း ရှိရာ ဂူသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းတစ်နေရာ ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်မှ တက် လာသော ဦးမွန်ထော်တို့နှင့် တွေ့ရလေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ အဘ”

“တို့ဘက်မှာတော့ အားလုံးကောင်းတယ်”

“အခုလောလောဆယ် သူတို့စခန်းမှာ လူသိပ်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်စီးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဒါပေမယ့်သတိတော့ထားနော်၊ သူတို့ဆီမှာ အဆိပ်လူး မြားတွေ ရှိတယ်”

“စိတ်ချပါ”

၈၆ ဤသို့ဖြင့် နိမောဓက လမ်းပြ၍ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသောအခါ သစ်ခိုးသမားများ စခန်းချရာ ဂူရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ ဂူအနားရောက်သည်နှင့် ဂူထဲမှ မြားများဖြင့် ဆီးပစ်လေတော့သည်။

အဆိပ်လူးမြားတံများက ပိတုံးကောင်များသဖွယ် ဝဲယုံထွက်လာသဖြင့် သစ်ပင်များကို ကွယ်နေကြရသည်။

ထို့နောက်...

လူစုခွဲကာ တစ်နေရာစီမှ ခွဲတက်ကြသည်။

အချို့က အရှေ့ဘက်မှ၊ အချို့က အနောက်ဘက်မှ၊

အချို့က ဘေးဘက်မှ ပန်းတက်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂူနားသို့ ကပ်နိုင်ကြပြီး အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နိုင်ကြလေသည်။

နှစ်ဖက်စလုံး လေးနှင့် မြားကိုသာ အဓိကထားကြသဖြင့် မြားတံများက ပလူပျံနေလေတော့သည်။

ရန်သူက ဂူတွင်းမှ နေရာယူကာ ခံပစ်နေသောကြောင့် နိမောဓတို့မှာလည်း ရှေ့သို့ အရမ်းမတက်ဝံ့ကြပေ။

ဂူထဲမှ လူများကလည်း အပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ဘဲ ရှိနေရာမှ အတန်ကြာသောအခါ ဟန်ထွန်းတို့အဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူ သစ်တောဝန်ထောက်နှင့် လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်များလည်း ပါလာလေရာ နောက်ဆုံးတော့ များနက်ဟု အမည်ပေးထားသော ရိုးမတစ်ကြော၌ အကြီးအကျယ် လှုပ်ရှားနေကြသည့် သစ်ခိုးသမားများမှာ လက်နက်ချကာ အညံ့ခံလိုက်ကြရလေတော့သည်။

အခန်း [၁၆]

တိမ်စင် လမျက်နှာ

တစ်နေ့သ၌ ပျဉ်ပုံကြီး သစ်တောစခန်းမှ တောအုပ်ကိုသောင်းထိုက်သည် ၎င်းတို့စခန်းမှ လူများအပြင် ပျဉ်ပုံကြီးမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးအချို့ကိုပါ ခေါ်ဆောင်ပြီး ဦးသက္ကတို့ ဆီသို့ ဆိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့် ရောက်ချလာလေတော့သည်။

ဦးသက္ကတို့မှာလည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့် ရောက်လာသော ဧည့်သည်များကို ဆီးကြို ဧည့်ခံရလေတော့သည်။

အိမ်ပေါ် ရောက်သောအခါမှ လာရင်းအကျိုးအကြောင်းကို သိရလေတော့သည်။

ကိုသောင်းထိုက်က ၎င်းနှင့် အတူပါလာသော ဧည့်သည်များကို ဦးသက္ကတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး လာရင်းကိစ္စကို ဖွင့်ပြောပြသည်။

“ဒီလိုပါ ဦးသက္က... ကျွန်တော်က ရှေ့လဆိုရင် တောအုပ်ကြီး ရာထူးတိုးပြီး ပဲခူးရုံးချုပ်ကို ရွှေဆိုင်းရတော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောင်းခင်မှာ ဦးသက္ကရဲ့ သမီး ပန်းအိဖြူကို လူကြီးစုံရာနဲ့ လာရောက် တောင်းရမ်းတာပါ”

ဟု ဆိုင်းမဆင့် ခုံမဆင့် ပြောလိုက်သောအခါမှ ဦးသက္ကမှာ များစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

“နေ... နေကြပါဦး။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှ ကြိုမသိရပါလား။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်သမီးရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း မေးပါရစေဦး”

“အို... ဒီကိစ္စကို သမီး ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ပါဘူး အဖေ။ လူတစ်ယောက်ကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်း တောင်းသလို အချိန်မရွေး လာတောင်းယူလို့ ရမယ်များထင်သလား။ ကျွန်မလုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

ပန်းအိဖြူထံမှ ပြတ်သားသော စကားကို ကြားသော အခါ ကိုသောင်းထိုက် ခေါ်လာသော လူကြီးများမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြလေသည်။

“ဟဲ့... သမီး နင် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်ပြောစရာမလိုဘူး။ မိဘတွေ ကြည့်စိစဉ်မယ်။ ကျွန်မ သမီးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ပန်းအိဖြူ၏မိခင် ဒေါ်မင်းဖြူက ဧည့်သည်များကို အားနာသော အမူအရာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စောစောက တအံ့တဩ ဖြစ်နေသော ဦးသက္က၏ အမူအရာမှာ ချက်ချင်းဆိုလို ခက်ထန်သော အမူအရာသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

“မင်း အသာကလေးနေစမ်းပါ မမင်းဖြူ၊ ဒီကိစ္စက ကာယကံရှင် ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စကွယ်၊ ကဲ... အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှာ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောလာတော့ ဒီဘက်က ကျုပ်သမီးရဲ့ ဆန္ဒကို မေးပါ့မယ်၊ ကဲ... သမီးရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောပါဦး”

“သမီး သူပြောတာကို လုံးဝ လက်မခံပါဘူး၊ သူ့ကို လည်း လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး”

လူအများရှေ့တွင် ထိုသို့ အပြော ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုသောင်းထိုက်မှာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

“ဘာလဲ... မင်းက ဘာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ကိုတော့ အထင်ကြီးပြီး ငါ့လိုလူကို လက်မခံ တာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ ရှင်နဲ့မဆိုင် ပါဘူး”

ပန်းအိဖြူထံမှ တင်းမာပြတ်သားသော စကားသံကို ကြားရသောအခါ ကိုသောင်းထိုက်မှာ ဘယ်လိုဆက်ပြော ရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဦးသက္ကက...

“ယခုကြွလာတဲ့ လူကြီးတွေကိုတော့ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမီးက ဒီအစီအစဉ်ကို လုံးဝ လက်မခံတဲ့ အတွက် ဒီအစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသောင်းထိုက် ခေါ်လာ သော လူကြီးများမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေသည်။

“ဦးသက္က ကျုပ်က ခင်းဗျားတို့အပေါ်မှာ ကူညီစောင့် ရှောက်ပေးခဲ့သလောက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လူပုံအလယ်မှာ သက်သက် အရှက်ရအောင် လုပ်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“မောင်သောင်းထိုက် မှားနေပြီကွယ်၊ ကျုပ်တို့ မိသားစု က မောင်ရင်ကို အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ရင်ကသာ ကျုပ်တို့ မိသားစုကို အရှက်ရအောင် လာလုပ်တာ မဟုတ် ဘူးလား၊ မင်းက ကျုပ်တို့ကို တောသူတောင်သားတွေဆိုပြီး အထင်သေးပုံရတယ်၊ ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရမှာပဲလို့ တစ်ဖက်သတ် ထင်ထားပုံလည်းရတယ်။

မင်း သိထားဖို့က တောထဲမှာပဲနေနေ၊ မြို့မှာပဲနေနေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာ ရှိတယ် ဆိုတာတော့ မမေ့စေချင်ဘူး”

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ကျုပ် မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ကျုပ်အကြောင်းကို...ကောင်း ကောင်းကြီး သိရပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”

“လောကမှာ တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိတယ်၊ တရားဥပဒေ
ဘောင်အတွင်းက ဆောင်ရွက်ရင်တော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို
လက်ခံပါတယ်၊ အကြပ်ကိုင်တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့
ကျုပ် သမီးလေးကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို မင်းလိုလူ လက်ထဲ
ကို မထည့်နိုင်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားရဲ့ သစ်ခွဲစက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ သစ်
တွေကို အခုချက်ချင်း ကျုပ်စစ်မယ်၊ ပေမမိတဲ့ သစ်တွေ၊
ခွင့်ပြုချက် မရှိတဲ့ သစ်တွေကို တွေ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့ သစ်စက်
ကိုလည်း ချိပ်ပိတ်ပြီး သိမ်းမယ်၊ ခင်ဗျားကိုလည်း အခု
ချက်ချင်း ဖမ်းပြီး ထောင်ချပစ်မယ်”

ဟု အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းလေရာ ဦးသက္ကမှာ
အမူအရာ မပျက်သော်လည်း ဒေါ်မင်းဖြူမှာ ပြာပြာသလဲ
ဖြစ်သွားလေသည်။

“အို... ဒီလိုတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့
မောင်သောင်းထိုက်ရယ်၊ အဒေါ်သမီးလေးကို အဒေါ် နားချ
ကြည့်ပါဦးမယ်ကွယ်”

ဟု ဝင်ရောက် တောင်းပန်လေသည်။

“မမင်းဖြူ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကောင်းမှန်းသိတဲ့ လူကို
ဘာကြောင့် ဒူးထောက် တောင်းပန်ချင်တာလဲ၊ ဖြစ်လာသမျှ
ကိစ္စအားလုံး ငါ ရင်စည်းခံပြီး ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး
လက်ထဲကိုတော့ ငါ့သမီးလေးကို ဘယ်တော့မှ မထည့်ဘူး
ဟေ့”

“ဒီလောက် အပြောကြီးလှတာ ခုချက်ချင်း ခင်ဗျားနဲ့
ကျုပ်နဲ့ တွေ့ကြရောပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောဆိုကာ မြဝင်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားစဉ် မြဝမှ
ဝင်လာသူများကို လှမ်းမြင်လိုက်သောခါ ကိုသောင်းထိုက်မှာ
ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်အထိ တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားလေသည်။

“အလို ဝန်ထောက်မင်းတို့ပါလား၊ ဘယ်လိုအကြောင်း
ကိစ္စနဲ့များ ကြွလာကြတာလဲခင်ဗျ”

စောစောက ကျားတစ်ကောင်ပမာ ခက်ထန်နေသော
ကိုသောင်းထိုက်မှာ ယခုတော့လည်း ကြောင်လေးတစ်ကောင်
ပမာ သိမ်မွေ့စွာဖြင့် သစ်တောဝန်ထောက်မင်းရှေ့သို့ သွားကာ
ခရီးဦးကြို ပြုလေသည်။

သစ်တော ဝန်ထောက်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ဦး
ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းနှင့်အတူ လက်နက်ကိုင် ပုလိပ်များလည်း
ပါလာလေသည်။

“ကျွန်ုပ် ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ မောင်မင်းလို အကျင့်
သိက္ခာ မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ထမ်းလောက
တစ်ခုလုံး သိက္ခာကျစရာ အရှက်ရစရာ ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီလို
လုပ်တာ ကောင်းသလား မောင်မင်း”

“ကျွန်တော်မျိုး ဘာများလုပ်မိလို့ပါလဲ ဝန်ထောက်မင်း၊
အခုလည်း တရားမဝင် သစ်တွေကို ခုတ်ယူထားတဲ့ သစ်ခွဲ
စက်တွေကို ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ”

“တော်စမ်း မောင်မင်း၊ ဒီကနေ့ကစပြီး မောင်မင်းမှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ဘူး။ မောင်မင်းကို ရာထူးက ချလိုက်ပြီ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဘာအပြစ် ရှိလို့ပါလဲ”

“မောင်မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို မသိဘူးလား။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရဆီမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်ရင်း တစ်ဖက်က သစ်မှောင်ခို လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတယ်။ နောက်တစ်ချက်က အခြား အလုပ်သမားတွေကို ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်မှု အပြစ်တွေနဲ့ မောင်မင်းကို ဖမ်းဆီးရတော့မယ်”

“ကျွန်တော်မျိုး ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေကို မလုပ်ပါဘူး။ ဝန်ထောက်မင်း အထင်မှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မောင်းမင်းရဲ့ သစ်ခွဲစက်နဲ့ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ သိမ်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီက လူတွေကိုလည်း အားလုံး ဖမ်းဆီးလာခဲ့ပြီ။ သူတို့က အားလုံး ဖြောင့်ချက်ပေးထားကြပြီ မောင်မင်း။ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ပုလိပ်များက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူ အချို့ကို ခေါ်ပြလိုက်သောအခါ ကိုသောင်းထိုက်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားလေတော့သည်။

“မောင်းမင်းလို လူမျိုးကို ဝန်ထမ်းခန့်မိတာ ကျွန်ုပ်တို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဝန်ထောက်မင်းက လှည့်ထွက်သွားသောအခါ ပုလိပ်များက ကိုသောင်းထိုက်ကို လက်ထိပ်ခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ဦးသက္ကတို့ မိသားစုမှာ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချခိုင်ကြလေတော့သည်။

ထိုအထဲမှာမှ ပန်းအိဖြူ၏ မျက်နှာမှာ အဝင်းပဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

အခန်း [၁၇]

မစ္ဆရိယ နိဂုံး

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။
 ကောင်းကင်မှာ လရောင်မရှိဘဲ ကြယ်ရောင်များသာ
 ရှိသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ရိပ်များက ဖုံးလွှမ်းလျက်
 ရှိနေသည်။
 နီမောင်တို့ အိမ်ကြီးမှာ အလင်းရောင် မရှိဘဲ မှောင်မည်း
 တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။
 ထိုအမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ယူ၍ အိမ်ခြံဝင်းထဲသို့
 လူသုံးယောက်တို့ ဝင်လာကြသည်။
 ထိုလူသုံးယောက်မှာ ကိုသောင်းထိုက်၏ တပည့်များ
 ဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့ စခန်း အပမ်းခံရစဉ်က လွတ်မြောက်ကျန်ခဲ့
 သူများ ဖြစ်ကြသည်။

၎င်းတို့စခန်း ပြိုကွဲခြင်းမှာ နီမောင်လက်ချက်မကင်း
 ဟု ထင်ကာ ၎င်းအား လက်စားချေရန်အတွက် အိမ်ခြံဝင်း
 အတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူတို့တွင် ဓားနှင့် လှံများ ပါလာကြသည်။
 အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး
 အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
 အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်နေသော်လည်း ဘုရားခန်း
 ရှိရာဘက်တွင် မီးရောင်အချို့ ရှိနေသည်။
 ထိုမီးရောင်ကြောင့် အတွင်းမှ လှုပ်ရှားနေသော လူရိပ်
 လိုလိုကို လှမ်းမြင်ရသည်။
 “ဒီမှာ နီမောင် တစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဆိုတာ
 သေချာရဲ့လား ထွန်းခ”
 “သေချာပါတယ်ကွာ... သူ့မိဘတွေ ဆုံးသွားပြီး
 ကတည်းက သူတစ်ယောက်တည်းနေတာ”
 “ဒါထက် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီး အမွေခွဲလိုက်ကြပြီဆို”
 “ဟုတ်တယ်... ဦးသက္ကက ဝယ်လိုက်ပြီးတော့ သူ့ကို
 ပြန်နေခိုင်းထားတာ”
 “သေချာရင်တော့ အိမ်ပေါ်တက်ကြစို့”
 ထွန်းခ၊ ဘကျော်နှင့် သာရင်တို့သုံးယောက်မှာ ဓား၊
 လှံများကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ ပြတင်းပေါက် တံခါးတစ်ချပ်
 ကို ဖွင့်ပြီး အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

ငှားတို့သုံးယောက်သည် ထိုနေရာသို့ မလာခင် ရဲဆေး တင်သည့်အနေဖြင့် အရက်သောက်ထားသောကြောင့် အနည်း ငယ် မူးနေကြသည်။

အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်မြင်ရသော ဘုရား ခန်းဘက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် လာခဲ့ကြသည်။

ဘုရားခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းထားသော် လည်း လူရိပ်လူခြည်တော့ မတွေ့ရပေ။

သူတို့သည် အမှောင်ရိပ် တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး အခြေ အနေ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ နောက်အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ အဘွားကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်သွားပြန်သည်။

ထို့နောက်...

အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ကြေးစည် တနောင်နောင်ထုကာ ဘုရားရှိခိုးနေကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထွန်းခ... မင်းပြောတော့ ဒီအိမ်မှာ နီမောင်တစ်ယောက်တည်း နေတာဆိုတာ၊ အခုတော့ အဘိုး ကြီး အဘွားကြီးတွေ ရောက်နေပါလား”

ဘကျော်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ညှော်သည်တွေ ရောက်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ လာကွာ... ဝင်လာမှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ကြမယ်”

“အေး... ဒီအကြံ ကောင်းတယ်၊ တွေ့ရင် လက်မနှေး ကြစေနဲ့နော်”

သူတို့သုံးယောက် နီမောင်အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် ပြင်လိုက် ကြစဉ်မှာ ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးနေသော အဘိုးကြီးရော အဘွားကြီးပါ ထ၊လာကြသည်။

“မောင်ရင်တို့ ဘယ်သူ့ကို လာရှာကြတာလဲကွယ်” ဟု အဘိုးကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ထွန်းခတို့ သုံးယောက်မှာ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံ လိုက်ရသူများပမာ ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားကြသည်။

“ဪ... နီမောင်ကို လာရှာကြတာပါ၊ သူ့ရှိသလား အဘ”

“သူ မရှိဘူး... ဒီည သစ်စက်မှာပဲ အိပ်မယ်ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ တောတက်ကြလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့တွေ့ချင်ရင် အဲဒီတောလမ်းက စောင့်ကြပေါ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါထက် အဘတို့က ဘယ်သူ တွေ့လဲဟင်”

“တို့က သူ့ရဲ့ ဘဝဆက်ရှိတဲ့ သူတွေပါပဲ”

အဘိုးကြီးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် အဖြေပေးသဖြင့် ဆက်မမေးတော့ဘဲ သုံးယောက်သား အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သုံးယောက်မှာ အခြားမှဖြစ်သောကြောင့် နီမောင်မိဘများကို မတွေ့ဘူးကြပေ။

“စောစောက အိမ်ပေါ်မှာတွေ့ခဲ့တာ နီမောင်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေများ ဖြစ်နေမလား”

သာရင်က ဝေဝေဝေနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နီမောင်ရဲ့အဖေရော အမေပါ သေသွားကြပြီလို့ ပြောသံကြားပါတယ်”

“အဘိုးကြီးပြောလိုက်တဲ့ ဘဝဆက်ရှိသူဆိုတာ ဘာလဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိမှာလဲဟ၊ ဘဝဆက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့နဲ့ အမျိုးတော်တာလို့ ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“အဘိုးကြီး ပြောလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန် နီမောင်တို့ တောတက်ကြမယ်တဲ့၊ လမ်းကစောင့်ပြီး မြားနဲ့ ပစ်သတ်ရုံ ရှိတာပေါ့ကွာ”

“အေး... ဒီအကြံ ကောင်းတယ်၊ တောထဲမှာဆိုတော့ လက်သည်ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်စောစော တောထဲက သွားစောင့်ကြမယ်”

ဟု သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ထွန်းခါ သာရင်နှင့် ဘကျော်တို့သည် တောထဲသို့ အရင်သွားရောက်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြတော့သည်။

၎င်းတို့သည် ဒူးလေးနှင့် တစ္ဆေ့ခုန်အဆိပ်လူးမြားများကို ယူဆောင်လာကြသည်။

တောတက်သမားများ လာမည့်လမ်းမှ သွားရောက်စောင့်ကြခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က သစ်ပင်အမြင့်မှတက်ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာတော့ အပေါ်မှ အချက်ပေးသံ ကြားလိုက်သောကြောင့် အောက်မှ နှစ်ယောက်က မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“လာနေကြပြီ... လာနေကြပြီ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

“နီမောင် ပါတယ်မဟုတ်လား”

အပေါ်မှ ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်က လုံခြုံ၍ ပစ်ကွင်းကောင်းသောသစ်ပင် အမြင့်များပေါ်တက်ပြီး လေးနှင့်မြားကို အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာတော့ တောစပ်သို့ဝင်လာသော လူသံအချို့ကို ကြားရသဖြင့် ဒူးလေးများကို မောင်းတင်၊ မြားတပ်ပြီး အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ မြင်ကွင်းထဲသို့ လူများတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

သစ်တောအလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။
လူသာကုန်သွားသည် နီမောင်ကတော့ မပါလာပေ။
လူသံများ အတော်ဝေးသွားတော့မှ သုံးယောက်သား
အပြင်သို့ထွက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... သာရင်၊ မင်းပြောတော့ နီမောင်
ပါလာတယ်ဆို၊ အခု ဘယ်မှာလဲဟ”

“ငါ စောစောက သစ်ပင်ပေါ်က လှမ်းကြည့်တုန်းက
တော့ သူ့ကို သေသေချာချာ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာပဲ”

“မင်းက နီမောင်ကို မှတ်မိလို့လား”

“မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား၊ တို့စခန်းမှာ ဖမ်းထားတာ
ရက်အတော်ကြာတာပဲ၊ သူ့ကို သတ်ဖို့ လုပ်တဲ့အထဲမှာ
ငါကိုယ်တိုင်ပါတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“တို့စောင့်နေမှန်းသိလို့ တခြားလမ်းကများ လှည့်သွား
လေသလား မသိဘူး”

“တို့စောင့်နေတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ပါဘူး၊
တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြစဉ် အထုပ်အပိုးများ
လွယ်ထားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တောစပ်မှ တလှုပ်
လှုပ်နှင့် ထွက်လာလေသည်။

“မောင်ရင်တို့ ရှေ့ကတက်သွားတဲ့ အဖွဲ့တွေ အတော်
ကလေး ဝေးသွားပြီလားကွယ်”

“သိပ်တော့ မဝေးလှသေးပါဘူး၊ ဒါထက် အဘက
ရှေ့ကတက်သွားတဲ့ အဖွဲ့တွေနဲ့ အတူတူပဲလား”

“အေး... တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ”

“အဘတို့အဖွဲ့မှာ နီမောင် ပါလာသလား”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“မရှိပါဘူး... ကျွန်တော်တို့က သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ
တွေ့ချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“သူက အခုတစ်ခါတည်း ပါမလာသေးဘူး၊ အလုပ်
ကိစ္စရှိလို့ ကျန်နေခဲ့တယ်”

“သူ ဘယ်တော့လာမှာလဲ အဘ”

“ညနေပိုင်းလောက်တော့ တက်လာမယ်လို့ မှာလိုက်
ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘ”

အဘိုးကြီးက ထိုနေရာမှာ အမောဖြေပြီး အဖော်များ
နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

သို့ကြောင့်

ထွန်းခတို့ သုံးယောက် နေဝင်ချိန်အထိ ထိုနေရာမှ
စောင့်ကြရန်တိုင်ပင်ပြီး တရေးတမောအိပ်ကာ စောင့်ကြလေ
သည်။

သုံးယောက်သား အချိန်မည်မျှကြာအောင် အိပ်မော ကျသွားသည် မသိပေ။

လန့်နိုးလာတော့ တောထဲမှာ မှောင်ရီသမ်းစပြုနေ ချေပြီ။

ထိုအခါမှ အလန့်တကြား ထကြလေသည်။

“အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ အတော်မှောင်နေပြီ နီမောင် များ တက်သွားပြီလား မသိဘူး”

“မတက်လောက်သေးဘူး။ ဘာသံမှ မကြားရသေးဘူး”

သူတို့သုံးယောက်သည် ပါလာသောရိက္ခာနှင့် ရေကို မျှတ၍ စားသောက်နေကြစဉ် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ တောတိုး လာသံများကို ကြားရသဖြင့် သစ်ပင်ကွယ်များတွင် ကပ်နေ လိုက်ကြလေသည်။

“နီမောင်ရေ... မင်း ဘယ်မှာလဲဟေ့”

တစ်နေရာမှ လှမ်းမေးသောအသံကို ကြားရသည်။

“ငါ ဒီဘက်မှာဟေ့”

သူတို့၏ နောက်ဘက်မှ ပြန်ထူးသံ ကြားရသဖြင့်

သုံးယောက်သား ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ သွားကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်ပြန်တော့ ဘာမှမတွေ့ရပေ။

နောက်တစ်နေရာမှ ခေါ်သံ ကြားရပြန်သည်။

“နီမောင်ရေ... နီမောင်... မင်း ဘယ်မှာလဲဟေ့”

“ငါ ဒီဘက်မှာဟေ့”

သုံးယောက်သား အသံကြားရာဘက်သို့ လိုက်ကြပြန် သည်။ ထိုနေရာရောက်ပြန်တော့လည်း ဘာမှ မတွေ့ရပြန်ပေ။

ဤသို့ဖြင့်...

အချိန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းလင့်လာရာ တောထဲမှာ အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်းလာလေတော့သည်။

ထို့ပြင်...

သူတို့သုံးယောက်သည်လည်း တောနက်ထဲသို့ တဖြည်း ဖြည်း ရောက်လာလေသည်။

“ထွန်းခ... အသံတွေသာ ကြားနေရတယ်၊ လူလည်း ရှာမတွေ့ပါလား”

“အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ ရှာရခက်နေတာ ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အော်သံတွေက နီးနီးလေးမှာပဲ ကြားနေရတာ၊ လူမတွေ့တာ အတော်ဆန်းတယ်”

“ဒီကောင် တို့ချောင်းနေတာကိုသိလို့ ပတ်ရှောင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ဒီတစ်ခါ အသံကြားရင် တို့သုံးယောက် တစ်နေရာစီ က ပတ်ဝိုင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“အေး... ဒီအကြံ ကောင်းတယ်”

ထိုသို့တိုင်ပင်ကြပြီး လက်နက်များကို အဆင်သင့်ကိုင် ပြီး တစ်နေရာစီ ခွဲထွက်သွားကြလေသည်။

ထွန်းခလက်ထဲမှာ ဒူးလေးနှင့် တားတစ်လက်ပါသည်။

“ငါ ဒီဘက်မှာဟေ့”

ဟု နောက်တစ်ကြိမ် အသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဒူးလေးနှင့် မြားကို အဆင်သင့်ကိုင်ပြီး ခြေသံလုံလုံဖြင့် ထိုနေရာဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ တောစပ်တစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု မြင်လိုက်ရသဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်ဘေးသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ သစ်ချုံများကြားမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာသည်။

နီမောင်ပင် ဖြစ်၏။

ထွန်းခ စိတ်ထဲမှာ...

“မင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကို အရူးလုပ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ငါ့လက်က မလွတ်တော့ပါဘူး”

ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ဒူးလေးဖြင့် အသေအချာချိန်ကာ အနီးကပ် ပစ်သည်။

“ဒုတ်”

“အား...”

ပစ်ကွင်းက မလွဲပေ...။

ရင်ဝ, တည့်တည့်သို့ မြားစိုက်ဝင်သွားပြီး တစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်း...ဟင်း... ငါ့ဆရာနဲ့ ငါတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်... အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ဟု ကျေနပ်စွာရေရွတ်ရင်း အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး မှောက်ရက်လဲကျနေသူကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

ထွန်းခ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

မြားထိပြီး သေဆုံးနေသည်က သူထင်သလို နီမောင်မဟုတ်တော့ပေ။

သာရင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ငါ ပစ်တာ နီမောင်ပါ။ စောစောက ငါ့မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာမြင်လိုက်တာလည်း နီမောင်ပါ။ အခု ဘယ့်နယ်ကြောင့် သာရင် ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါတော့ မှားပြီ”

ဟု ရေရွတ်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ရဲဒင်းတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသော ဘကျော်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ထွန်းခ... မင်း သာရင်ကို သတ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား။ မင်း သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်၊ လူယုတ်မာ... သေပေတော့”

ဟု ပြောကာ ထွန်းခကို ရဲဒင်းဖြင့် ပြေးခုတ်သည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ထွန်းခ၊ကလည်း သူ့ကို ရဲဒင်းဖြင့် ဝင်ခုတ်သော ဘကျော်ကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဖက်ပြီး ဓားဖြင့်ထိုးလေရာ ခဏကြာသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ တောစပ်မှ အဘိုးအိုတစ်ဦး ထွက်လာကာ အသက်ပျောက်နေသော လူသုံးယောက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်း တဆတ် ဘတ်ညိတ်ကာ...

“အင်း... လောဘကြီးတဲ့လူကို လောဘက ပြန်သတ် တယ်၊ ဒေါသကြီးတဲ့လူကို ဒေါသက ပြန်သတ်တယ်၊ မောဟနဲ့ မစ္ဆရိယကြီးတဲ့လူတွေလည်း တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်ကံက ပြန်သတ်တာပါပဲလား။”

ဟု ရေရွတ်ပြီး တောတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ စောစောက ငရဲပွက်သလို ဆူညံလျက်ရှိသည့် တော တွင်း တစ်နေရာမှာတော့ ယခုတော့လည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းက မင်းမူလျက်ရှိနေတော့သည်။

အခန်း [၁၈]

ရတနာများကို ရလေပြီ

အမှန်တော့ သူ့ကို ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံရန် လိုက် နေသော လူသုံးဦးတို့ တောတွင်းမှာ သေဆုံးသွားသည်ကို နီမောင် ကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ပေ။

သူတို့သုံးဦး နီမောင်အိမ်ထဲဝင်ပြီး သတ်ရန် ကြံစည် သည့်နေ့က နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ၎င်း၏အိမ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို ၎င်းတို့ မသိခဲ့ကြပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် နီမောင်တို့ တောတက်ရာလမ်းမှ စောင့်ပြီးသတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြစဉ် နီမောင် ပါလာသော် လည်း ၎င်းတို့ မမြင်လိုက်ကြပေ။

နီမောင်တို့တစ်တွေ ၎င်းတို့စခန်းသို့ ရောက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့ အချင်းချင်း အမြင်မှားကာ

သတ်ဖြတ်ကြရာမှ သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအခြေအနေအားလုံးကို နိမောဓအနေနှင့် လုံးဝ မသိလိုက်ပေ။

တစ်နေ့တွင် ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်း ရောက်လာပြီး ဤသို့ပြောလေသည်။

“နိမောဓ... မင်းမိဘတွေ မသေခင်က တာဝန်တစ်ခု ပေးသွားတာ မင်း သတိရတယ်မဟုတ်လား”

“သတိရပါတယ် ဆရာကြီး၊ အဖေ အမေတို့ ထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရှာပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပေးရမှာပါ”

“အေး... ဒီရတနာတွေကိုရှာဖို့က မင်းဆီမှာ ရတနာမြေပုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရတနာမြေပုံတော့ မရှိဘူး ဆရာကြီး၊ အဖေဆီက ရွှေသွားတစ်ချောင်း၊ အမေဆီက ရွှေသွားတစ်ချောင်း ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

“အဲဒါနှစ်ခုက မြေပုံပဲပေါ့ကွာ၊ မင်း အဲဒီသွားနှစ်ချောင်းကို အသေအချာ သိမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”

“သိမ်းထားပါတယ်”

ဟု ပြောကာ နိမောဓက လည်ပင်းမှာဆွဲထားသော အိတ်ကိုချွတ်ပြီး ဦးဗန်ကောင်းလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

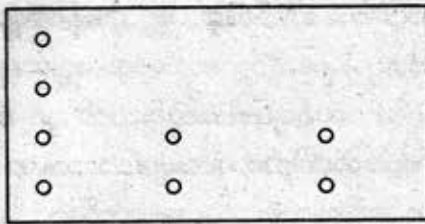
ဦးဗန်ကောင်းက အိတ်ထဲမှ ရွှေသွားနှစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်သို့ချကာ သွားများကိုကွပ်ထားသော ရွှေပြားနှစ်ချပ်ကို ခွာ၍ ဖြန့်လိုက်ရာ တစ်ချပ်၏အတွင်းဘက်တွင် စာများပါပြီး ကျန်တစ်ချပ်တွင် အပေါက်ကလေးများပါသည်။ အပေါက်ကလေးများမှာ အပ်ပေါက်ကလေးများလောက်သာ ရှိသဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် ကွမ်းချေးများတက်နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမြင်နိုင်ပေ။ အတွင်းဘက်မှ အသေအချာကြည့်တော့မှ အပေါက်ကလေးများလောက်သာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်း ရွှေပြားတစ်ချပ်ပေါ်မှ စာများကို စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် ရေးချလိုက်သည်။

(ဘုရား ကို ကိုးကွယ်
စင်ကြယ်မှု ရှိပါစေ
အရှေ့အရပ်မှာ တိုင်တည်ထွင်းလို့
ရတနာသုံးပါးကို ကုသိုလ်ယူပါလေ)

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

အခြားရွှေပြားတစ်ချပ်ပေါ်မှာတော့ အပေါက်ကလေးရှစ်ပေါက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးဗန်ကောင်းက စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ကူးယူလိုက်တော့ အပေါက်ကလေးများကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

“ဘာတွေလဲ ဆရာကြီး”

“ဒါ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ပညာတွေပဲ၊ ဒီသွားနှစ်ချောင်းပါ ရေးထားတာနှစ်ခုက ရတနာမြေပုံရှိတဲ့နေရာကို ညွှန်းထားတာပဲ”

“ဟင်... ဒါ ရတနာမြေပုံ မဟုတ်သေးဘူးလား”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ရတနာမြေပုံကိုရှာဖို့ အညွှန်းပဲ၊ ရှေးလူတွေ ဘယ်လောက် လျှို့ဝှက်ပြီး စနစ်ကြီးသလဲဆိုရင် မြေပုံအညွှန်းနှစ်ခုကို ရွှေပြားပေါ်မှာရေးပြီး သွားမှာ ကွပ်ထားလိုက်တယ်၊ ပျောက်မှာလည်း မပူရတော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မသိနိုင်တော့ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က သူတို့နှစ်ယောက်သာ သိတဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သူတို့ ဖွင့်မပြောမချင်း ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို သားသမီးတွေရော၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေပါ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး”

“မသိတာ ကောင်းတယ်၊ သိရင်လည်း အချင်းချင်း သတ်ကုန်ကြမှာ သေချာတယ်”

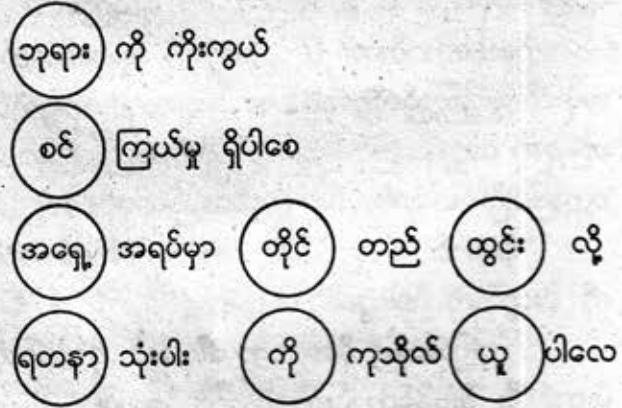
“ဒါဖြင့် ဆရာကြီးရော ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသလားဟင်”

ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စာရွက်အလွတ်နှစ်ရွက်ကို အရွယ်တူ ဆိုက်တူဖြတ်ပြီး လေးထောင့် မျဉ်း ရေးဆွဲလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ စာလုံးများကိုရေးပြီး ကျန်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ အဝိုင်းအပေါက်ကလေး ရှစ်ပေါက် ဖောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ညီအောင်ထပ်လိုက်သောအခါ အခြား စာများကို မမြင်ရတော့ဘဲ အပေါက်နေရာမှ စာလုံးများသာ ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစာလုံးများကို အစဉ်အတိုင်း ရေးချလိုက်သောအခါ-
(ဘုရားစင် အရှေ့ တိုင်ထွင်း ရတနာကို ယူ)

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရလေတော့သည်။

နီမောင်မှာ ထိုအခါမှ မိဘများ၏ အမြော်အမြင်ကြီးပုံ
ကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ချီးကျူးမိလေသည်။

“ကိုင်း... မြေပုံရှိတဲ့နေရာတော့ သိရပြီ သွားယူရအောင်”

ဟု ပြောဆိုကာ စာအညွှန်းအတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ
တိုင်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်သောအခါ ရွှေရောင်
ငွေရောင်ဆေးများ သုတ်ထားသောကြောင့် ဘာမှမတွေ့ရဘဲ
ရှိရာမှ ထိုဆေးများကို လိုက်ခြစ်ကြည့်သောအခါ အံ့ဂုက်
တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုအံ့ဂုက်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သစ်စေးသုတ်ထား
သော ယွန်းဘူးငယ် တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ဦးပန်ကောင်းက ထိုယွန်းဘူးကို အသာထုတ်ယူပြီး
အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အထဲမှာ စာရွက်ခေါက်
တစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ စာမှာ ဆီစိမ်
စက္ကူဖြစ်ပြီး စာရွက်ပေါ်မှာ မည်သည့်စာမှ မတွေ့ရပေ။

“နီမောင်... ဘုရားစင်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်
ကို မီးထွန်းလိုက်ပါကွယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို
မီးထွန်းပြီး ဦးပန်ကောင်းကို ပေးလိုက်သည်။

ဦးပန်ကောင်းက လက်ထဲမှ စာရွက်ကို မီးရောင်ဖြင့်
အပူရှိန်ရလာသည်အထိ ပြုလုပ်လိုက်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် စာရွက်ပေါ်မှာ စာလုံးများ ပေါ်လာလေတော့သည်။

“စာရွက်ပေါ်မှာ စာလုံးတွေပေါ်လာပြီ ဆရာကြီး”

“ဒီနည်းက စစ်အတွင်းကသူလျှို့တော့ စပိန်တွေအသုံးပြုတဲ့
လျှို့ဝှက်စာရေးနည်းပဲ၊ ရေစာရေးနည်း၊ မီးစာရေးနည်း နှစ်မျိုး
ရှိတယ်၊ ရေစာရေးနည်းက စာရွက်ကိုရေစိမ်ကြည့်မှ စာလုံး
မြင်ရတယ်၊ ဒီစာရေးနည်းက မီးအပူနဲ့ပေးမှ စာလုံးပေါ်တယ်”

ဟု ပြောပြပြီး စာရွက်ပေါ်မှ စာလုံးများကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။ (ခေါင်းရင်း ဘုရားစင်အောက် တည့်တည့်မှာ
ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ရှိတယ်၊ အဲဒီကျောက်ပြားကို ဖွင့်ပြီးဆင်း
သွားရင် မြေအောက်ခန်းထဲကို ရောက်မယ်၊ မြေအောက်ခန်း
ထဲမှာ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ အရိုးပြာအိုးထည့်ထားတဲ့ ဂူတစ်လုံး
ရှိတယ်၊ ဂူထဲကရတနာထည့်ထားတဲ့ အိုးကိုယူပြီး တစ်ဝက်ကို
ယူ၊ တစ်ဝက်ကို လှူပါလေ။) ဟု ရေးသားထားလေသည်။

“ကိုင်း... မြေအောက်ခန်းထဲ ဆင်းကြစို့ရဲ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဘုရားစင်အောက်ဘက် မြေကြီးကို
လိုက်လံ ထူးဆွဲကြည့်သောအခါ လက်ကိုင်ကွင်းရှိသည့်
ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုကျောက်ပြားကို
နှစ်ယောက်အားဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ကျောက်ပြားဖွင့်သွားသောအခါ မြေအောက်သို့ ဆင်း
သော လှေကားတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ခဏနေဦး... ချက်ချင်းမဆင်းနဲ့ဦး၊ အလုံပိတ်ထားတာ ကြာပြီဆိုတော့ အတွင်းမှာ လေရှိချင်မှရှိမယ်၊ အထဲကို ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး အရင်ချကြည့်လိုက်”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်က ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးထွန်းပြီး အောက်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။

မြေအောက်ခန်းမှာ သိပ်မနက်လှပေ။ ပစ်ချလိုက်သော ဖယောင်းတိုင်မီးက ငြိမ်းမသွားဘဲ တောက်မြီ တောက်နေသော ကြောင့် စိတ်ချလက်ချဖြစ်ကာ နောက်ထပ်ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ထွန်းပြီး နှစ်ယောက်သား အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မြေအောက်ခန်းမှာလည်း သိပ်မကျယ်လှပေ။ ပင့်ကူအိမ် ပိုးချည်မျှင်နှင့် ဖုံများ ထူထပ်စွာပိတ်နေသောကြောင့်သာ မှောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မြေအောက်ခန်း အလယ်လောက်မှာတော့ အုတ်ဂူတစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် မူလပိတ်ထားသော အပေါက်ဝကို ဖောက်ပြီး အတွင်းမှာတွေ့ရသောမြေအိုးကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ထိုမြေအိုးထဲမှာ ရတနာမရှိ။ အရိုးပြာများသာ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အတွင်းဘက်သို့ ထပ်နှိုက်ကြည့်သောအခါမှ နောက်ထပ် အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှေးခေတ်လက်ရာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဖိုးတန် ရွှေငွေ ကျောက်လက်ဝတ်ရတနာများကို တွေ့ရလေတော့သည်။ စေတနာမှန်သော ကံတရားက နီမောင်အား မျက်နှာသာပေးခဲ့လေပြီ။

အခန်း [၁၉]

ဘုရားခန်းထဲမှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်

ရတနာပစ္စည်းများရသောအခါ နီမောင်က ဦးသက္ကကို အကြောင်းကြားသဖြင့် ဦးသက္ကကိုယ်တိုင် လိုက်လာသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်တော်မိဘဘိုးဘွားတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မှန်ပေမယ့် ဒီအိမ်ကြီးကို ဦးလေးဝယ်ထားပြီးတဲ့နောက်မှာ အိမ်နဲ့ သက်ဆိုင်တာတွေဟာ ဦးလေးပဲ ပိုင်ဆိုင်တာမို့ ခေါ်ပြတာပါ”

ဟု ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ခေါ်ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဦးသက္ကက...

“ကျုပ်ဝယ်ခဲ့တာ အိမ်နဲ့ခြံပဲ ဝယ်ခဲ့တာပါ။ မင်းရဲ့ အမွေတွေကို ဝယ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းသဘောကျအတိုင်းသာ လုပ်ပါ”

ဟု ပြန်လည်အပ်နှံလေသည်။

နီမောင်တစ်ယောက် မိဘဘိုးဘွားများ၏ အမွေပစ္စည်းများရသည်ဟု သတင်းကြားသောအခါ တစ်ရွာလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် လာရောက် မေးမြန်းကြသည်။

ထိုသတင်းကြားသောအခါ ရွှေအောင်၊ ရွှေမောင်နှင့် မမင်းဖြူတို့တစ်တွေ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

ထိုရတနာပစ္စည်းများကို သူတို့လည်း ရသင့်သည်ဟု လာရောက်ပြောဆိုကြရာ ဦးသက္ကအပါအဝင် ရွာလူကြီးများက-

“ဦးဘရိန်+ဒေါ်ကျင်မေတို့ သေဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့သားသမီးလေးယောက် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အမွေတွေ ခွဲယူသွားပြီးကြပြီ မဟုတ်လား၊ အခုရတဲ့ပစ္စည်းတွေက သူနဲ့ ထိုက်လို့ သူရတာ ဘာမှခွဲပေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီခြံနဲ့အိမ်က ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တာဆိုတော့ အိမ်ခြံအတွင်းအပြင် မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကျုပ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်တာမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးဘဲ နီမောင်ကိုပဲ အားလုံး လွှဲပေးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျန်သုံးယောက်မှာ မလှုပ်သောတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အလျော့မပေးကြဘဲ နီမောင်ဆီသို့ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ချဉ်းကပ်ကြလေသည်။

“နီမောင်...ညီလေး၊ အစ်ကိုကြီးတို့မှာ အလုပ်အကိုင် ကလည်းမကောင်း၊ စီးပွားရေးကလည်းကျနဲ့ အတော်ကို ဒုက္ခရောက်နေလို့ တတ်နိုင်သလောက်တော့ အကူအညီပေးပါဦးကွာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ရွှေအောင်က ပြောသလို မရိုးဖြစ်သူ မယဉ်ရွှေကပါ ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်၊ မင်းအစ်ကိုကြီးက မင်းကို သိပ်ချစ်တာကွယ်၊ အိမ်မှာဆိုရင်မင်းအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေတာ”

အစ်ကိုအလတ်ဖြစ်သူ ရွှေမောင်တို့လင်မယားကလည်း-

“ဆွေမျိုးဆိုတာ ညီလေးရယ်... မခေါ်ချင်ရင်သာနေလို့ ရတယ်၊ မတော်ချင်လို့ ရတာမှမဟုတ်တာ၊ မင်းမှာ အရေးအကြောင်းရှိရင်လည်း အစ်ကိုတို့က အကူအညီပေးရမှာပဲ၊ အခုတော့ အစ်ကိုတို့ကို တတ်နိုင်သလောက် ကြည့်ပါဦးကွာ”

“ငါ့မောင်ရယ်... မင်းအစ်ကို တလောက ဖဲရုံးလိုက်တာ အခုဆိုရင် အတွင်းပစ္စည်းရော၊ အပြင်ပစ္စည်းတွေပါ ဘာမှမကျန်တော့လို့ ကလေးတွေနဲ့ အတော်ကို ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ကွယ်၊ အကူအညီပေးပါဦး”

အစ်မဖြစ်သူ မမင်းဖြူကလည်း...

“မင်းအစ်ကို ကိုကျည်းတန်က အရက်ကို နေ့ရောညပါ မိုးမလင်းအောင်သောက်နေလို့ အစ်မမှာ ကလေးတွေ တစ်ပြိုင်ကြီးနဲ့ အတော်ကို ဆင်းရဲနေပါပြီ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်မတို့ မိသားစုတွေ မင်းနဲ့အတူ လာနေပါရစေကွယ်”

ဟု အမျိုးမျိုး နားပူနားသာ လာလုပ်ကြသော်လည်း နီမောင်ကတော့ ပြတ်သားစွာပင်ပြောသည်။

“အခု ကျွန်တော်ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေက မိဘတွေက ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ရည်စူးပြီး ထားခဲ့တာ ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသုံးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပေးပါဘူး၊ မိဘနှစ်ပါးကို ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုတစ်ခုခုလုပ်မှာပါ”

ဟု ပြောသောအခါ ကျန်သုံးယောက်က မကျေနပ်ကြပေ။ ၎င်းတို့၏ မိန်းများကလည်း နောက်မှ သွေးထိုးကာ မြှောက်ပင့်ပေးကြလေသည်။

“ကိုရွှေအောင်... မိဘတွေထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ကျန်ခဲ့တဲ့သားသမီးတွေ ညီတူညီမျှ ရသင့်ပါလျက်နဲ့ အခုတော့ နိမောဓက သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီး ယူထားတယ်။ အဲဒါ ရှင်ငြိမ်ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု မိန်းမဖြစ်သူ မမဉ်ရွှေက ပြောသည်။

ထိုအခါ ရွှေမောင်မိန်းမ မခင်ရွှေကလည်း...

“ဟုတ်တယ် ကိုရွှေမောင်... အခု ကျုပ်တို့မှာလည်း ရှင် ဖဲနဲ့နှိပ်စက်လို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ နိမောဓဆီက ပစ္စည်းလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါးရမှ ဖြစ်မယ်။ တစ်ခုခုတော့ ကြံစည်ဦး” ဟု ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မိန်းမနဲ့စပ်မှ ယောက်ဖတော်ရတာ ဆိုတော့ သိပ်ပြီး ဝင်မပြောချင်ဘူး။ အခုကိစ္စက အားလုံး ရသင့်ရထိုက်တာတွေကို တစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးတာ ကတော့ တရားလွန်တာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ အစ်ကိုတွေ ငြိမ်ခံနေရင် ညံ့ရာကျလိမ့်မယ်”

ဟု မမင်းဖြူယောက်ျား ကိုကျည်းတန်က အရက်ကလေး တထွေထွေနှင့် သွေးထိုးမြှောက်ပင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုရွှေအောင်... ရှင်တို့ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

“ယောက်မပြောတာ မှန်တယ်။ လူဆိုတာ ကိုယ်မရှိ အမိတော်ခဲ၊ သားတော်ခဲပဲ။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားတောင်မှ ချနင်းရသေးတာ။ သူကတောင် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတွေ ကို မညှာတာဘဲ ကိုယ်ကရော ဘာများညှာနေစရာရှိသေးလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အနနည်းနဲ့ မရတော့လည်း အကြမ်းနည်းနဲ့ ရအောင်ယူရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ကသာ သဘောတူတယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်သာထား။ ကျည်းတန်တို့က ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုရင် သိပ်လက်မရှောင်တတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့က အစ်ကိုတွေဆိုတော့ မလုပ်ချင်ရင် ဘေးကသာနေ။ ဒီကိစ္စ ကျုပ်တာဝန်ထား”

ဟု ကိုကျည်းတန်ဆိုသူက အားတက်သရော ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ”

“အခု သူ့ယောက်ျားမလောင်းက ဝယ်ပေးထားတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ နိမောဓတစ်ယောက်တည်း နေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့... ကျုပ်တို့ ဓားပြတွေ လို ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝင်သွားလိုက်ရုံပဲ။ အထဲရောက်မှ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ တောင်းယူသွားရုံပေါ့”

“လုပ်တာတော့ လုပ်ကြ၊ ဒါပေမယ့် ခြေလွန်လက်လွန် တော့ မဖြစ်ကြစေနဲ့နော်”

မမင်းဖြူက သတိပေးလိုက်သေးသည်။

“ရပါတယ်... ကျည်းတန်တို့က လက်ယဉ်ပြီးသားပါ။
သေအောင် မလုပ်ပါဘူး။ မှတ်လောက် သားလောက်အောင်
ပဲ ဆုံးမခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ... ဘယ်တော့လုပ်ကြမလဲ”

“အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ သူက ပစ္စည်း
တွေကို တစ်ခုခုစီစဉ်လိုက်ရင် ခက်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အခု
တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး အလုပ် စ.လိုက်ကြ
ရအောင်”

ဟု ပြောဆို တိုင်ပင်ကြလေသည်။

အစ်ကို အစ်မများက ထိုကဲ့သို့ စီစဉ်နေသည်ကို
နီမောင်ကတော့ မသိရှာပေ။

ရတနာပစ္စည်းများ ရပြီးသောအခါ သစ်တောထဲသို့
မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်း၊ ဦးသက္ကတို့နှင့်
တိုင်ပင်ကာ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော မဲဇာမြိုင်ရွာ ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းကို အသစ်ပြန်ဆောက်ပြီး ရွာထိပ်တွင် ဘုရားတစ်ဆူ
တည်ရန် စီစဉ်နေကြလေသည်။

“မိဘကို ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့လူ... မသေခင် လုပ်ကျွေး
တဲ့လူ... တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့လူတွေဟာ ဒီဘဝ
မှာလည်း မဆင်းရဲဘူး။ နောင်ဘဝမှာလည်း မဆင်းရဲဘူး။
သံသရာတစ်လျှောက်လုံး အပါယ်တံခါးပိတ်တယ် ဆိုတဲ့
စကားဟာ သိပ်ပြီးမှန်တယ်။

တခြားမကြည့်နဲ့... နီမောင်ကိုပဲကြည့်တော့...

မိဘကျေးဇူးသိတတ်တော့ ဒီဘဝမှာတင် လက်ငင်းချမ်းသာ
တာပဲ”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျုပ်တို့ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်စဉ်တွေထဲမှာ
မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်လို့ အကျိုးကျေးဇူးရခဲ့တဲ့ သာဓက
တွေ အများကြီးရှိတာပဲဗျာ။ တခြားမကြည့်နဲ့ သုဝဏ္ဏသာမ
ဇာတ်တော်တစ်ခုတည်းနဲ့တင် မိဘကျေးဇူး ဘယ်လောက်
ကြီးတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပဲ”

ဦးသက္ကကလည်း ပြန်ပြောသည်။

“လောကမှာ မိဘ၊ ဆရာသမားတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို
သိတတ်တဲ့ကလေးမျိုးကတော့ အတော်ကိုရှားနေပါပြီ နီမောင်
လို လူငယ်မျိုးကတော့ လူငယ်တွေ အတုယူထိုက်တဲ့
သူငယ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့မှာ အားကိုးရမယ့် ယောက်ျားလေး
မရှိတော့ ဒီလိုသူငယ်မျိုးကို လက်မလွှတ်သင့်ဘူးဗျ”

“အခုလည်းပဲ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်း အတော်များများကို
သူ့ကို လွှဲပေးထားတာပဲဗျ”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ... သူလည်း အခုချမ်းသာလာပြီ
ဆိုတော့ သားရင်းသမီးရင်း စာရင်းဝင်အောင်ကို လုပ်ရမှာဗျ
ဒါမှ စိတ်ချရမှာ”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးဗန်ကောင်းရယ် ကျုပ်က
သူ့မှာ ဘာမှမရှိခင်ကတည်းက ဒီစိတ်ကူးမျိုး ပိုပြီးသားပါ။
ကျုပ်တို့အဖို့က ငွေကြေးချမ်းသာဖို့နဲ့ မိုးသားပြီး စိတ်ချ

ယုံကြည်ရတဲ့လူကိုပဲ လိုတာမဟုတ်လား။ သူတို့လူငယ်အချင်းချင်းလည်း သင့်မြတ်နေပုံ ရပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ဗျာ။ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပေါ့။ ခင်ဗျားတို့တော့ အားကိုးထိုက်တဲ့ သားတစ်ယောက် ရတာပဲဗျို့။”

ဟု ဦးမန်ကောင်းနှင့် ဦးသက္ကတို့မှာ ကျောင်းဆောက်ဘုရားတည်ရန် ကိစ္စများကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေရင်း လူငယ်များကိစ္စကို ပြောဆို တိုင်ပင်နေကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ နီမောင်တို့လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုထုခွဲပြီး ကျောင်းအသစ် ဆောက်ခြင်း၊ ရွာဦးထိပ်၌ စေတီတစ်ဆူ တည်ခြင်း စသောကိစ္စများကို စတင်ဆောင်ရွက်ကြလေပြီ။

တစ်စတစ်စနှင့် ကဆုန်လ ကုန်တော့မည်မို့ မိုးသံလေသံများပင် ကြားလာရပေပြီ။

တစ်နေကုန်ပူထားသော နေသည် ညနေစောင်းအချိန်ရောက်သောအခါ နေရောင်ခြည် ပျောက်သွားပြီး မိုးသားများ တက်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခွင်လုံး ညိုညိုပိုင်းပိုင်း ဖြစ်လာတော့သည်။

ညဦးပိုင်း ရောက်သောအခါ မိုးသက်လေများ တိုက်ခတ်လာသည်။ အလင်းရောင်ပျောက်သွားပြီး အနည်းငယ်မှောင်သွားသည်နှင့် နွေခေါင်ခေါင်ကြီး လေရောမိုးပါ ကျလာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ အိမ်အပြင် မထွက်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်ခြံတံခါး၊ အိမ်တံခါးများကို ပိတ်ကာ အိမ်ထဲမှာသာ နေကြသောကြောင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတော့သည်။

ထိုရာသီဥတုနှင့် အခြေအနေသည် အကြံသမားတစ်သိုက်အတွက် အကြိုက်တွေ့စရာ ဖြစ်ပေသည်။

အဝတ်နက်များ၊ ခေါင်းစွပ်များ စွပ်ထားသော လူသုံးယောက်တို့သည် မိုးလေ သည်းထန်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နီမောင် တစ်ယောက်တည်းရှိသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

၎င်းတို့တွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်စီနှင့် ဓားရှည်များ ပါလာကြသည်။

ကိုကျည်းတန် ဆိုသူမှာ အမြဲတမ်း အရက်မူးနေပြီး ဆိုးဆိုး တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသူမို့ တံခါးဖျက်ခြင်း၊ ဂျက်ဖြုတ်ခြင်းများကို လွန်စွာကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်သူဖြစ်သောကြောင့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် နောက်ဘက်တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားတော့သည်။

ရွှေအောင်နှင့် ရွှေမောင်တို့မှာ ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက နေလာခဲ့ကြသည်မို့ ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည်ကို သိနေသောကြောင့် မှောင်ထဲမှာပင် အခက်အခဲမရှိ ဝင်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ မီးရောင်အချို့ကို မြင်ရသည်။
အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သောလှေကားထိပ်မှာ ရေနံဆီသုံး
မှန်အိမ်တစ်လုံးကို မီးထွန်းပြီး ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

သုံးယောက်သား အိမ်အောက်ထပ်မှာ အခြေအနေ
ကြည့်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘဲ တိတ်
ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးနှင့်လေများက သည်းသည်
ထက် ပိုသည်းလာလေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံလျက်
ရှိနေတော့သည်။

နီမောင်အိပ်ခန်း အပေါ်ထပ်မှာ ရှိမှန်းသိသဖြင့်
သုံးယောက်သား ခြေသံလုံလုံဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားခန်းထဲမှာ
ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးနှစ်တိုင် ထွန်းထားသဖြင့် ထိုနေရာမှ
အလင်းရောင်များ အပြင်သို့ထွက်နေလေသည်။

ဘုရားခန်းဘက် လှမ်းကြည့်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မတွေ့ရပေ။

သုံးယောက်သား လက်နက်များကို အဆင်သင့် ကိုင်
ဆောင်ပြီး နီမောင် အိပ်ခန်းဝ၊ သို့သွားကာ တံခါးကို တွန်းဖွင့်
လိုက်သည်။

“ဟင်...”

အပြင်ဘက်မှ ဝင်လာသော ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်
ကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိပေ။

အခြားအခန်းတစ်ခန်းကို တွန်းဖွင့်ကြည့်တော့ အိပ်ရာ
ပြင်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရပြီး လူကို မမြင်ရပေ။

ထိုအခန်းက ဦးဘရှိန်၏ အခန်းပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်ခန်း သွားကြည့်ပြန်တော့လည်း ထိုအတိုင်း
ပင် အိပ်ရာ၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများကို
အဆင်သင့် ပြင်ထားသော်လည်း လူတော့မတွေ့ရပေ။

သို့သော်...

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲမှာတော့
သောက်လက်စ ဖြစ်ဟန်တူသော ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်
ကြီးက မီးမသေသေးဘဲ မီးခိုးငွေ့များ တလူလူထွက်နေသည်။

“ဒါ... ဒါ... အမေ့ရဲ့အခန်းပဲ”

ရွှေအောင်က တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဆေးလိပ်မျိုးက အမေပဲ သောက်တာပါ။ အခု
ဘယ်သူသောက်ပြီး ချထားခဲ့တာလိမ့်”

ရွှေမောင်ကပါ တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“နီမောင် မိုးအေးအေးနဲ့ တွေ့တဲ့ဆေးလိပ် ဖွာနေတာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ တက်လာသံကြားလို့ တစ်နေရာမှာ
ဝင်ပုန်းနေတာဖြစ်ရမယ်၊ လိုက်ရှာကြစို့”

ဟု ကိုကျည်းတန်က ပြောသဖြင့် သုံးယောက်သား လူတစ်ယောက်ပုန်းနေလောက်သော နေရာမှန်သမျှ ခုတင် အောက်ပါမကျန် လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း ဘယ်နေရာမှ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေကြသည်။

ဘုရားခန်းမှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီးများကို မီးထွန်း ထားသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မှာ လူရှိနေမည်ကိုတော့ ခန့်မှန်း မိကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

မီးရောင်မြင်နေရသော ဘုရားခန်းဘက်သို့ လျှောက် လာကြသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါမှ ဘုရားခန်းထဲမှာ အဘိုး ကြီး တစ်ယောက်၊ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထိုင်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဟင်...”

သုံးယောက်သား အံ့ဩမှုကြောင့် ခြေလှမ်းကို ပြိုင်တူ ရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ခြေသံကြောင့် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့က တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းကိုလှည့်လာရာ ၎င်းတို့ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩကြောက်ရွံ့မှု ဖြင့် ကြက်သေ သေသွားတော့သည်။

“ပြေး... ပြေးကြ”

သုံးယောက်သား ကမန်းကတန်းဖြင့် အလှအယက် ဆင်းပြေးကြရာ လှေကားအဆင်းတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုက်မိပြီး ဖရိုဖရဲနှင့် လဲကျသွားကြရာ အရက် မူးနေသော ကိုကျည်းတန်မှာ ကိုယ့်ဓားနှင့်ကိုယ် ရင်ဝ,ကို ပြန်စိုက်မိပြီး နေရာတွင် လဲကျန်နေခဲ့တော့သည်။

ရွှေအောင်နှင့် ရွှေမောင်တို့ နှစ်ယောက်သာ မိုးရေထဲ သို့ ထွက်ပြေးသွားကြတော့သည်။

လှေကားဆီမှ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံများကြားသဖြင့် ဘုရားခန်းထဲမှာ ပုတီးစိပ်နေသော နီမောင်မှာ ပုတီးစိပ်ခြင်း ကိုရပ်ကာ နေရာမှထ,လာပြီး အောက်ဆင်းကြည့်သောအခါ လှေကားခြေရင်းတွင် ဓားတစ်လက် ရင်ဝ,စိုက်ပြီး သေဆုံး နေသော ယောက်ဖတော်သူ ကိုကျည်းတန်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩသွားလေတော့သည်။

အခန်း [၂၀]

သစ္စာဖြင့် ထုံမွမ်းသော မေတ္တာ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သွားသော ရွှေမောင်တစ်ယောက်မှာ အဝတ်ရေစိုပင် မလဲဘဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ် ရေရွတ်နေတော့သည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျ... ကယ်ကြပါဦး၊ ကျုပ်တို့ နီမောင်ကို သတ်ဖို့သွားတာ ဘုရားခန်းထဲမှာ အဖေနဲ့ အမေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ကယ်ပါဦးဗျာ... သူတို့ နောက်ကများ လိုက်လာရောသလား၊ ကျွန်တော် မှားပါပြီဗျ”

ဟု အော်ဟစ်နေရာ လူကြီးများက အတင်းချော့မော့ထားရလေသည်။

ရွှေမောင်မှာ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေရာမှ သွေးပျက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကြောက်ပါပြီဗျ... ကြောက်ပါပြီ၊ နောက် မလုပ်တော့ပါဘူးဗျ”

ဟုသာ အသံနက်ကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်နေကြရာ ကြားရသူများမှာ စိတ်မချမ်းသာကြပေ။

“ရွှေမောင်... သတိထားလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ခဲ့ထိန်းမှပေါ့ကွယ်”

“ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်လို့ မကြံစည်အပ်တာကို ကြံစည်မိလို့ အခုလို ဒုက္ခရောက်ကြတာပါ၊ ကျုပ်ကို ဟိုမှာ လူမည်းကြီးတွေ လာခေါ်နေကြပြီ၊ မကြာခင် လိုက်ရတော့မှာပါ”

ဟု ပြောနေလေရာ ကြားရသူပေါင်းက မိဘကျေးဇူးကန်းခဲ့သမျှ ဒုက္ခတွေ့ကြပြီဟုသာ ဖွင့်မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချကြလေသည်။ ရွှေမောင်က တစ်ညလုံး အအေးမိပြီး နောက်ဆုံး အပြင်းဖျားလေရာ ဆေးဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းပင် လက်လျှော့ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်လေတော့သည်။ နောက်ဆုံး အသက် ထွက်ခါနီးတော့မှ နောင်တရသော လေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ မိဘနှစ်ပါးအပေါ်မှာ ကျေးဇူးကန်းခဲ့ကြတယ်၊ ဒီဝင်ကြွေးတွေကို ပြန်ဆပ်ရတော့မှာပါ၊ မိဘတွေက ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် သံသရာငရဲက ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ မှားမှန်းသိတဲ့အချိန်ဟာ အတော့်ကို နောက်ကျသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။
ထိုအခါမှ နိမောဓတို့မှာ အကြောင်းစုံသိရပြီး အစ်ကို
ဖြစ်သူ ရွှေမောင်နှင့် ယောက်ဖဖြစ်သူ ကိုကျည်းတန်တို့
အလောင်းအား ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်လေသည်။

မိမိအပေါ်တွင် မကောင်းခဲ့သော်လည်း တတ်နိုင်သမျှ
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုအကြံအစည်ကို ကြံစည်သော အစ်ကိုဖြစ်သူ
ရွှေအောင်ကိုလည်း အပြစ်မယူတော့ဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့လေ
သည်။

“မင်းက ငါတို့ကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်
ခဲ့ပေမယ့် တမလွန်က မိဘတွေကတော့ တို့ကို ခွင့်မလွှတ်
ခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒီညက မြင်လိုက်ရတဲ့ အဖေတို့ အမေတို့
မျက်လုံးတွေကို ငါ့တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မေ့တော့မယ်
မထင်ဘူး။

ရင်ထဲက အူတွေ၊ အသည်းတွေ ပြောင်းပြန်လန်ထွက်
သွားလောက်အောင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှတယ်...

လောကမှာ လူတွေကို ညှာလို့ရပေမယ့် ဝဋ်ကြွေးကို
တော့ ဖုံးကွယ်လို့မရဘူး။ ရွှေမောင် ပြောသွားသလိုပဲ မိဘ
တွေကို ပေးဆပ်ရမယ့် ဝဋ်ကြွေးကို ဒီဘဝမှာရော နောက်ဘဝ
မှာပါ ပေးဆပ်ရတော့မှာပါ...

ငါလည်း ဒီမျက်နှာနဲ့တော့ ဒီရွာမှာဆက်နေလို့ မသင့်
တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရဟန်းဝတ်ပြီး တစ်နေရာကို သွားပါ
ရစေတော့...

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ညီလေးရယ်”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုကာ ရွှေမောင်နှင့် ကိုကျည်းတန်
တို့ အသုဘကိစ္စ ပြီးသည်နှင့် ရွှေအောင် တစ်ယောက်မှာ
လူ့ဘဝမှ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းပြီး ရွာမှထွက်သွားလေ
တော့သည်။

နိမောဓမှာ မိမိအပေါ်မှာ မကောင်းခဲ့ကြသော်လည်း
ယခုလို ဒုက္ခဆင်းရဲနှင့် ကြုံတွေ့ကြရသောအခါ အစ်ကိုနှင့်
အစ်မများအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ရတနာပစ္စည်းအချို့
ကို ထုခွဲပြီး ကျန်ခဲ့သော မိသားစုများကို ထောက်ပံ့ပေးကမ်း
လိုက်လေသည်။

၎င်းကိစ္စများ ရှင်းလင်းသွားသောအခါမှ ကျောင်းဆောက်
ခြင်းကိစ္စနှင့် ဘုရားတည်ခြင်းကိစ္စများကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်
ရွက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြသော မိဘဘိုးဘွားများကို အမျှ
အတန်း ပေးဝေလိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီး တစ်ညတွင် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်
တစ်ခုကို မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ဆီသို့ အဖေရော အမေပါ
ရောက်လာကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

“အမေတို့ သွားတော့မယ် သား... မင်းပေးဝေတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအတွက် အမျှအတန်းတွေကို ရကြလို့ ကောင်းရာသုဂတိ ဘုံဘဝကို သွားကြရတော့မယ်...”

မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်တဲ့ ငါ့သားလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ တာဝန်တွေလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတော့ အမေတို့ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် သွားနိုင်ကြပါပြီ...

အမေတို့ သွားတော့မယ် သား...”

ဟု ပြောသောအခါ နီမောင်က အဖေနှင့် အမေတို့ကို နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်းဖြင့် ကန်တော့လိုက်သောအခါ မျက်ရည်များက ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် အဖေနှင့် အမေတို့၏ ပုံရိပ်များက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှုန်ဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“အဖေ... အမေ...”

နီမောင် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်းနှင့် အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်နိုးလာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်များ စိုစွတ်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ကိစ္စအားလုံးပြီးသောအခါ မိမိအတွက်ရသော ရတနာပစ္စည်းအချို့ကို ရောင်းချကာ ဆေးဆရာကြီး ဦးမန်ကောင်းအား မိဘနေရာမှထားကာ ပန်းအိဖြူကို ပြောဆို တောင်းရမ်းလေရာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိပြီး လူကြီးများကလည်း သဘောတူသောကြောင့် တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ကြလေသည်။

နီမောင်နှင့် ပန်းအိဖြူတို့ နှစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာပွဲမှာ မဲဇာမြိုင်သာမက ရိုးမတောင်ခြေတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများတွင် ကာလအတန်ကြာအောင် ပြောစမှတ်ဖြစ်သည်အထိ စည်ကားသိုက်မြိုက်မှုရှိလေသည်။

“ကိုယ်တော့ အခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်၊ အရင်က အိဖြူကို ချစ်ပေမယ့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှ ရပါမလားလို့ စိတ်ပူနေမိတာ”

“အိဖြူလည်း ဒီလိုပါပဲ ကိုရယ်... ဒါပေမယ့် အိဖြူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသားပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ကိုနဲ့ မခွဲဘူး၊ မိဘတွေက တခြားလူနဲ့ ဇွတ်စီစဉ်ရင်တောင် ကိုဆီကို မရောက် ရောက်အောင် လာဖို့စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် အရင်ကတည်းက အဖေက အိဖြူနဲ့ ကိုအကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိပေမယ့် မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး၊ အိဖြူကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားတာပါ”

“ဒါကြောင့်လည်း ယောက္ခမကြီးကို အားကိုးနေရတာပေါ့။ အခုလည်း ကိုယ့်မိဘတွေရဲ့ အမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် လက်ဖွဲ့ပေးလိုက်ပြန်ပြီကဲ... ဘယ်လောက် ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ ယောက္ခမကြီး ရေးတဲ့ဖူးစာလို့ ပြောရင်တောင် ရနေလောက်ပြီ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“တော်ပါ... သူ သိပ်ပြီး အသားယူတာပဲ”

နီမောင်နှင့် ပန်းအိဖြူတို့သည် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးစွာဖြင့် ရယ်မောကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြင်နာစွာ ထွေးဖက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သစ္စာဖြင့် နောင်ဖွဲ့တတ်သော မေတ္တာတရားသည် ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးတတ်လေသတည်း။

နိဂုံး

ကျွန်ုပ်သည် ဦးနီမောင် ဆိုသူ ပေးပို့လိုက်သော မှတ်တမ်း စာရွက်များကို ပြီးဆုံးအောင်ဖတ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုစာများကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်နှစ်သက်သော ကြောင့် စာရွက်နှင့်ရေးပြီး နံရံ၌ ကပ်ထားသော စာသားအချို့ ဆီသို့ မျက်လုံးက အလိုလို ရောက်သွားလေသည်။

ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာမသင်ခဲ့ခြင်း...၊

စီးပွားရှာချိန်မှာ စီးပွားမစုဆောင်းမိခဲ့ခြင်း...၊

သစ္စာရှိသော အချစ်ဦးအပေါ်မှ သစ္စာပျက်ခဲ့ခြင်း...၊

မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်းများကို ပစ်ပယ်မိခြင်း...၊

မိဘကို မသေခင်က လုပ်မကျွေးမိခဲ့ခြင်း...၊

တရား ဘာဝနာ ပြုလုပ်သင့်သောအချိန်တွင် မပြုလုပ်
မိခြင်း...

တို့မှာ လွန်သွားမှ နောင်တ၊ ရနေသော်လည်း ပြန်မရ
နိုင်သော အရာများဖြစ်ပြီး ယခုဘဝတွင်လည်း ရှုံးပြီး နောင်
ဘဝပါ ဆုံးရလေတော့သည်။

ဟု လူတစ်ယောက်အတွက် ပြင်မရသော နောင်တများ
အကြောင်းကို သတိပေး ရေးသားထားသော စာပင် ဖြစ်သည်။

မှတ်တမ်းထဲမှာပါကြသော ရွှေအောင်နှင့် ရွှေမောင်
ညီအစ်ကိုမှာ ထိုစာထဲမှာပါသည့်အတိုင်း မိဘကို ကျေး
ကန်းခဲ့မိသောကြောင့် ယခုဘဝမှာရှုံးပြီး နောင်ဘဝတွင်
ဆုံးရသော အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုမှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်ခု
တစ်ခု ခံစားမိသောကြောင့် ဤ “တမလွန်မေတ္တာ” ဂမ္ဘီရ
ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုကြီး ရေးသားခဲ့ရာ ဤနေရာတွင် နိဂုံးကမ္မတ်
အဆုံးသတ်ပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယောဟောတု သုဒ္ဓိအတ္တာနံ ပရိဟရတု။

တြိစက္ခ

စာပြီးချိန် ၂၀၀၅၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၇-ရက်၊ အင်္ဂါနေ့၊
ည ၁၀-နာရီ ၄၅-မိနစ်။